

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"A fast-paced, highly enjoyable and compulsive read."
—Hannah Mary McKinnon, internationally bestselling author, for *On a Quiet Street*

THE VANISHING HOUR

A Novel

SERAPHINA NOVA GLASS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.pdfkitap.com>

"A fast-paced, highly enjoyable and compulsive read."
—Hannah Mary McKinnon, internationally bestselling author, for *On a Quiet Street*

THE VANISHING HOUR

A Novel

SERAPHINA NOVA GLASS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Seraphina Nova Glass'ın romanlarına övgüler

"İzlenmesi gereken bir yazar."

-*Publishers Weekly*

"Banliyöye hoş geldiniz... Ancak burada pek huzur ve sessizlik bulamayacaksınız.

Brighton Hills sırlar, yalanlar, keder ve aldatmacalarla doludur ve bunların hepsi *Sessiz Bir Sokakta*'yı parlak ve dolambaçlı bir hikaye haline getirir. Kim olduğunu merak edeceksiniz

Neyi, kime yaptığını, kimin doğruyu söylediğini ya da yalan söylediğini öğrendiğinizde tarafınızı bir tenis maçından daha hızlı değiştireceksiniz.

Hızlı tempolu,

Son derece keyifli ve sürükleyici bir okuma, tüm çevrenize biraz daha farklı bakmanızı sağlayabilir..."

-Hannah Mary McKinnon, *Never Coming Home* kitabının uluslararası çok satan yazarı

"*Trendeki Kız'a benzer* bir gerilim romanı."

-*Bustle on Sessiz Bir Sokakta*

"Seraphina Nova Glass'ın yeni gerilim romanı okuyucuyu yalanlar, zina ve cinayetle dolu karanlık ve zorlayıcı bir dünyaya sürüklüyor. Cesur, açık saçık ve ustaca kurgulanmış *Böyle İyi Bir Eş*, ilk sayfasından kavurucu, dudak uçuklatan sonucuna kadar tahmin yürütmemi sağladı."

-Rose Carlyle, *Aynadaki Kız*'ın uluslararası çok satan 1 numaralı yazarı

"*Böyle İyi Bir Eş*, ilk sayfadan itibaren beni kendine bağladı ve bırakmadı...

Büyük ifşaat aynı anda hem şok edici hem de tatmin ediciydi. Ve o son

-En lezzetli şekilde karanlık. Takviminizi boşaltın çünkü bu kitabı bir kez açtığınızda son sayfasını okuyana kadar kapatmak istemeyeceksiniz!"

-Amber Garza, *When I Was You* kitabının yazarı

"Seraphina Nova Glass, *Böylesine İyi Bir Eş*'te sevgi dolu ve aşırı çalışan bir anne ve eş olan Melanie'nin başrolde olduğu lezzetli ve karanlık bir hikâye örüyor.

yakışıklı Luke ile... ta ki o ölene kadar. Eğer suçluyu bulduğunuzu düşünüyorsanız, bir daha düşünün. Buharlı Louisiana'da geçen sinsi ve nabız hızlandıran bir cinayet gizemi."

-Kimberly Belle, *Göldeki Yabancı'nın* uluslararası çok satan yazarı

OceanofPDF.com

Kaybolma Saati

Seraphina Nova Cam

OceanofPDF.com

Sharon Bowers için, inanılmaz menajerim ve oldukça olağüstü ve nazik bir insan.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

1

Yumruk büyüklüğünde bir parça ekşi et, en üstten ikinci merdivenin üzerindeki plastik bir kasede duruyor. Öğle vakti olmalı çünkü kısa bir süre için ince ışık parmakları kök mahzeni kapısının etrafındaki yarıklardan içeri giriyor ve karanlığı jilet gibi ince lazer ışınları gibi kesiyor. Hazır buradayken ışığı almak için gözlerimi açıyorum. Paspasların ve bir temizlik makinesinin şeklini seçebiliyorum.

Köşedeki kova, çürümüş ahşap bir rafın üzerindeki eski boya kutuları, merdivenlerin üzerindeki kase.

Hava karardıktan sonra eldivenli bir elin etin yerine başka bir şey koyacağını biliyorum; elma, peynir ya da bayat hamur işleri. Bazen yiyorum. Çoğu zaman her ne ise onu almak için kendimi merdivenlerin tepesine çıkmaya zorlayamıyorum.

Kendimi doğrulmaya zorluyorum, ağrıyan bedenimi toprak zeminden iterek devrilmiş bir süt kasasının üzerine çıkıyorum. Gözlerimi kırıştırarak gözlerimi ışığa alıştırmaya çalışıyorum. Yerde bir hareket yakalıyorum. İnsan hareketi değil, tek bir kütle halinde hareket eden küçük bedenlerin seğirmesi ve titreşimi. Bir tırmalama, ayak sıçraması oluyor ve duvarların içinde kayboluyorlar. Bir grup fareye "yaramazlık" dendiğini hatırlıyorum. Bir gece barda sorulan bir soruydu. Bunun anısı -bu yerin dışındaki hayat- öğürmemeneden oluyor. Başımı dizlerimin arasına asıyorum, ama hiçbir şey çıkmıyor - sadece kuru bir kusma ve sessizlikte nefesimin sesi.

Işık kaybolduğunda, tekrar uzanıyorum ve geceyi bekliyorum. Kapılar açılacak, yemek kabı yerine konulacak ve ben çılgık atıp dışarı çıkmak için yalvaracağım, yalvarıp feryat edeceğim ve sesim kısılıp zayıflayana kadar "neden?" diye soracağım ama ne bir yüz göreceğim ne de bir ses duyacağım. Bazen gelen kapüşonlu figürün gölgesini görüyorum, ay ışığının aydınlattığı bir fonda bir silüet, su ve yiyecek şişesini merdivene yerleştirmek için çömeliyor, ama asla bir yüz görmüyorum. Çılgıklarıma işe yaramadı ve gittiler.

2

KIRA

Burada olmak yanlış geliyor. Ev o kadar sessiz ki kulaklarım çınlıyor. Hava soğuyor ve tek düşündüğüm -günlerdir tek düşündüğüm- onun sıcak bir yerde olup olmadığı. Hafif bir yağmur pencereye vuruyor ve sabah 10:09'da alacakaranlık gibi geliyor; gökyüzü karanlık, evi sadece gazlı şömine aydınlatıyor. Üzerime büyük boy bir hırka geçirip kendime bir fincan kahve koyduktan sonra mutfak masasında dizüstü bilgisayarımın karşısına oturuyorum.

Facebook sayfasına tıklıyorum ve yüzünün ekranda belirdiğini görüyorum. Bu, kaybolduğu gece güncellediği profil fotoğrafı; arabamın arka koltuğunu dolduran kayıp ilanı yığınlarından bana bakan fotoğrafla aynı. Mutlu görüldüğünü söylemek istiyorum çünkü o son gecede onu mutlu düşünmek istiyorum. Bu onun arabasında çekilmiş bir selfie. Göz kalemi koyu ve dramatik, sanki bir YouTube makyaj eğitimini taklit ediyormuş ama tam olarak doğru yapamamış gibi. Parmaklarıyla barış işareti yapıyor, başı sağa eğik. Fotoğrafta gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Gönderinin üstündeki başlıkta "*Çılgınca bir şey yapmak üzere*" yazıyor. Bu ne anlama geliyor? Yapacağı vahşi şeyi bilseydim, bu beni ona müydü? Tırnak etlerimi ısıyorum ve loş odaya bakıyorum. Sehpanın üzerinde bir şarap kadehi duruyor, dibinde kırmızı bir daire oluşmuş, el değmemiş son yudum gittiğim neredeyse beş hafta boyunca buharlaşmış. Telefonu aldığımız gece onu içiyordum ve sonra titreyen eller ve zoraki bir sakinlikle yatak odasına gidip diş fırçalarını, kazakları, iç çamaşırlarını ve ihtiyaç olduğunu hatırlayabildiğimiz her şeyi doldurduktan sonra kapıdan aceleyle çıkıp Rock Harbor'a doğru üç saatlik yolu sürdük. Yollar ıslaktı ama yağmurla yıkanmış yollarda parıltıyan sokak lambaları kalmayana ve iki şeritli siyah otoyolda ona doğru yola çıkana kadar kırmızı ışıklardan ve uykulu yerleşim sokaklarından hızla geçtik.

Yol boyunca mantık . Henüz histerik değildim. O zaman değil. Midem boş hissetse ve dizlerim bir şeyle uğuldası da

Elektrik, merdiven kaçırma hissi, oturduğum halde çökecekmişim gibi bir halsizlik, kendimi mantıkla sakinleştirmiştim.

Erkek arkadaşı kayıp olduğunu bildirmiş ama bu pek çok anlama gelebilir. Ryan iyi bir çocuk ve belki de bunu bildirerek aşırı tedbirli davranıyordu. Belki de kavga ettiler ve o bir arkadaşıyla birlikteydi. Belki de telefonunu kaybetti ve Boston'a dönüyordu ama bize ulaşamadı. O zamanlar çok fazla olasılık vardı. Ama bunca hafta sonra umudu bulmak suya tutunmak gibi. Ve sonra orada, dünya hala doğru yolundayken, her şey anlamlıyken ve küçük kızım sadece erkek arkadaşıyla kalırken ve yaz boyunca deniz kenarında çalışırken tuttuğum bardak duruyor. Lanet olası dünyanın bu kadar değişmiş olması imkansız görünüyor.

sona erdi ve o bardak hala hiçbir şey olmamış gibi orada duruyor.

Onu parçalama dürtüsüne direniyorum. Derin bir nefes alıp yanaklarımdan dışarı üflüyorum, sonra dizüstü bilgisayarına dönüp artık tanıdık gelen blog yazılarına ve güncelleyebileceğim kayıp kişi sitelerine tıklıyorum. Matt orada yapabileceğimiz her şeyi yaptığımızı söyleyerek beni Rock Harbor'dan ayrılıp eve dönmeye ikna etmiş olabilir ama bu doğru gelmiyor ve başka ne yapacağımı bilmiyorum. Matt, polis ve babam tarafından bana söylenen tek şey "biraz dinlenmeye çalış", ama dinlenme kavramı çok saçma.

Dün gece eve geldiğimde, sessizliği doldurmak için yarışma programlarını açtım, bir bardak pinot doldurdum, sonra daha iyi düşündüm ve lavaboya döktüm, çünkü ya bir yerden arayıp Ben mi? Her an tetikte, ayık ve telefonumun yanında olmam gerekiyordu. Zencefil çayı içmeyi tercih ettim ve koltuğun koluna yanlamasına uzandım, hala paltom ve ayakkabılarım üzerimdeydi, bacaklarım kenardan sarkıyordu ve çok uzun bir süre öyle kaldım.

Düşüncelerimin karanlık yerlere gitmesini engellemek için gözlerimi sıkıca kapattım ve onunla ilgili gelen her şeyi hatırladım. Yedi yaşındayken Ellen DeGeneres'e benzesin diye Barbie'sinin saçlarını kestiği zamanı; mahallede dolaşan Noodle adındaki tek gözlü kediye ve her sabah erkenden kalkıp ona mama ve süt hazırlamasını; tüm arkadaşları sürük kedi kılığına girdiğinde giydiği Beetlejuice Cadılar Bayramı kostümünü; dağılan pembe ojesini, karpuz dudak parlaticısını ve inanılmaz derecede parlak saçlarını - karanlığa uzandığımda yakalayabildiğim her şeyi hafıza veya görüntü bitleri.

Geçen sonbahar eve geldiğimde mutfağı yumurta kabukları ve beyaz unla kaplamıştı. Ona neden saat 22:00'de yemek pişirdiğini sordum.

Chelsea Mulligan onu meditasyon kursuna götürdüğü içinmiş.

"Anlıyorum," dedim karıştırma kapları ve dağınıklığına bakarak. "Evet, bu işte çok kötüyüm, aklım başka yerdeydi ama Normal şeyler gibi değil. Üzerinde maymun olan bir poster vardı, bu bana şempanzeleri düşündürdü, bu da bana Jane Goodall'ı düşündürdü, bu da bana onu sevmeme rağmen Jane isminden nefret ettiğimi düşündürdü, bu da bana biraz aptalca gelen Jane Doe ismini düşündürdü ve doe bana hamuru hatırlattı, bu da bana pizzayı düşündürdü ve sonra günün geri kalanında pizzayı aklımdan çıkaramadım." Sanki bu gayet normal bir şeymiş gibi gülümsedi.

"Ve işte buradayız," dedim, çantamı mutfak taburesine bırakıp ceketimi silkerek. Ona sıfırdan nasıl sos yapılacağını göstermek için kilerden haşlanmış domates kutuları çıkardım. Sarımsak doğrarken ve yan yana hamur açarken meditasyondan, Jane Goodall'dan ve özel hiçbir şeyden bahsetmedik ve bir noktada, onunla birlikte kalmak için ne kadar çabalasam da, başka bir zamanda asılı kaldım, rüyasız bir uyku beni ele geçirdi.

Aşk koltuğundaki garip pozisyonumdan dolayı sırtımda bir ağrıyla uyandım. Kendimi oturma pozisyonuna getirmeyi başardığımda, her sabah olduğu gibi oldu. Taze, çiğ bir ağrı. Nerede olduğumu ve neler olduğunu hatırladım ve ağzımdan gırtlaktan bir uluma çıktı, sonra burada olduğumu fark ettim ve daha kötüydü - bağırsaklarım ağrıyana ve yüzüm şişene kadar ağladım.

Şimdi, iki saat sonra, kendimi toparlamaya ve faydalı olmaya çalışıyorum. O kadar uzaktan ne kadar faydalı olabilirsem. Matt yardımcı olmaya çalışıyor, bunu biliyorum.

-Tüm fincan çaylar ve tek kolla omuzlara sarılmalar ve okunan Umutlu duygularla dolu klişeler, ama anlaması mümkün değil. Onunla tanıştığımda otuz sekiz yaşında bir bekardı - iyi para kazanan ama üniversite öğrencisi gibi yaşayan bir inşaat ustası, hala ev partilerinde bira pong oynuyor ve Jäger shot yapıyor, hala yatak yerine bir şilte ve video oyunlarına adanmış bir odası olan bir dairede yaşıyor - tuvalet kağıdı bir tutucu yerine tuvaletin yanındaki orijinal paketinde, bej duvarlarda dekor yok. Mutfakta tencere tava yok. Babam otuz beş yaşını geçmiş, boşanmamış ya da çocuk sahibi olmamış her erkeğin

bağlılık fobisi ya da muhtemelen küçük oğlanları orta yaşlı kadınlara tercih eden bir tür sapık. Elbette komik olmaya çalışıyordu ama belki de sözlerin ardında bir gerçeklik payı olmasından korktuğum için sineye çektim. Ya da belki de orta yaşlı bir kadın olarak anılmaktan hoşlanmıyordum. Ne olursa olsun, bunu asla unutmadım.

Yine de kırmızı bayraklar olmadı ve şu anda gerçekten sakinleştirici bir varlık olmaya çalışıyor, bu da bazı nedenlerden dolayı rahatsız edici. Sanırım Çünkü kendi çocuğu yok, bu yüzden iyi niyetli yorumları genellikle sinir bozucu oluyor. Her şey *yoluna girmeyecek* ve o da hemen *ortaya çıkmayacak*. Ona birkaç gün Rock Harbor' kalmasını, eşyalarımızı toplamasını, kaldığımız babamın kulübesini temizlemesini, ne yapman gerekiyorsa yapmasını, beni biraz yalnız bırakacak herhangi bir şey yapmasını söylemek zorunda kaldım. Şimdi pişmanım. O değil.

Son görüldüğü yerden ayrılırken sanki onu terk etmişim gibi.

Facebook sayfasındaki yüzüne tekrar bakıyorum ve yeni bir şey görüyorum. Kaybolduğu gece çaresizce bir yazı yazdım ve ne yaptığımızı anlattım. ki bu da çok fazla bir şey değildi. Birkaçını gerçek hayatta tanıdığını tahmin ettiğim on beş yüz küsur arkadaşından birinin yardımcı olabileceğini umdum. O zamandan beri, bir arkadaşının yeni bilgilerle ortaya çıkmasını tetikleyebileceğini umarak gönderiyi tüm gerçeklerle güncelliyorum.

Babam Leo Everett'in Rock Harbor'daki gölde bir kulübesi olduğunu ve belki insanların onu tanıdığını söyledim. Geri kalanımız kulübeye sık sık gideriz ve Brooke da büyürken pek çok hafta sonu oraya gitmişti, dolayısıyla bu yaz sadece birkaç ay orada yaşamış olsa da, tam zamanlı olarak, insanlar onu tanıyabilir. Ryan Lambros ile birkaç yıl önce bir aile tatilinde tanıştığını eklemiyorum çünkü Ryan yazlarını rıhtımda çalışarak geçiriyor ve bu yüzden yazı orada geçirmesine izin vermemiz için bize yalvardı çünkü artık Ryan hakkında herkesin önünde konuşmamam gerekiyor çünkü onu taciz ettiğimi bildirdi.

Ayrıca, üniversiteden önceki son yazını bizimle evde geçirmek yerine onunla geçirmesine verdiğim tepkinin *cesedimi* çiğnemek olduğunu ve bunu haftalarca çarpılan kapılar, sessiz muameleler ve bağırış çağırışların izlediğini de söylemedim. Ama sonuçta on sekiz yaşındaydı ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Facebook'taki 1.536 arkadaşımın her birine doğrudan mesaj attım, kesip yapıştırdım, tekrar tekrar kesip yapıştırdım, aynı acılı sözleri söyledim: Yardım edebilir misiniz? Brooke kayıp. Annesi yazıyor. İlk birkaç düzineyi gönderdikten sonra şunu eklemem gerektiğini öğrendim: Bu bir şaka değil. Bu gerçekten annesi, Kira Everett. En son saat 22:00 civarında Rock Harbor'daki Hemlock Lane'de görülmüş.

Elinizdeki her bilgi yardımcı olabilir. Lütfen onunla en son ne zaman konuştuğunuzu bana bildirin.

Neredeyse hiçbiri Rock Harbor'da yaşamıyordu bile. Okuldaydılar. Boston'dan arkadaşlar ya da anlamadığım bir nedenle popüler görünmek için birbirlerini ekleyen arkadaşların arkadaşları. Ama her ihtimale karşı yine de yaptım.

yardımcı olabileceğine dair bir şans vardı. Çoğu insan düşünce ve dua vaatleriyle yanıt verdi ve hayır onu görmediler. Ryan dışında herhangi birinin gerçekten Rock Harbor'da yaşayıp yaşamadığını söylemek zor. Birçoğunun sayfasında güncel bir şehir listelenmemiş. Sadece iki kız vardı. Emmy Katz ve Melinda Harris orada yaşadıklarını ve bu haber karşısında çok üzülmüşlerdi ama Brooke'un sürekli çalıştığını ve yaz boyunca sadece bir ya da iki kez bir şeyler içmek için takıldıklarını söylediler. Hiçbir şey bilmiyorlardı.

Brooke'un sayfasındaki yazıma altı yüze yakın yanıt geldi. Çoğunlukla aptal küçük "umurumda" emojisi ve birkaç düzine seni seviyoruz Brooke ve geri dön Brooke, ama artık haftalardır hiçbir şey yok. Bütün bir insan, tanıdığı herkes tarafından şokun etkisi geçip kayıp haberi eskidiğinde ve yerini yeni trajediler aldığı anda unutulabilir.

Ama bugün yazıma yeni bir tepki var. Bir "üzgün surat" emojisi ve sonra... *Birinin yazdığı mesajı* okurken baloncukların patlamasını izliyorum. Celie Hewitt yazıyor, Omg. Buna inanamıyorum. Çok üzücü. Onu o gece ben de gördüm, çılgınca. Seni seviyoruz, Brooke! Lütfen geri dön. Messenger'a hızlıca tıklıyorum ve adını bulmak için kaydırıyorum - haftalar önce doğrudan mesajıma yanıt veren kişilerden biri olup olmadığına bakıyorum. Mesajı hiç görmediğini gösteriyor. Şimdi tekrar yazıyorum. Celie, selam. Lütfen cevap ver. Brooke'u kaybeldüğü gece gördüğün yazıyor!? Konuşabilir miyiz?

Mesajımı okuduğunu gösteren küçük nokta aşağı düşerken bir ping sesi. Kalbim yerinden fırladı. Sonra hiçbir şey. Çevrimiçi olduğunu gösteren parlayan yeşil daire kararıyor ve diğer uçta radyo sessizliği var. Ellerim o kadar şiddetli titriyor ki, profiline tıklamak için fareyi zar zor tutabiliyorum. Titreyerek adına dokunuyorum ve ne aradığımdan emin olmadan profil sayfasına bakıyorum. Bulacak pek bir şey yok. Son paylaşımı neredeyse iki yıl önceydi.

Aylar önce. Kedi videolarından oluşan bir derleme. Biri peçete kutusunun içine sıkışmış, diğeri akan lavabo musluğunun altında mırıldanıyor, birkaçı da masum köpeklerin yüzünü mıncıklıyor. Başlık yok. Kaydırdıkça anlamlı bir şey arayışım daha da beyhude hale geliyor. Sadece bir avuç selfie, Haftalar arayla, bazı motivasyonel alıntı memleri. Gün batımında bir dağın üzerinde duran fit bir kadın ve arka planda çatlak turuncu gökyüzünde yazılı olan "*Eğer sana meydan okumazsa, seni değiştirmez*" sözü. İsa ve bağışlama hakkında bazı alıntılar. Çok anlamlı bir şey yok, Brooke'la ilgili bir şey yok. Fotoğraflarına bakıyorum. Her ne kadar seyrek ve nispeten işe yaramaz olsalar da

Yüzeye baktığımda ipuçları görüyorum: Morty'nin lokantasının sandviç panosunda balkabağı çorbası, Celie'nin kızarmış yanakları ve eldivenli elleriyle kâğıt bardakta sıcak çikolata tuttuğu bir fotoğrafın köşesinden görünüyor. Avery Hill Deniz Feneri alacakaranlıkta çekilmiş bir fotoğrafta tek başına duruyor ve balıkçı rıhtımları birçok fotoğrafta görülüyor - muhtemelen babası olan bir adam, kolluk giymiş ve bir Kuzey Turna balığı tutarken yanında poz veriyor. Rock Harbor'da. Bir şeyler biliyor. Gitmem gerek.

Brooke'un yatak odasının kapısından koşarak geçip koridorda aceleyle ilerlerken hıçkırıklarımı bastırıyorum. Dolabımın zeminine diz çöktüm ve dolabımdan dökülenleri

Bavulumu tekrar içeri soktum. Ayaklarımı kırmızı Wellie ayakkabıların içine sokuyorum ve kapıdan çıkarken bir parka alıyorum. Hiç gitmemeliydim. Orada bir yerde, biliyorum.

Duraklarda, sileceklerin sonbahar yapraklarını itişini izliyorum ve camda çiseliyor. Matt'ten iki aramayı görmezden geliyorum, ama üçüncüsünü açıyorum, düşüncelerime duyduğum rahatsızlığı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum.

"Hey, iyi misin?" diye başlıyor ben bir şey söyleyemedim.

"Evet," demeye başlıyorum ama kelime takılıyor ve boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "İyi. Ne oldu, sorun ne?"

"Yok bir şey. Sadece Boston'a dönmek üzere olduğumu söylemek için aradım. Banyoda bıraktığın kıyafetlerin ve eşyaların geri kalanını topladım ve..." Sesi neredeyse neşeli geliyordu.

"Bunu neden yapasın ki?" Şak diye söyledim. "Uh..."

"Özür dilerim, gitmediniz mi?"

"Hayır, ben de tam..."

"Eşyalarımı bırakın, geri dönüyorum."

"Ama Kir, yarın işe dönmek zorundayım, daha fazla zaman ayıramam.

-Bekle, neden geri geliyorsun? Bir gecedir evdesin. Anlaştığımızı sanıyordum..."

"Senden kalmanı istemiyorum. İşin olduğunu biliyorum ama orada olmam gerek. Şu anda bu konuda büyük bir tartışma istemiyorum, tamam mı? Sadece orada olmam gerekiyor. Bunu açıklamama gerek yok." Alt dudağımın titrediğini ve göz kapaklarımın yaşlarla dolduğunu hissediyorum.

"Tamam," diyor yumuşak bir sesle, ama yüzeyin hemen altındaki sıkıntıyı duyabiliyorum.

"Sen eve git, işe git, ben müsait olduğumda ararım," diyorum ve hıçkırıklara boğulmadan, benim için en iyisinin ne olduğu, sağlığım, güvenliğim ve geri kalan her şeyle ilgili tartışmalar yeniden başlamadan telefonu kapatıyorum.

Rock Harbor elbette Boston gibi büyük bir şehir değil ama herkesin birbirini tanıdığı küçük bir kasaba da değil. Dünyanın Celie Hewitt'lerinin, irtibatta olduklarını kimse bilmese polis sorgusunda kaybolabilecekleri ortada bir yer. Yani, onu hiç duymadım. Hiç ortaya çıkıp o gece Brooke'la konuştuğunu söylemedi - belki ruh hali ya da zihin yapısı hakkında bir ipucu verebilirdi. O gece

Polis onunla konuştu mu? O gece Brooke'u gördüğünü biliyorlar mıydı?

Onlara sormak beni hiçbir yere götürmez. Onu kendim bulmalıyım. Bana söylediklerine dikkat ediyorlar - *daha fazlasını öğrendiğimizde ilk öğrenen siz olacaksınız* - artık sorduğum her soru için kullandıkları bir cümle. Dedektifler Hendricks ve Monohan benim yanımda sık sık birbirlerine bakıyorlar - gerçek bir empati ve başka bir şeyin karışımı olan bir bakışla... sanırım bıkkınlık. Benim kederimle ne yapacaklarını bilmiyorlar; bu yükün altına istemiyorlar ama sanırım bu onların içinde bile insan doğasında var.

Hendricks'i tanıyorum. Wesley. Wes, lise yıllarından. Son Niagara Şelaleleri'ne yaptığımız üç günlük gezide okul otobüsünün arkasında aynı koltuğu paylaşmış, eve dönüş yolunda Meksika battaniyesinin altında öpüşmüştük. Ve işte burada, yerel bir dedektif. Anlayabildiğim kadarıyla hiç taşınmamış, hiç evlenmemiş ve acaba birlikte geçirdiğimiz kısa zamanı, mezuniyetten sonraki ilk yaz aylarını bir Meksika battaniyesinin altında nasıl geçirdiğimizi hatırlıyor mu?

Bear Creek yakınlarındaki çınar ağacında öpüşüyor, birbirimize asla ayrılmayacağımızı söylüyorduk, ta ki ben birkaç hafta sonra güz dönemi için BU'ya gitmek üzere arabamı hazırlayana kadar.

Wes'le kalmak için üniversiteden önce bir yıl beklemek istedim. Ailem beni gitmeye zorlamasaydı giderdim. Bir yıl ara vermek yerine onu doğrudan üniversiteye mi göndermeliydim? O zamanlar Brooke'un şimdikinden daha gençtim ve ona aşık olduğumu sanıyordum.

Gerçi bu bir ömür önceydi, belki de unutmuştur. Acaba şimdi burada benim yerimde dururken benim hakkımda ne düşünüyordur? Tek bildiğim, bana yardım edebilecek tek kişinin o olduğu.

Polisin " yapmasına" izin vermek yerine kilometrelerce ötede kapı kapı dolaşıp arkadaşlarını, tanıdıklarını ve hatta yabancıları bir kapı satıcısı gibi sorgulayan tek anne olduğum söyleniyor. Evde oturup ellerimi ovuşturarak gelmeyen telefonları bekleyemem. I

Her ön camın altına el ilanları koymalı ve yüzüme kapanan kapılara bir ayağımı sıkıştırarak hiçbir şey satmadığımı açıklamalıyım; aptal bana işe yarar bir şey söyleyene kadar Ryan'ı tekrar tekrar aramalıyım; ve işe yaramaz dedektifleri kapatana kadar sözlü olarak taciz etmeliyim. Yapmam gereken şey bu çünkü sadece cevaplara ihtiyacım var. En son neden Hemlock Lane'de görüldüğüne dair bir cevaba ihtiyacım var. Oraya asla gitmeyeceğine söz vermişti. Anlaşmamızın bir parçasıydı. Ondan üç mil uzaktaki aile kulübemize taşınmayacağıma, gittiği her yerde onu takip etmeyeceğime ve Ryan'la kiraladığı daireye her gece Scattergories ve Kettle corn. Çalıştığı kafenin arka kabininde oturup müşterilere çocukluğuyla ilgili utanç verici anekdotlar anlatmazdım, ta ki o bitkin düşüp utanana ve pes edip eve dönmek zorunda kalana kadar. O da birkaç basit kurala uyacaktı: içki yok, uyuşturucu yok, Hemlock Lane yok. Hemlock Lane'de kızlar kaybolur, özellikle de hava karardıktan sonra. Bunu herkes bilir.

Orada olduğunu bilmemin tek sebebi telefon kayıtları. Arabası orada değilmiş, o yüzden onu bırakmışlar. Ryan hiçbir şey bilmiyor gibi görünüyor, Bir şekilde. Ve şimdi ailesi, oğullarını aramayı bırak, bildiği her şeyi söylediğini ve zaten hassas olan durumunda onu daha da üzdüğümü gerekçe göstererek yasaklama emri çıkarmakla tehdit etti.

Brooke kaybolduktan sadece iki hafta sonra, yaz balıkçılık sezonunun kapanışında kasabadan ayrılıp evine, Maryland'e dönmüş olması çok da şüpheli değil sanırım? Polisler pek endişeli görünmüyor. Aklandı. Arkadaşlarıyla Woody'nin barındaymış. Bir sürü görgü tanığı var. Görünüşe göre sonbaharda ayrılmak her zaman planıydı, ama sanırım sorularımdan kaçıyor. Söylemediği bir şey var ve bunun için beni tutuklayana kadar onu aramaya devam edeceğim. Ki bu olabilir.

Rock Harbor'ın bir saat dışında, Margie's adında yağlı bir kaşıktaki işemek için kenara çekiyorum. İçeride, kırmızı vinil taburelerin sıralandığı tezgahta buruşuk bir adam

bir dilim yaban mersinli turtanın üzerine eğilmiş oturuyor. Birkaç kamyoncu bir kabini paylaşp pencereden dışarı bakarken kahvaltılarında arta kalanları karıştırıyorlar. Tuvaletten döndüğümde yağlı yüzlü bir garson bana sadece müşteriler için olduğunu söyleyen bir bakışla bakıyor. Sarı muşambadan yapılmış gibi görünen tezgâha oturuyorum ve bir sade kahve sipariş ediyorum. Hoparlörlerden bir Journey şarkısı çalıyor ve

Her yer yeşil halı, ahşap paneller ve pilates stüdyosu gibi aynalı bir duvar. Kim kendini yemek yerken izlemek ister ki?

Garsonun yaka kartında *Linda* yazıyordu. Kahveyi bir fincan dolusu döküntü üzerine önüme koyuyor. bakmadan ne kadar zayıf ve bayat olduğunun kokusunu alabiliyorum. Hatırı sayılır boyunu barın ucundaki tabureye uzatıyor ve bir sigara yakıyor.

Bir Journey baladının hüzünlü nakaratı çalıyor. Müzik göğsümü daraltıyor ve bayat kahve midemi bulandırıyor. Onu bir kenara itip telefonumu çıkarıyorum. Evden aceleyle çıktım, Celie Hewitt'i gerçekten nasıl bulacağıma dair bir planım yoktu, bu yüzden onu daha fazla aramaya çalışıyorum. Brooke kaybolduğunda tüm saçma uygulamaları indirdim: Instagram, Twitter ve TikTok her ne haltsa. Birkaç tanesinde vardı ama son zamanlarda bir faaliyeti yoktu. Tüm bu uygulamalarda onu bulmak için aynı yardım çağrısında bulundum.

ve aşına olmadığım platformları nasıl kullanacağımı çalıştım. Celie

Hewitt'i Google'da arattım çünkü Twitter ya da TikTok'ta hiçbir şey yoktu.

Adını ve Rock Harbor'ı araştırdığımda birkaç yararsız şey buluyorum. Geçen ay kilisesiyle birlikte Guatemala'ya bir görev gezisine gitmiş, takımı bir lakros maçında ikincilik kazanmış ve ardından Instagram sayfasına bir bağlantı. Resimler arasında geziniyorum. En son üzerinde Kralın Kızı yazan bir tişört giymiş.

"Tamam, şimdiden anladık. Senin tek derdin İsa," diye mırıldandım. "Başka neyiniz var?" Köpüğü çiçek şeklinde yapılmış bir cappuccino.

Celie barista önlüğü giymiş, kameraya gülümsüyor ve doldurduğu espressoyu işaret ediyor. Celie önünde... Coffee Corner'ın önünde, aynı önlükle. Midem bulanıyor. Tezgâha beş dolarlık bir banknot bırakıp arabama koşuyorum.

Sosyal medya hayret verici. Bu kızı aramaya nasıl başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Beni tutuklayana kadar insanlara sormaya ve Ryan'ı aramaya devam edecektim ve... Ne olduğunu bile bilmiyorum ama işte orada. Brooke ile Coffee Corner'da çalışıyor. Ve bir ipucu. Brooke kaybolduğu gün çalışmıyormuş. Yani Celie'nin onunla birlikte olması için iş vardiyası dışında bir neden vardı. Belki yüzeyde önemli bir şey yoktur - gittikleri bir parti ya da hayır, belki de kızın hesaplarını gördükten sonra bildiğim kadarıyla gençlik grubu, ama Brooke'un nerede olduğunu kimse bilmediğine ve Celie Hewitt'in adı hiç dikkatimi çekmediğine göre, bu bir şey. Bu da bir şeydir.

Bir saatlik yolu sadece kırk beş dakikada alıyorum ve doğruca Coffee Corner'a gidiyorum. Aynı derecede yavan bir yer için yavan bir isim. Kahvecilerden biri değil.

Kıyı kasabalarında, duvarları kitaplarla dolu, şöminenin yanında puf koltukları ve uyumsuz masa ve sandalyeleri olan rahat yerler. Burası sadece steril bir havası olan kare bir oda. Bir camekân dolusu hamur işi ve duvarında *Three's Company* bölümüne ya da 80'lerden kalma bir motel odasına aitmiş gibi görünen sanat eserleri bulunan iç karartıcı bir yemek alanı.

Aylar önce bir öğleden sonra iş çıkışı Brooke'u almak için bir kez buraya gelmişim ve kaybolduğundan beri en az yarım düzine kez sorular sordum ve el ilanları astım. Elbette kimse bir şey bilmiyor ama Celie'yi hiç görmemişim. Sanırım geçen ay görev gezisindeydi. Ön kapıdan içeri girdiğimde, kapı kolunda küçük bir Noel çanı asılıydı.

Zil çalıyor ve tezgâhın arkasındaki sarkık sivilce yüzlü genç dönüp beni görüyor. Etrafına bakınıyor, muhtemelen destek arıyor çünkü kim olduğumu kesinlikle biliyor. Adını hatırlamıyorum ama tüm iş arkadaşlarına sorduğumu hatırlıyorum.

o baş döndürücü birkaç gün içinde aynı sorular.

"Celie çalışıyor mu?" Ben soruyorum.

"Uh... Merhaba, Bayan Everett. Uh..." Tekrar etrafına bakınıyor, muhtemelen bana ne söyleyebileceğinden emin değil. "Hayır. Sadece birkaç sabah çalışıyor.

okuldan önce."

"Okul mu? Kaç yaşında?"

"Sen ne...? Bilmiyorum. Edison'da son sınıfta mı?" sanki bana soru soruyormuş gibi konuşuyor.

"Yani burada yaşıyor. Muhtemelen ailesiyle birlikte o zaman?"

"Ben..." Çocuğun monoton sesi onu tokatlamak istememe neden oluyor. "Jeff'le konuşmak ister misin...? Ben..." diye ediyor. Jeff müdür ve hayır, yardımsever olmayan Jeff'le konuşmak istemiyorum. Çocuğun önlüğündeki işlemeli isme bakıyorum. *Hunter*. Tabii ki adı bu.

"Hunter," diyorum zoraki bir sakinlikle. "Bu çok basit bir soru. Eğer çalışmıyorsa, nerede olduğunu biliyor musun? Muhtemelen son sınıf öğrencisi gibi görünüyorsun. Edison'a gidiyor musun?"

"Junior," diye mırıldanıyor, "evet." Gözleri kapıya doğru kayarken Noel zili tekrar ve bir müşteri tarafından kurtarıldı. Bekliyorum. Espresso makinesi tıslarken göz ucuyla bana ve püskürüyor ve Instagram'daki fotoğrafta olduğu gibi köpükte girdaplı şekiller yapmaya çalışıyor, ancak onunki köpükten ziyade birinin üstüne tükürmesi gibi görünüyor.

İmza çiçeği, sanırım öyle olması gerekiyordu.

Müşteri gittiğinde tezgahı silmeye başlıyor. Elinden bezi alıyorum ve gülümsüyorum.

"Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Yapamam, kişisel bilgi vermemem gerekiyor..." Ne yaptığımı anlamadan çantamdan bir ellilik çıkarıp tezgâhın üzerine bırakıyorum. Gözleri büyüdü. Faturadan bana ve tekrar faturaya baktı.

"Ona sadece birkaç soru sormam gerekiyor. Kimseye zarar vermek istemediğimi biliyorsun, o yüzden sadece... Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Sayılır, ama demek istediğim..." Bir elli daha çekiyorum. Şu anda kim olduğumu bile bilmiyorum, kendimi birden bire bir mafya filmindeymişim gibi hissediyorum ama

Bunun için zamanım var. Jeff'in buraya gelip konuşmayı kesmesini de istemiyorum. Ağzı açık kaldı, sonra.

"Bu gece herkesle birlikte sahildeki şenlik ateşine gidecek, alacakaranlıkta. Evinin tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum ama onu Kale Plajı'nda bulabilirsin. Eğer orada değilse, arkadaşları nerede yaşadığını biliyorlardır. Size söyleyebileceğim tek şey bu." Faturaları tezgâhın diğer tarafına itip başımla onayladıktan sonra arabama koşuyorum. Neden acele ettiğimden emin değilim. Hava kararana kadar birkaç saatim var ama yine de beklemek için Castle Beach'e gidiyorum.

Kısa bir süre sonra, saat 17:00 civarında, çocuklardan birkaçı sahilde kamp sandalyeleri ve yakacak odun hazırlıyor. Gökyüzü hala yağmur tehdidini sürdürüyor, hava gri ve puslu. Kum tepelerinin tepesinde, soğuk kumsala inen kumlu patikanın görüş alanındaki ahşap bir direğe yaslanıyorum, ancak hiçbirini korkutacak kadar yakın değilim ya da casusluk yapıyormuşum gibi görünmüyorum. Yılın bu zamanlarında saat altı gibi hava kararıyor ve gençler Her şeye geç kaldığım için daha ne kadar bekleyeceğimi bilmiyorum. Parkamın kapüşonunu kulaklarımın üzerine çekip guruldayan midemi görmezden gelirken keşke kafeden bir fincan kahve alsaydım diyorum. Tek umursadığım cevaplar, ipuçları, herhangi bir şey.

Kaküllü ve yırtık kot pantolonlu bir çocuğun bir soğutucu dolusu birayı doğru taşıdığını, bir bira çıkardığını ve soğutucunun üstüne oturduğunu izliyorum. Taytlı ve tüylü çizmeli bir kız koşup ona sarılıyor ve gençlerin yaptığı gibi ciyak ciyak bağıriyor yaşlı insanları izlemekten utandırıyor. Ben hiç böyle miydim?

Acaba bu çocuklar Brooke'u tanıyor mu? Şu anda bu şenlik ateşi partisinde olmazdı, çoktan BÜ'deki ilk yılı için ayrılmış olurdu.

Bu çocuklar hâlâ lisede ya da devlet üniversitesinde okuyor olmalı. Mesafemi koruyarak birkaç kişinin daha gelişini izliyorum ve sonra onu görüyorum.

Yüzünü ezberledim. Kalp şeklinde, kızarmaya eğilimli, sarı küt saçlı, az makyajlı ya da makyajsız. Her zaman gülümsüyor. Kısa boylu, kıvrımlı bir kızla birlikte.

Kol kola yürüyor, kum tepelerine doğru adeta sekerek ilerliyor. Başına dokunuyor; şapkasını unuttuğuna dair bir şeyler duyuyorum. Arkadaşına önden gitmesi için el sallıyor ve arabasına geri dönüyor.

Arkadaşım kum tepelerinden sahile doğru koşarken Celie'nin adını sesleniyorum. Dönüyor, gülümsüyor, saçları yüzüne doğru savruluyor, bir eliyle saç tellerini başına doğru itiyor ve arkadaşının nerede olduğunu görmek için bakıyor.

isim . Ona doğru gitmeye başladım. Beni görünce yüzü düştü. Paniklemiş görünüyor ve sonra... koşuyor.

Aslında benden kaçıyor.

OceanofPDF.com

3

GRACE

Yel Değirmeni Hanı, Rock Limanı'nın doğu yakasında, deniz kenarındaki bir uçurumun tepesinde yer almaktadır. Hanın önündeki kavisli yol, aşağıdaki pürüzlü su kenarına inen inişten sadece birkaç adım ötededir ve hanın arkasında, konuklar tarafından genellikle ürkütücü derecede güzel olarak tanımlanan, ancak Grace Holloway'in ödünü koparan yoğun bir çam ormanı ve cadı yaşlıları vardır.

Grace bir peçetenin üzerinde limonlu turta parçasını taşıırken Hobbes arkasından kırıntı kalmadığından emin olmak için onu denetliyor. Siyah ağaçlara bakan cam pencereli duvarın önünde durup bornozunun yün kapüşonunu başına geçiriyor ve kendini hissediyor. Herkes onu izliyor olabilir, ama o güvende. Kendine güvende olduğunu hatırlatıyor. Han sezon için kapalıdır ve tam da istediği gibi mutlu bir şekilde yalnız kalacaktır. Nisan ayını tercih ediyor. Burada kimse yok.

Birkaç gece önce, dışarıda bir figür vardı. Olduğunu biliyor. Görüş alanından kaybolduklarında nereye gittiler? Ya olursa diye düşünemez. Bu düşünceleri bir kenara bırakır ve çayını alır. Hanı yönetme işini kabul etmesinin tek nedeni, çok fazla yalnızlık ve bedava bir oda getirmesiydi. Yaz aylarında misafirleri kontrol etmekle ve koridorda yanlarından geçerken onlara zorla merhaba demekle uğraşıyordu ama çoğunlukla kendini mutfağa kapatıyor ve küçük personelinin etkileşime girmesine izin veriyordu. Ama şimdi bu özlenen inziva, eski binanın her gıcirtısında zıplamalar ve çığlıklarla birlikte geliyor. Panik ataklarla birlikte geliyor. Gece ve koşuşturan düşünceler... İstenmeyen anılarla birlikte gelir. Çoğunlukla karanlıkta yaşanan o tarifsiz şeyle ilgili yorulmak bilmeyen düşünceler.

"Bir şeyin ," diye mırıldanıyor içinden, sonra onu takip eden Hobbes'a bir tıkırtı sesi çıkararak yankılı ahşap merdivenlerden ikinci kattaki odasına çıkıyor. Kilidi arkasından sürgüler ve buruşuk kuştüyü yorganın içine tırmanır. Dizüstü bilgisayarını açıyor ve Hobbes'a

İzlemediği bir pişirme programı bulmak için Netflix'te gezinirken tereyağlı kabuk.

Eğer otel sağlamasaydı interneti de olmazdı. Lunaparkta kafası kesilen çocukları, okul saldırganlarını ya da kayıp kızları bilmek istemiyor. Bilmek istemiyor. Bilmek için kendine izin vermiyor. Sadece Netflix ve Pinterest. Dış dünyaya erişimi bu kadar. İzin verdiği tek şey bu. Pinterest'i bu kadar çok sevdiği için kendini biraz aptal gibi hissediyor. Bunu geçen yıl Babs adında, kendine influencer diyen bir misafir, her ne demekse, Grace'e kekini gösterdiğinde öğrenmiş.

sitede iş.

Rengarenk karelerle dolu ekranda güzel görüntülerin çiçek açmasını keyifle izledi - ricotta dolgulu cannoli keki ve kenarlarına sıkıştırılmış çikolata parçaları, cepli sarı bir sundress, tarçınlı latteler ve sukulent bitkiler, eski bir yün kazağı keserek yapabileceğiniz DIY eldivenler. Hemen mutlu, arkadaş canlısı, tıklanabilir karelerin rahatlığını özledi, bu yüzden medya yok kuralına bir istisna yaptı.

Şimdi, tatlı Jack Russell'ını bir kolunun altında taşıyor ve Ay Sütü, kinoa ekmeği ve kartopu kurabiyelerinden oluşan bir galeriye göz atıyor. Her şey güvenli ve yumuşak ve o bodrumdaki günlerden çok ama çok uzakta. Zihninde oraya geri dönmediği tek zaman bu.

Hobbes inliyor ve kadın onun burnunu öpüyor, "İyisin," fısıldıyor ona ya da belki de kendine. Elmalı kekler, kabak çekirdeği yağı, mavi parıltılı oje. Ve sonra...

Ön kapıya sert bir vuruş. Çılgılık atar, sonra gözleri odanın içinde gezinirken iki eliyle ağzını kapatır. Hobbes yataktan fırlıyor ve yatak odasının kapısına doğru havlıyor.

Burada kimse olmamalı. Grace titreyen elleriyle yastığının altında tuttuğu av bıçağını alıp cebine sokar, sonra da

Kapının yanında tuttuğu sopa. Sezon dışı. Hava döndükten sonra teslimatçı Vinny dışında kimse kapıyı çalmaz, ama o da genellikle haftada iki kez, sabah 9:00 ile 11:00 arasında olur. Doğru olmayan bir şeyler var.

Yatak odasının kilidini tıklatarak açıyor ve boş, cereyanlı koridora bakıyor. Hobbes ondan önce davranıp ön kapıya doğru koşuyor ve doğru çılgınca havlıyor. Grace, ana fuayeye bakan koridor korkuluğunda duraklar. Büyük ön kapının iki yanındaki dikey pencerelerin yarıklarına rağmen gelenin kim olduğunu göremiyor. Kilitli odasına geri dönmek istiyor ve

Polisi aramaktan, ama dışarıda neler olduğunu bilmeden kilit altında tutulmaktan daha çok korkuyor. Bu daha kötüydü, bilmemek.

Cebinde telefonunun şeklini arıyor, 911'i aramaya hazır.

Parmak uçlarına basarak merdivenlerden iner, korkuluklara tutunur ve gözünü kapıdan . Sonra kapı tokmağı dönmeye başlar, şiddetle sallanır. ses nefesini keser, onu o bodruma geri götürür, kapı kolunun sarsılıp titremesinin ve sonra açılmasının ne anlama geldiğini. Sopayı kavradı ve önünde tuttu.

"Kim var orada!?"

OceanofPDF.com

4

ADEN

Telefon geldiğinde Aden şöminenin önündeki koltukta oturmuş, damak tadına göre fazla acı olan Sauvignon Blanc'ını yudumluyor ve Vivaldi dinliyor. Yüzlerce film için jenerik klasik müzik olarak kullanılan şeyleri değil, insanlara tanıtmaktan gurur duyduğu daha az bilinen eserleri.

Yine de rahat değildi; kızgındı, kızının Instagram sayfasında geziniyor ve telefonunu tekrar elinden alması gerekip gerekmediğini ya da bunun on beş yaşındaki normal şeyler olup olmadığını merak ediyordu ve bunu nasıl ölçebilirdi? En son gittikleri alışveriş merkezinde denediği her üst yarım tişörttü. Sanki artık gömleğin alt kısmını üretmiyorlardı.

Belki de bu normaldi - belki de tüm genç kızlar yarım tişörtler, yüksek bel anne kotları ve tırtıl kalınlığında kaşlar giyiyordu. O bunu anlamadı.

Tam telefonunu bırakmış, geceyi erken mi geçirmek istediğine ya da Andy ve Seth'le The Grove'da buluşup bir şeyler içmeye mi karar verdiğine karar vermek üzereyken telefonu çalar.

"Anne?" cevap verir, kafası karışmıştır çünkü genelde üzerinde bornoz ve ev kıyafeti vardır.

Saat 20:00'de terlikleriyle *Sister Wives* ya da *The Long Island Medium* ya da en sevdiği kanalda ne varsa onu izliyordu. kesintiler gibi.

"Ah, tatlım," diye inliyor telefonda. Aden sertçe doğruluyor, kalbi hızlanıyor.

"Ne oldu? Neyin ?"

"Baban arıyor," diyor, sanki ona yarı işkence etmeye çalışıyormuş gibi. Ona gerçekte ne olduğunu anlatmak yerine cümleler ve kısmi bilgiler.

"Sorun yok. Aşırı tepki veriyor," diyor başka bir ses. Kardeşi. Ailesinin evi, gezegende hâlâ sabit telefon hattı olan tek evdir, üstelik sadece bir değil, birden fazla evdir ve kabloları hâlâ uzundur. O biliyor

Annesi mutfakta durmuş, hardal rengi bobini parmaklarının arasında döndürüyor ve volta atıyor olacak ve erkek kardeşi -otuz iki yaşındaki koca kışlı ağabeyi- kendi çocukluk odasında, ikiz yatağında Lucky Strike içiyor ve hayatında yapacak başka bir şeyi olmadığı için telefon konuşmasını dinliyor olacak. Bunu düşünmek hem rahatlatıcı ve nostaljik hem de doğru düzgün bir cevap alamadığı için çileden çıkarıcıdır.

"Neye aşırı tepki veriyorsun?" Aden soruyor.

"O kayıp," diyor.

"Ne?" Aden sesinde hafif bir kahkaha ile cevap veriyor çünkü bu çok saçma.

"Dinle," der Brady ve Aden dumanı içine çektiğini, sonra da keskin bir nefes verdiğini duyar. "Yaşlı adamlar özlemez. Gençler özler."

Annesi, "Eagle'da cribbage oynuyor ve çocuklarla cin okey geceleri düzenliyor," diye araya giriyor. "Ya çok fazla viski içtiyse ve bir çukurda bayıldıysa ya da araba çarptıysa. Ya kalp krizi geçirdiyse ve bir hastanede yatıyorsa? Çok fazla içemediğini biliyorsun. Peki ya -" Kadın kendini toparlamaya çalışmak için durur ve Aden onun hıçkırıklarının bir mendille boğulduğunu duyar, şüphesiz hırkasının cebinde sakladığı ve üzerinde Penny adının *P* harfi işlenmiş olan mendildir bu. Aden aniden rahatlar çünkü çok saçmadır ve burada gerçek bir alarm durumu olması pek olası değildir.

"Peki, hastaneleri aradınız mı?" diye soruyor.

"Evet!"

"Ve o orada değildi."

"Hayır! Ama bu daha da kötü, çünkü kaçırılmış ya da soyulmuş olabilir."

"Anne," Brady'nin sesi tekrar duyulur. "O kaçırılmadı."

"Kaçırılmış olabilir. Oh, Tanrım. Her şey olabilirdi..."

"Fidye falan yok anne. Yaşlı bir adamı kaçırırsan, onunla seks trafiği yapmazsın, değil mi? Ne istiyorsun? Para istiyorsun. İstedğin bu."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Aden nefesinin altında ve tavana bakıp başını sallıyor. Brady'ye karşı sabırlı olmaya çalışır. Metamfetamini ve diğer her şeyi bıraktığı için onunla gurur duyuyor. Ama Brady, komplo teorileriyle dolu, annesinin bodrumunda yaşayan, kahve tiryakisi, sigara tiryakisi otuzlu yaşlarında klişe bir adama dönüşmüştür ve onunla geçinmek çok zordur.

"Yapma Tanrım, mantıklı, değil mi? Sen burada değilsin, biliyorsun?"

"Gerçekten mi?" Aden diyor ki. "Buna hemen şimdi mi başlayacaksın?"

"Çocuklar. Bu kadar yeter," diyor anneleri, sesini yükseltmeden sertlik ve hayal kırıklığını aynı anda ileten o ses tonuyla.

"Muhtemelen balığa gitmiştir ve sana söylediğini unutmuştur. Tekrar. Hadi ama-" diyor Brady.

"O zaman neden telefonuna cevap vermiyor?"

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat," diyor

Aden.

"Şey," diye başlıyor annesi, "dün gece bakanlıktan sonra Levi ile bira içmeye gideceğini söyledi ve eve hiç gelmedi. Hepsi bu kadar. Neredeyse yirmi dört saat oldu." Aden Levi'yi tanıyor. Babasıyla birlikte kilisede diyakozluk yapıyor. Her Cuma kilise liderlerinden bazıları İncil çalışması için bir araya geliyor ve ardından kilisenin sosyal yardım programının bir parçası olarak gönüllü oluyorlar.

Bazen bir huzurevinde, hatta bir hapisanede birkaç saat geçirirler ya da kapı kapı dolaşıp broşür dağıtırlar, insanları kiliseye davet ederlerdi. Aden bunu küstahça ve eli ağır bulsa ve bugünlerde kendisini ateist olarak görse de, bir bu özveriye saygı duyuyor. Martin Coleman çok fazla içki içen, bir çukurda sızan ya da başını belaya sokan bir adam değildi. İnsanları kiliseye davet eden ve geç kalacaksa evini arayan bir adamdı. Penny Coleman ise endişelenmeye meyilli bir kadındı. Brady'nin haklı olduğundan ve hafta sonu için balık tutmaya ya da Lenny'nin kulübesine gideceğini söylediğini unuttuğundan emindir.

Bir şeyler.

"Telefonu kapat tatlım. Kardeşinle konuşuyorum," der Penny. "Anne.

Aden'in bunun için eve gelmesine gerek yok. Tek söylediğim bu.

Hadi."

"Polis ne dedi? Onları aradın mı?" Aden soruyor.

"Elbette, ama henüz yirmi dört saat olmadığını söylediler ve ben de onun gibi olmadığını söyledim ve ne olduğunu sordular, ben de kilise broşürlerini dağıtmaya ve sonra Levi ile bir şeyler içmeye gittiğini söyledim... Memur bir *içki mi?* dedi, ben de ona Lutherci olduğumuzu, Quaker olmadığımızı söyledim ve evet, bir bira içtiler ve sonra eve hiç dönmedi ve tüm bildiğim bu. Bilgiyi not aldılar ama ciddiye almış gibi görünmüyorlardı. Oh, tatlım."

Penny ağlamaya başlar. "Burada çok yanlış bir şeyler var."

"Anne, sorun yok. Ağlama, ben-" Aden yumuşak bir sesle konuşmaya başlar ama Aden araya girer.

"Harry Flynn'i de günlerdir kimse görmedi. Ya bir seri katil varsa?"

"Anne, ..." Brady uzun bir nefes vererek şöyle der. "Harry Flynn'in zilyon doları var ve sürekli ortadan kayboluyor, değil mi? Doğru ya. Peki neden? Çünkü istediği zaman yatına üniversiteli kızları alıyor. Ben de birkaç haftalığına ortadan kaybolurdum. Bir keresinde Duggy Spencer da binmişti. Margarita makinesi olduğunu söylemişti. Fransızcam için kusura bakma anne. Özür dilerim."

"Brady, bu çok uygunsuz," diyor.

"Biliyorum. Özür dilerim, öylesine söyledim."

"Tatlım, lütfen eve gel. Onu bulmamıza yardım etmen gerek," diyor Penny hıçkırıklarını bastırarak. Aden yanağını ısıyor ve tavana bakıyor.

"Leah hafta sonu için eve geliyor ve ben..."

"Oh, onu da getir. O da burada olmalı. Bu bir aile sorunu. Hepimiz burada olmalıyız." Ama bu bir aile sorunu değil. Leah'yı özel yatılı okula göndermesinin tek nedeni, onu acımasız ve boktan gerçek dünyadan bir süreliğine uzaklaştırmak ve kuralları ve kıyafet kuralları olan güvenli bir yerde olduğundan emin olmaktır - sosyal medyaya sınırlı erişim ve Martha adında büyük yarı silahlı bir muhafız tarafından uygulanan sokağa çıkma yasakları ile. Yapacağı son şey onu da bu işin içine çekmeyi planlıyor.

Annesinin kazasından bu yana sadece iki yıl ve sonra yaz boyunca kendini içine soktuğu tüm pislikler. Sonunda olması gereken yerde ve onu oraya getirmek için ne gerekiyordu... kelimenin tam anlamıyla onu oraya sürüklemek için mi? Onu Brady'nin kıyamet teorilerine ve sapık arkadaşlarına maruz bırakmıyor ve kesinlikle babasıyla ilgili haberlerin dönüşebileceği her türlü boktan şova maruz bırakmıyor.

"Anne, neden ..." Ama tüm bunlara rağmen ve daha bahane üret, gideceğini zaten biliyor.

"Lütfen tatlım. Sana evde ihtiyacımız var," diyor ve derin bir nefes alıp telefondan uzakta, büzülmüş dudaklarının arasından dışarı üflüyor.

"Tamam," diyor. Kendisi gelene kadar Leah'nın gelmeyeceğinden bahsetmez ve sonra onun arkadaşlarıyla okulda kalmak istediği yalanını söyler ama Leah'nın kalmaktan memnun olmayacağını bilir ve bunu ona söylemek için telefon etmekten korkar.

Aden elindeki şarap bardağını lavaboya döker, sonra yatak odasına gider ve başucu lambasını yakar. Yatağın üzerine bir bavul atar, ardından çekmeceleri açar ve düşüncesizce kıyafetlerini çıkarmaya başlar. Endişelenmeli miydi? Annesi kaç kez babasının kulübede ya da hafta sonu balık avında olduğunu unuttu? Tabii ki, o zamanlar telefonuna cevap veriyordu. Maine kırsalında telefonun çekmemesi anlaşılabilir bir durum.

Hayır. Lanet olsun, telefonunu göle düşürmüş ya da bir levreği yakalamak için eğilmiş olabilir. Bu biraz saçma. Muhtemelen yüzde 90 ihtimalle bir şey yoktur. Ama yine de Aden'in derisinin altında bir şey karıncalanıyor - kötü bir şey olacakmış gibi bir his... yine.

Babasını düşünüyor - Eski Spice'ı ve kötü saç kesimi, haki rengi Elastik bantlı pantolonları, cribbage ve kolej futboluna sevgisi, taraklı saçları ve nazik gözleri. Tatlı babası. Ya gerçekten bir şey yaptıysa Ne oldu?

Kıyafetlerini büyük bir hızla içeri atıyor. gidecek, ama Brady'nin yatak odasındaki çekyatta kalırsa lanetlenecek. Kendi çocukluk odası bir depoya dönüştürülmüştü. (çünkü ona istifçi odası diyemezsiniz) yıllar önce ve Brady'nin *Call of Duty* video oyununda vurulan ve katledilen adamların arka plandaki sesleriyle sabah 4'e kadar uyanık tutulmayı reddediyor. Vivaldi'yi kapatır ve sessizlik kulaklarında çınlar. Birkaç dakika kendini sorguladıktan sonra paltosunu giyer ve çantasını arabasına götürür. Gitmek zorundadır.

Gece durgun ve havanın keskin bir kenarı var, neredeyse kış ama tam değil. Bir yerlerde kamp ateşi yanıyor ve Aden pencereyi kırıp dumanlı kokuyu içine çeker. Leah'ya mesaj mı atmalı, yoksa aramalı mı? Tabii ki cevabı biliyor. Arabasının Bluetooth'una onu aramasını söyler ve bekler, bir mesaj bırakabilmeyi umar ve sonra geri aradığında, bu hafta sonu onu eve getirmeyeceğini sindirecek zamanı olur - ilk kez Sonbaharda onu bu okula girmeye zorladığından beri. Sesinde her zamanki tonla cevap veriyor, sanki konuşma daha başlamadan sıkılmış gibi.

"Hey," diyor.

"Selam tatlım, nasılsın?"

"Tanrım, şimdi ne oldu?" diyor. "Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey. I..."

"Bir şeyler ters gittiğinde yaptığınız o garip tiz sesiniz var" diyor.

"Hayır. Sadece işler nasıl, dersler nasıl diye sormak için aradım."

"Aptalca, ama bunu zaten biliyorsun," diyor ve o da merak ediyor Babası hakkında dürüst mü olmalıydı yoksa yalan mı söylemeliydi? Başka türlü duysa daha da üzülür müydü? Rock Harbor büyük bir yer değil. Küçük bir kasaba da değil.

Herkes birbirini tanıyor gibi değil ama dedikodular yayılıyor. Adam Hartford'da, kız da Rock Harbor'da değil Westford'da okula gidiyor olsa da, kızın arkadaşları, Twitter'ı ve geri kalan her şeyi var ve eğer bu gerçekten bir şeyse -ciddi bir şey- muhtemelen ona söylemeli.

"Büyükanne ve büyükbabanın evine gidiyorum ve görünüşe göre seni hafta sonu için eve getiremeyeceğim. Özür dilerim. I..."

"Ne?"

"Biliyorum

..."

"Ne oluyor baba? Söz vermiştin. Bu çok tipik. Sanki beni burada çürümeye terk ettin, sanki benden gerçekten nefret ediyorsun ya da öyle bir şey."

"Lee, bak, büyükbaban... onu bulamıyorlar," diyor ve diğer uçta bir anlık sessizlik oluyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onun... şey... kayıp olduğunu bildiriyorlar."

"Kimler?"

"Büyükannen ve Brady Amcan. Ama bak, eminim olacak-"

kesiyor. "Aman Tanrım. *48 Saat* programındaki gibi kayıp mı? Gerçekten kayıpmış gibi mi?" Aden onun sesinde eğlence mi yoksa panik mi olduğunu anlayamıyor. "Biliyor musun, muhtemelen telefonunu kaybetmiştir ve Hafta sonu çok yapıyor gibi. Şu an için endişelenecek bir şey yok ama büyükanneemin yanına gidip emin olmam gerekiyor..."

"Öyleyse ben de gitmeliyim. O benim büyükbabam."

"Biliyorum. ama dinle. Anlık bir şeydi. Sende Yarın da dersim var ve çoktan yola çıktım bile." Uzun bir sessizlik olur ve Aden keskin bir nefes alış veriş gibi bir şey duyar; muhtemelen ağlıyordur. Bu konuda kendini kötü hissediyor. Bir an için ona gelip onu alacağını söylemek istiyor ama bu sadece daha fazla travma yaratacak - histerik bir büyükanne ve ya eve polis gelirse ve... hayır.

"Bu gerçekten çok boktan," diyor ve şimdi onun ağladığını ama bunu saklamaya çalıştığını biliyor.

"Bunu telafi edeceğim ve gelecek ay Şükran Günü haftası boyunca, on günlük bir hafta sonu için seninle sözleşme imzalayacağım."

"Evet, tabii" der ve sonra gider. Telefona bakıyor, kapattığını doğruluyor ve sonra sertçe yolcu koltuğunun zeminine fırlatıyor.

"Siktir!"

Sonraki kırk dakikayı sessizlik içinde, babasının yokluğunu açıklayabilecek tüm olası senaryoları gözden geçirerek geçirir. Buna kaybolma demeyecektir. Arabasını bile sormadı - arabası kayıp mıydı? Telefon şirketi bulunduğu yere - telefon kayıtlarına- bakabilir mi yoksa bunun için polis emri mi gerekir? Duyduğu gibi yapmak uzun zaman alır mı? Annesi tüm arkadaşlarını, onların eşlerini aradı mı? Ya eve dönerken bir çukura ya da uçurumdan yuvarlanırsa? Geceleri iyi göremiyor. Aden göğsünde paniğin yükselmeye başladığını hisseder. Derin bir nefes alır ve kendine mantıklı olmasını söyler. Büyük olasılıkla makul bir açıklaması vardır.

Rock Harbor'a vardığında etrafta dolanır, annesinin evine gitmeyi düşünür, kendine o kadar da kötü olmayacağını söylemeye çalışır ama havada asılı kalan kedi kumu kokusu, dağınıklık ve sigara dumanı arasında yapamaz. Zihninde motel seçeneklerini gözden telefonunun yerden parladığını görür. Kenara çeker ve gümüş renkli bir alarmın yanıp söndüğü parlak ekrana bakar. Martin Coleman'ın yüzü Çerçeve. Annesi yanıliyordu; polis olayı ciddiye aldı. Ve şimdi bu gerçekten oluyor.

OceanofPDF.com

5

KIRA

"Celie!" Arkasından sesleniyorum ve arabasına ulaşamadan ona yetişmek için koşmaya başlıyorum. Neden benden kaçıyor ki?

"Dur. Sadece ne halt etmek istiyorum? Sadece sana bir şey sormaya çalışıyorum. soru!" Rüzgara karşı çığlık atıyorum ama o arkasını dönmüyor. Kum park yerine vardığımızda kapısının kilidini bipleyerek açıyor ve kapıyı arkasından çarparak içeri koşuyor. Kaputuna atlıyorum ve çığlık atıyor. O pencereyi kırar.

"Bu bir Land Rover! Kaputun üstüne oturamazsın. Neyin var senin?" Motoru çalıştırdı.

"Tamam," diyorum, cebimden telefonumu çıkarıyorum ve onun ve plakasının fotoğraflarını çekiyorum.

"Ne yapıyorsun, seni psikopat?" diye bağırıyor.

"Birkaç basit soruya cevap vererseniz polisi arayıp reşit içki içtiğini söylemem. Eminim polisler gelirse oradaki masum arkadaşlarınız sizden hiç hoşnut olmazlar.

Ve ailen... eğer senin içkili araba kullandığını bilselerdi." Başımı salladım Konsoldaki kırmızı solo bardağı, meyveli bir votka içeceği olma ihtimalini göz önünde bulundurarak. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve benden uzağa baktı.

"Ne?"

", neden benden kaçıyorsun? Belli ki kim olduğumu biliyorsun?"

"Çünkü ben bu işe bulaşmak istemiyorum. Kimse istemiyor."

"Hiç kimse mi? Bu da ne demek oluyor?" Gözleri büyüdü. Onun İsa gibi olduğunu unutmuştum, muhtemelen yetişkinlerin küfür etmesine alışık değildi. Buna itiraz ediyorum. "Kayıp arkadaşının bulunmasına yardım etmek istemiyor musun? Gerçekten mi?"

"O benim arkadaşım değildi," diyor sesinde küstah bir tonla.

"Facebook'ta öyle ve sen de *seni seviyoruz* diye bir yorum yapmışsın Brooke."

"Biri öldüğünde ya da kaybolduğunda böyle dersin, değil mi? Umurunda olmayan tek pislik gibi görünmek istemezsin."

"Kayıp ilanı haftalardır asılı. Neden şimdi? Neden aniden yorum yapıyorsunuz?"

"Alınma ama" diyor, solo bardağı alıp bir yudum içerken, "Facebook yaşlı insanlar için. Hiç kontrol etmiyorum. Neden bile bilmiyorum. Coffee Corner'da sıkılmışım ve telefonumla uğraşıyordum, az önce gördüm." O bana bakıyor, meydan okurcasına

"Hepsi bu mu?" "Hayır."

"Birkaç soru sormuştunuz. Ben de birkaçını cevapladım. Arkadaşlarıma gerekiyor." Ayrılmak için arabayı çalıştırma ya da grubuna dönmek için kapıyı açma girişiminde bulunmuyor. Onu yakaladığımı biliyorum.

"Neden dahil olmak istemiyorsun? Arkadaşın olmasa bile, elinden gelse neden yardım etmek istemeyesin ki?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak, saçlarından bir avuç tutma dürtüsüne direnerek ve Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtmayı silmek ve *kızım* hakkında küstahça konuşmasını düzeltmek için kafasını direksiyona vurdu.

"Çünkü onlar benim birlikte anılmak isteyeceğim türden insanlar değiller, Tamam mı? Kimsenin onlar gibi olduğumu düşünmesini istemiyorum, o ve onun... ugh... erkek arkadaşı, ya da onlarla takıldım, takılmadım. Eew."

"Onlar gibi mi? Ne gibi? Bu ne demek, ne demek istiyorsun?" "Meth kafalar gibi," diyor, başı yana eğik, yüzünde bir kıvrılma dudağı. Dudaklarımdan kaçan istemsiz kahkahaya engel olamıyorum.

"Brooke'un annesi olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Uh. Evet. Brooke ve Ryan'ın tam bir keş olduğunu gerçekten bilmiyor musun? Sanırım o da artık bir striptizci gibi. Eskiden arkadaştık ama Hiçbirimiz -" arkadaşlarının bulunduğu plaj yönünü belli belirsiz işaret ediyor "- bununla ilgilenmiyoruz, bu yüzden dediğim gibi kimse karışmak istemiyor. Sanki bir pezevenk onu kaçırmış gibi, neden ismimizin onun yakınında olmasını isteyelim ki? Sırada bizim için gelebilir."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Ayrıca, ben hiçbir şey bilmiyorum. Zaten hepimize sordular. Polise yani." Ağzımın açık kaldığını hissedebiliyorum ve ağzından çıkan kelimeler beni bir şekilde felç ediyor. Göz ucuyla arkadaşının kum tepesine tırmandığını görüyorum.

"Brooke asla uyuşturucuya dokunmaz. Sen aklını kaçırmışsın."

"Tamam. Evet, eminim haklısındır." diyerek sürücü tarafındaki kapısını açtı. Geri , hâlâ şoktaydım. Kapıyı çarptı ve beni iterek yanımdan geçti, arkadaşına doğru koştu, sonra da onu geçti.

"Hadi Jenna!" diye bağıyor ve kum tepesinden aşağı inip gözden kayboluyor. Jenna bir dakika bana baktı, kafası karışmıştı. Ona doğru yürüyorum. bakıyor, içgüdüsel olarak Celie'yi arıyor, muhtemelen bir açıklama bekliyor - bu yetişkin neden burada ve bizi ihbar mı edecek? Gözlerinde panikle kaçmaya hazır.

"Bekle! Sorun yok. Ben Brooke'un annesiyim. Celie'ye bir soru sormaya geldim, belki onu bulmama yardım eder diye."

"Oh. Oh, Tanrım. Olanlar için çok üzgünüm. Duydum." "Brooke ve Ryan'ı tanıyor musun?"

"Hayır, onu görmüş gibiyim. Yani Ryan Celie'nin eski sevgilisi, o yüzden Brooke'u sadece onun aracılığıyla biliyorum ama yine de. Yani onun için çok kötü hissediyorum. Çok korkutucu. Bu hepimizin başına gelebilir, değil mi? Delice."

"Jenna!" diye bir ses geliyor sahilden. Özür dileyen küçük bir el sallıyor ve kum tepelerinden aşağı koşuyor.

Buraya gelmeden önceki halimden daha kaybolmuş hissediyorum. Ryan onun eski sevgilisi. Bu bir şeyi açıklıyor. Brooke hakkında yalan söyleyip onu kötü göstermek için mi? Öyle olmalı. Ama Brooke hakkında bu kadar kin kusabiliyorsa ve içgüdüsu benden *kaçmaksa*, ya bundan fazlası varsa?

Aklıma *Dateline*'ın bir gencin en iyi iki arkadaşının onu ormana çekip vahşice öldürdükleri bölüm geliyor... ne yüzünden? Hatırlamıyorum bile, o kadar önemsizdi ki -hiçbir şey- küçük bir kıskançlık, bir çocuk? Karanlık düşüncelerden sıyrılarak arabama koşuyorum. Aklımı başımda tutmalıyım. Ryan'ı bulmalıyım.

Rock Harbor'da dolaşmaya başladım. Ryan günlerdir aramalarımın cevap vermiyor. En az iki yüz kez aradım ve telesekretere düştü. Bir düzine mesaj bıraktım. Daha fazla bırakırdım ama taciz iddiasında bulunmasını istemiyorum. Aklandı. Yani, aslında polis tarafından sırtı sıvazlandı ve serbest bırakıldı. Onu benimle konuşmaya zorlayamam.

Tabii onu fiziksel olarak zorlamazsam ya da şantaj , ki Celie'ye bir şekilde yaptım, belki bunu tekrar yapmanın yolu vardır ve denemekten çekinmem ama önce onu bulmam gerek.

Uçurumun kenarındaki tanıdık iki şeritli dar yollardan geçip dükkanların, pastanelerin ve barların bulunduğu ana caddeye iniyorum - onlarca kez gittiğimiz tüm restoranlar - Keen's Steak House, City Vineyard, The

Eggsnest. Her şey her zaman olduğu gibi aynı görünüyor. Artık ne aradığımı bile bilmiyorum. Belki bir mucize. Yine de birileri bir şeyler biliyor olmalı.

En son görüldüğü Hemlock Lane'e gidiyorum. Yerel halk buraya Seedy Strip, Striptiz Sokağı ya da sadece Striptiz Sokağı diyor. Brooke bir keresinde buraya Fahişe Yolu demiş ve kendi zekice kelime oyununa gülmüştü. Bir Ağustos gecesi Matt'in doğum günü için kırmızı kadife pasta almak üzere kulübemizden Easy Sweets'e doğru gidiyorduk. Kızının yarısını gösteren şortlu bir kız dükkana girdi ve eve dönerken bir yorum yaptı. Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum - kızla ve "Fahişe Otoyolu" ile ilgili bir şeydi.

Keşke dikkat etseydim. Onu daha önce gördüğünü mü söyledi? Bana o bölgeyi bildiğine dair bir ipucu mu veriyordu, yoksa sadece sinsî bir ergen olup kız hakkında kıskanç bir yorum mu yapıyordu? Şort mu? Hatırlamıyorum.

Kız arkadaşlarım ve ben yirmili yaşlarımızda eğlenmek için striptiz kulüplerine giderdik. Bunda yanlış bir şey yoktu, ancak bu uzun zaman önceydi, iyi huylu ve dikkatsiz hissettiriyordu - seks kaçakçılığı yapan bir meth merkezine dönüşmeden önce. Bu yüzden kızım hakkında bildiklerimle buranın onun son görüldüğü yer olma ihtimalini bağdaştırmak benim için çok zor oldu.

Lucky's adında bir markete girdim. Geçen ay buraya onlarca kez geldim. Çünkü onun burada ne işi vardı? Hangi dünyevi Şehrin fahişeler, striptiz kulüpleri ve içki dükkanlarından başka bir şey olmayan bu boktan tarafında olmak için bir nedeni var mıydı?

O gece tezgâhtar ona bir Diet Dr. Pepper ve bir paket Chex Mix sattı. Girişi ve çıkışı kameradan gelen grenli bir videoya yakalandı. Ön kapının dışında. Onu en son o zaman gördüklerini söylediler. Saat 22:00'den hemen önceydi.

Vardiyası sabah 5:00'te sona erene kadar güvenlik kamerasını izlemiş, yani şüpheli değilmiş. Ryan saat ikiye kadar arkadaşlarıyla dışarıda olduğunu, eve geldiğinde sızdığını ve ertesi sabah uyandığında kadını ihbar ettiğini söyledi - arkadaşları ona kefil olduğu için mazereti sağladı. Rock Harbor'da yaşamıyorsanız ve babanız emekli bir polis çavuşu değilse bu bir mazeret sayılmaz. Ya hepsi olaya karıştıysa?

Artık karanlık ve soğuk bir yağmur çiseliyor ön camıma. Artık istemesem de aşına olduğum sokağa bakıyorum. İki kadın duruyor birkaç kapı aşağıdaki striptiz kulübünün dışında, sigara yakıp

ve soğuktan aşağı. Pembe bir neon tabela "The Landing" diye yanıp sönüyor. Kadınlardan birinin omuzlarında pufidik bir mont, diğerinin üzerinde ise kedi kulakları ve kedi temalı G-stringi ve pastili ile uyumlu beyaz diz çorapları var. Kapıdaki görevliye sabırsızca bir şeyler bağıyor, o da ona örtünmesi için bir erkek takım elbisesi uzatıyor.

Bu ikisini tanımıyorum - şimdiye kadar şeritteki herkesle konuşmuşum gibi hissediyorum, ama öte yandan, aynı anda hiçbir bilgiye sahip sonsuz bir yabancı akışı var. Arabadan atlayıp onlara doğru koşuyorum, yeni bilgiler için çaresizce. Kedicik temalı dansçı ödünç aldığı montunu tutuyor ve bir adım geri atıyor. At kuyruklu ve mavi göz kalemli diğeri elini kalçasına koyuyor ve sanki kavgaya davet ediyormuş ve ilk yumruğu atmaktan korkmuyormuş gibi önümde meydan okuyor.

"Uh-uh!" diyor, ucuna pembe, pençeye benzer bir tırnak takılı işaret parmağını sallayarak.

"Özür dilerim?" Kekeliyorum.

"Kimse senin kocanı görmedi, kimse senin kocanı becermedi ve kimse senin sapık kocanı çalmadı, o yüzden sadece-"

"Hayır, lütfen." Brooke'un bir fotoğrafını tutuyorum. "Benim kızım. O kayıp. En son şurada görülmüş." Arabamın hala çalıştığı yeri işaret ediyorum. Lucky'nin sürücü kapısı açıldı. "Bir ay kadar önceydi. Onu tanıdınız mı? Buraya geldi mi?"

"Ah, tatlım," diyor kedi kulaklı olan. Fotoğrafi alıyor ve bakıyor. "Oh."

"Ne? Oh, ne?" Umutsuzca soruyorum. Atkuyruklu kadın konuşuyor.

"Sadece tüm blokta onunla ilgili posterler var. Özür dilerim. Hayır, onu görseydim numarasını arardım."

"Tamam. Tamam, teşekkürler."

"Kızlar hava karardıktan sonra buraya geliyor ve bir daha görülmüyorlar. Onları takip ," diyor Kedi Kulak ve ben gerilerek gitmek için dönüyorum.

"Üzgünüm, tatlım. Bu çok kötü" diye sesleniyor içlerinden biri, ben uyuşmuş bir halde arabama doğru yürürken. Park yerine yaklaştığımda, caddenin karşısındaki Coastal Grocery'de egzoz borusundan dumanlar çıkan bir kapalı kasa kamyonet görüyorum. Dükkanın önünde küçük bir yemek yeme alanı var ama çoğunlukla yerel otel ve restoranlara yiyecek ve bira dağıtıyorlar.

Buraya her geldiğimde sadece şarküteri tezgâhını işleten ve çok az İngilizce bilen Giovanni ile konuşabildim, ancak anladığım kadarıyla orada çalışan diğer kişiler her zaman teslimatlar için dışarıda.

Uzun boylu, cılız bir figürün çalışan kapalı kasa kamyonun arkasındaki kapıyı kapatmasını izliyorum. Ona baktığımı fark edince donup kalıyor. Başını bana doğru çeviriyor ve dikkatini çekmek için elimi kaldırıyorum. Yere bakıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve hızla dorsenin etrafından sürücü kapısına doğru yürüyor.

"Hey!" diye bağırp ellerimi ona doğru sallıyorum. Arkasına bakmıyor; sadece kamyonu atlıyor ve vitesine takıyor.

"Hey!" diye bağıriyorum ama o otoparktan çıkmaya başlıyor. Arabama atlıyorum ve onu takip etmek için Lucky's'in otoparkından çıkıyorum. Sola dönüyor ve iki şeritli işlek caddeye göre çok hızlı gidiyor ama ben ona yetişiyorum. *Beni* görmedi, diyorum kendi kendime çünkü herkesin yardım etmek yerine benden kaçıyor gibi görüldüğü fikrini sindirmek çok zor.

Kırmızı ışıhta geçti. Beni gördü. Kaçıyor. Onu yakalamaya kararlı bir şekilde hemen arkasındaki ışıktan geçiyorum. Neden kaçıyor ki?

OceanofPDF.com

6

GRACE

Grace korkudan felç olmuş bir halde kapı kolunun sallanmasını izler. Hobbes kapıyı ve hırlıyor. Biri içeri girmeye çalışıyor.

"Kim var orada!? Polisi arıyorum!" Kalbi boğazında düğümleniyor ve elleri titriyor.

"Vay canına," diyor bir erkek sesi. "Benim adım Aden. Sadece bir oda arıyorum. Tam olarak neden polisi arıyorsun?" Bir rahatlama dalgası hissediyor.

Adam onu öldürmeye ya da kaçırmaya çalışan biri gibi görünmüyor. Bu adam Geçen gece ormanda duyduğu ses -gördüğü şekil- bir tehdit değil. Kendine güvende olduğunu hatırlatıyor. Aşırı tepki veriyor.

"Kapalıyız," diyor kararlı bir şekilde.

"Kasım'a kadar kapalı değilsiniz."

"Pardon?" diye tersledi.

"1 Kasım. Biliyorum, ben buralıyım." Teknik olarak haklı. İşçi Bayramı'ndan sonra kapalı tabelasını asıyor çünkü o zamana kadar tüm turistler gitmiş oluyor ve muhteşem kış ayları tamamen kendisine kalıyor. Daha önce kimse buna karşı çıkmamıştı ama bu işi elinde tutması gerekiyor. Ona bu yalnızlığı sunan tek işi umutsuzca elinde tutması gerekiyor. Bu adama karşı açıkça kaba ya da kavgacı olamaz. Daha önce de iş sahibi onunla bu konuda konuşmuştu. Yine de ondan kurtulmaya çalışıyor.

"Burada yaşıyorsan neden bir odaya ihtiyacın var?"

"Ben-ben buralıyım dedim, ben... Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Bunu içeride konuşabilir miyiz?" Kadın yan camdan dışarı bakıyor ve adam paltosunu sıkıca sararak başıyla selam veriyor. Yutkunuyor, kapısının eşiğindeki bu uzun kumral adamı görünce avuçlarının terlediğini hissediyor. Sonra silkelenip . Kadın isteksizce iki sürgüyü ve bir zincir kilidini açıp kapıyı ona açarken sıkı bir gülümsemeye zorluyor. İçeri adımını atar ve Hobbes bacaklarını ısıtır.

"Dur. Bir şey . Özür dilerim." Onu kaldırır ve başını okşar. "Yani...? Pardon, tam olarak neden bir psikopat gibi içeri girmeye çalışıyordun?" diye sorar, birkaç adım geri çekilir, hâlâ kararsızdır ve gerekirse belindeki bıçağı kullanmaya hazırdır. Ama adam buna sadece gülümsüyor.

"İçeri girmek mi? Siz bir kamu kuruluşusunuz. Sizin evinize girmeye çalışıyordum. Lobi mi? Oda ayırtmak için mi?" Kendini biraz aptal hissetti, her şeyin şokuna kapılmıştı. Bunu sormak saçma bir şeydi - tabii ki içeri zorla girmiyordu. Yine de kendini tutmaya çalıştı.

"Rezervasyonunuz yok, o yüzden..." diyor, ondan kurtulmaya niyetli. Boş ve karanlık lobiye bakar.

"Oh. Fark etmemiştim. Sanırım var." Kadın kollarını kavuşturmuş, öylece adama bakıyor.

"Sorun tam olarak nedir?" diye devam ediyor.

"Sorun şu ki, İşçi Bayramı'ndan sonra kimse burada kalmıyor. Sen neden buradasın?"

"Müşterilerinize neden bir odaya ihtiyaç duyduklarını sormanız normal mi? Etik mi? Biraz garip görünüyor. Belki de ödeme yapan bir müşteriye neden üçüncü dereceden bir oda vermediğinizi soran ben olmalıyım... Yani, ayın ilk gününe kadar açık olduğunuza göre," diyor ve alt dudağını çiğneyerek Hobbes'u yere bırakıyor. Lobinin köşesindeki resepsiyonun arkasına doğru yürüyor ve onun kendisini izlediğini hissedebiliyor - her adımda telaffuz edilen gevşekliği. Kadın dönüp ona bakar, o da yere bakar. Bilgisayarı uyandırır ve ona dokunur, tıkırtılar

Parmak uçlarıyla çıkardığı sesler boş odada yankılanıyor. "Aden ne?" diye soruyor.

"Ne?"

"Ne?"

"Bilmiyorum, ne soruyorsun?"

"Soyadını."

"Oh. Coleman."

"Ve sen de buralısın, Aden Coleman?"

"Artık Hartford'da yaşıyorum," diyor ve adresini ve kredi kartını veriyor.

Bilgiyi fişe takar ve onun odayı incelediğini fark eder - büyük şöminenin önündeki gece mavisini kırma kadife koltuklar,

İpeksi perdelerle kaplı büyük boy pencereler, bebek kuyruklu piyanosu ve loş lamba ışığı burayı rahat ve davetkâr kılıyor. Çoğu misafir romantik olduğunu düşünüyor,

Ama Grace romantizmi hiç düşünmemiştir, bu yüzden konuklar her şeyi övdüğünde sadece gülümser ve başını sallar.

"Çocukken babam bizi buraya . Pek benzemiyordu.

Bu," diyor. Kadın, adamın 1970'lerde onlarca yıl asılı kaldığı portakal dekorundan bu yana çok yol kat edildiğini kastettiğini biliyor, ancak ona bir santim bile vermiyor.

"Standartlarınıza uygun değil mi?"

"Kastettiğim bu değildi."

"Tamam o zaman." Küçük bir deri halkaya bağlı pirinç bir anahtar uzatıyor.

"Ne kadar tuhaf," diyor şaşkınlıkla bakarak. Herkes bir anahtar bekler. plastik kartlı anahtar, ama bu da buranın cazibesinin bir parçası. Cevap vermiyor. Check-in bankosundaki birkaç lambayı kapatıyor ve garip yürüyüşünün acı verici bir şekilde farkında olarak uzaklaşmaya başlıyor.

"Oda 328. Muhtemelen bildiğiniz gibi kahvaltı dahildir. Sabah 7:00'de, yoksa bir tabak bırakırım, sonra ısıtırsınız. Çıkış saat 11'de."

"En azından birkaç gün kalacağım, daha uzun da olabilir," diyor ve onu merdivenlerin dibinde durduruyor. Kadın geriliyor ama ona dönmüyor ya da bu noktayı tartışmıyor.

"İyi geceler," diyor ve sonra Hobbes'u çağırıp merdivenlerden odasına

Sabah 6:00'da Grace bir fincan kahve pişiriyor. Ona bir kepekli kek ve muz bırakabilirdi ve muhtemelen bundan şikayet etmez ya da her konaklamada vaat edilen ev yapımı kahvaltının kendisine sunulmadığını amirine bildirmezdi, ancak yemek pişirmek hayattaki tek zevklerinden biri. Bildiği her şeyi yemek kitaplarından ve Pinterest tariflerinden öğrenmiştir ve bu yüzden ona herhangi bir misafir gibi davranmaya karar verir, yine de mümkün olan en kısa sürede gideceğini umar ve tabağı bırakıp yalnız kalabilmek için saat yedide gelmemesini umar.

Birkaç yumurta haşlıyor ve kalın ekşi maya ekmek dilimlerini dökme demir tavada kızartıyor. Sonra yumurta sarısı ve limonu hollandez sosuna karıştırıyor ve kuşkonmazı kızartıyor. Hobbes'a bir dilim domuz pastırması yedirir ve kendine bir fincan kahve koyar, iki dakika daha beklemeye hazırdır. Sabah tam 6:59'da koridorda ayak seslerini duyduğunda kahve ve kahvaltısını odasına geri götürür.

"Kahretsin," der, niyetlendiğinden daha yüksek sesle. Aden kapıda belirdiğinde, temiz traşlı ve odunsu kolonya kokuyordu, gözleri

Konuşmak için kendini toparlamadan önce bir süre onu dinledi. "Günaydın."

"Günaydın," diyor geniş bir gülümsemeyle. "Harika kokuyor." Bir tabağı ona doğru itiyor. "Vay canına, teşekkür ederim."

"İyi günler," diyor ve kupasını alıp lobiye açılan kemerli kapıya doğru ilerliyor.

"Bekle," diyor adam ve kadın duraklayıp dönüyor. "Birkaç dakikan var mı?" Etrafına bakıyor, istemsizce başını hafifçe iki yana çeviriyor, sanki orada konuşabileceği başka biri varmış gibi, ama yine de kendisine hitap ettiğine ikna olamıyor. Ortaokul anılarını hatırlıyor ve kendini olduğundan daha huzursuz hissediyor.

"Ahhh, evet. Elbette," diyor ve mutfak adasında onun karşısındaki tabureye oturuyor. Hobbes bir pastırma dilimi umuduyla Aden'in bacağına kaşıyor ve Aden eğlenerek aşağı bakıp onu okşuyor.

"Özür dilerim."

"değil" diyor, sonra köpeğe, "Tasman yok dostum. Adın ne senin?"

"Tasmaya ihtiyacı yok çünkü araziden ayrılmıyor. Ve adı Hobbes." Hobbes'a gidip uzanmasını işaret ediyor. Perdelerdeki aralıktan güneş ışığı süzülüyor ve Hobbes eski çiftlik mutfağının zemininde uzun bir güneş parçasına kıvrılıyor.

"Peki gerçekten sormak istediğin bir şey var mı?" diyor.

"Martin Coleman ismi size bir çağrıştırıyor mu?" diye soruyor. "Hayır. Çağrıştırmalı mı?"

"Burada yaşıyorsunuz, duymuş olabileceğinizi düşündüm." "Neyi duymuş olabilirim?"

"Kaybolduğunu. Dün gece gümüş bir alarm vardı ve sonra..." "Ne, pardon?"

"Amber alarmı gibi ama yaşlı insanlar için. Sonra yerel haberlere çıktı, yani bilmiyorum..."

"Haberleri izlemiyorum."

"Peki, tamam. Boş."

"Oh. Tanrım. Coleman. Yani seninle akraba mı?"

"Babamla. Evet."

"Ah, özür dilerim. Bu yüzden buradasın," diyor, ona karşı bir anlık şefkat ve işleri onun için olduğundan daha da zorlaştırdığı için bir parça suçluluk hissederek.

"Evet, öyle. Ailemin onu aramasına yardım ediyorum. Yani, . Birazdan annemin evine gideceğim."

"Yani burada yaşayan... ailenle kalmayacak mısın?" diye soruyor. "O zaman bu bir hayır mı?" Konuyu değiştiriyor. "Kimse konuşmuyor Bu konuda herhangi bir dedikodu ya da başka bir şey duymadınız mı?"

"Hobbes hanı terk etmiyor çünkü ben hanı terk etmiyorum ve haftalardır burada kimse kalmadı, o yüzden hayır. Üzgünüm." Beklediği gibi ona neden gitmediğini sormuyor; sadece başını sallıyor, çatalını alıyor ve akan yumurtadan bir ısırık alıyor.

"Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim," diyor ama bir mide bulantısı dalgası midesini bulandırıyor. *Kayıp* kelimesini zihninde her duyduğunda bir posterde kalın harflerle yazılmış olarak görüyor. Posterde kendi genç yüzünü görüyor ve parçalanmış hafıza parçaları aklına geliyor, istenmeyen, sadece sırasız flaşlar - toprak zemin, sarı fermuarlar, çıkışı kaplayan kirli çarşıdaki bir çatlaktan gelen bir güneş ışığı şeridinde yüzen toz parçacıkları Pencere, sessizlik. Sessizlik günleri.

Bırakın hızlı yürümeyi, normal bir tempoda yürümekte bile zorlanıyor, bu yüzden ona sırtını dönüyor, boğazında yükselen safrayı yutarken elleri bir anlığına mutfak lavabosunun kenarlarını tutuyor. Derin bir nefes alıyor ve büzülmüş dudaklarının arasından havayı yavaşça dışarı üflerken tavana bakıyor. İyisin, diyor kendi kendine.

"Buralı zaman?" diye soruyor. Yanlış bir şey olduğunu fark etmemiş. Sadece bir üçgen tost yiyor ve telefonunda geziniyor.

"Umarım onu bulursunuz. İyi günler" diyor. Adam kaşlarını kaldırarak bakar, Hobbes'un konuşmayı aniden bitirmesine şaşırdığını tahmin eder. Sonra Hobbes'un dikkatini çekmek için sessizce bacağına vurur ve Hobbes da onu mutfaktan çıkıp üst kata kadar takip eder.

Koridorun gıcırdayan zemininden yavaşça odasına iniyor ve yatağın kenarına oturup başını dizlerinin arasına alıyor.

Kusmak. Kayıplar, kaçırılanlar. İnsanlar kaçırıldı, insanlar alıkonuldu. Bunu yapamaz. Onu burada tutamaz. Son birkaç yılını tek başına, insanlardan olabildiğince uzak durarak, hanı asla terk etmeyerek, haberleri veya dış dünyayı asla davet etmeyerek ve çoğunlukla güvenli bir şekilde şebekeden uzak kalarak, Pinterest'teki tencere kızartması görüntüleri ve deniz fenerlerini görmek, kanoya gitmek ve ıstakoz ve akça ağaç şurubu hakkında konuşmak isteyen hoş turist çiftlerle çevrili olarak geçirdi. Bu onun tam zamanlı işi oldu - çok küçük bir yerde kalmak

Kendisi için yarattığı dünya. Ve o bunu mahvediyor. Her şeyi geri getiriyor.
Banyoya koşuyor ve lavaboya kusuyor.

OceanofPDF.com

7

ADEN

Aden annesinin evine gitmek için acele etmez. Coffee Corner'da durur ve ön pencerenin yanındaki iki katlı bistro masaya oturup gelen geçeni izler; yan taraftaki kuaför salonundan bir kadın

Saçında bigudiler ve sigara içerken telefonuna dokunuyor. Küçük, yumuşak yüzlü bir köpeği olan bir adam, köpeğinin kaldırıma bir çöp torbasına işemesini izliyor. Bu kasabadan nefret ediyor ve nedenini tam olarak bilmiyor.

Belki de uzun zamandır unutulmuş olan çocukluk anılarıdır, ta ki kasabaya geri adım atıp... tam olarak ne olduğunu hatırlayana kadar? Yalnızlık, diye tahmin ediyor. Kalbini kıran kızı ve son sınıfta onu geri almak için ağlayarak, yalvararak kendini nasıl aptal yerine koyduğunu, çocukken odasında GI Joe'ları ve resimli kitaplarıyla geçirdiği uzun kışları, gidecek hiçbir yeri olmadığını, utangaç ve fazla hassas olduğu için çok az arkadaşı olduğunu söyledi ailesi. Kare planlı tuğladan yapılmış lisenin önünden her geçişinde ürperiyor ve bu ürperti hayatını değiştirecek bir nedenden kaynaklanmıyor; zorbalığa maruz kalmamış. Randy Stevens gibi öğle yemeğini tuvalette tek başına yemedi, sırf kötü çocuklardan ve köşedeki yemek masasında tek başına otururken görülmekten kaçınmak için. Sadece soyut nedenlerden dolayı son derece mutsuzdu. Burada hiçbir şey doğru görünmüyordu.

Başka bir şey isteyip istemediğini soran gençten krem peynirli yaban mersinli simit sipariş eder. Kızın ne kadar genç görüldüğüne inanamıyor - bir iş sahibi olmak için çok genç. Giydiği küçücük tişört için de çok genç. Hiç o kadar genç oldu mu? Bu imkansız görünüyor. Saat neredeyse on ve birazdan gelmezse annesi aramaya başlayacak, ama biraz zamana ihtiyacı var. annesini görmeden önce kızgınlığını bir kenara bırakması için daha fazla zaman.

Sömestr için izinde ve bir kitap yazıyor olması gerekiyor. Kızıyla vakit geçirmesi gerekirdi; annesinin paranoyasını beslemekten başka bir şey yapıyor olması gerekirdi ama ona hayır diyemiyordu. Muhtemelen gelmiş geçmiş en nazik kadındır ve şimdi, gün ışığında, ne kadar çok düşünürse, o kadar çok bilir ki

Babasının birkaç gün uzakta olmasının mantıklı bir açıklaması. Onu Brady ve onun saçma sapan teorileriyle baş bırakırsa, durum daha da tırmanacak ve kadın yeni bir sinir krizi geçirecektir. Bir ya da iki gün ve sonra eve, diyor kendi kendine.

Şekersiz, kremalı bir Americano sipariş eder ve Main'den aşağıya, annesinin evine giden isimsiz bir yola dönüşene kadar sürer. şehrin kenarında.

İki katlı mütevazı kolonyal eve girdiğinde, güveç ve sigara dumanı kokusu herkesten önce onu karşılar. Ginny teyzesi ve Herb amcasının burada olacağından haberdar değildi ama oturma odasındaki varlıkları durumu ne kadar ciddiye aldıklarını gösteriyordu.

Herb eski kahverengi deri bir koltuğun kenarına tünemiş, dizinin üzerinde bir tabak spagettiye dengeliyor (sabah saat 10:00'da) ve televizyondaki *The Price is Right*'a bağırıyor.

"Progresso'nun kedi ödülllerinden daha az olduğunu düşünüyor. Onlar Aldi'de doksan dokuz sent. Kaybedecek. Ezik!" Brady, telefonundan gelen bip bip slot makinesi sesleriyle kanepeye yayılmış durumda Ginny yerde oturmuş, ailesinin yaşlı Chihuahua'sına bir şeyler yediriyor.

"Annem nerede?" diye soruyor.

"Merhaba Ade," diyor Ginny onu fark ettiğinde. Brady başını kaldırmıyor ve Herb bir tür el sallıyor, ama muhtemelen bu bir merhaba demekten ziyade ona sessiz olmasını söylemek içindi. Annesi görünürde yok. Muhtemelen sesinin ailesinin geri kalanı gibi çıktığından emin - kalın bir Doğu Yakası aksanı, çünkü hala düzenli olarak Bronx'tan olup olmadığı soruluyor, ama onları tekrar gördüğünde, sesinin o kadar aşırı olduğunu hayal edemiyor.

"Bu bir Hershey's öpücüğü mü?" Aden, Anderson Pooper'ın Ginny'nin elinden yemesini izlerken soruyor. "Bir köpeği çikolatayla besleyemezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü... onları öldürüyor mu?" Aden paltosunu bir koltuğun arkasına bırakıp odadaki boğucu dumanı hafifletmek için tavan vantilatörünü açarak söylüyor.

"Saçmalık. Ziyarete gittiğimde ona hep öpücük götürürüm. Bu onları öldürmez. Ona bir bakın. gibi. Değil , Anderson? Senin için iyi, *Dr. Phil*'de görmüştüm. Antioksidanları var."

"Ne yapar?" Herb televizyondan başını çevirmeden soruyor.

"Çikolata," diyor Ginny.

"Oh, bu adam tam bir pislik."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Aden nefesinin altında. Annesinin tezgâhta durduğu, ev telefonundan biriyle konuştuğu, hardal sarısı kablосуyla oynayıp onu etrafına doladığı mutfığa gider parmakları endişeyle. Onu fark ettiğinde zayıf bir gülümseme veriyor.

"Tamam. Evet. Tamam. Tamam. Uh-huh. Teşekkürler o zaman," der kısık bir sesle ve

sonra kapatır. Aden'in yanına gider ve başını onun göğsüne gömer. Adam onun saçlarını okşar.

"Her şey girecek," diye yatıştırır.

"Oh, tatlım," diye inliyor.

"Hey, hey. Sorun yok." Masaya oturuyor ve onun en sevdiği horozlu bardağına endişeyle çay doldurmasını izliyor. "Kimdi o?"

"Levi Morris." Cebinden kirli bir mendil çıkarır ve gözlerine nokta koyar.

"Evet, geçen gece bira içmek için babamla buluştu, değil mi? Ne dedi?"

Cevap vermiyor, sadece Earl Grey'ine bakıyor.

"Anne?"

"Babanla tanışmadığını söyledi," diyor kadın gözyaşlarına boğularak.

"Bana yalan söyledi. O gece Levi ile birlikte olacağını söyledi. Bunu neden yapсын ki?"

"Şimdi, anne. ama. Belki de sadece planlarını değiştirmiştir. Bu yalan söylediği anlamına gelmez."

"Levi hiç buluşma planları olmadığını söyledi."

"Tamam. Pekâlâ," diyor Aden, onu sakinleştirmeye çalışıyor ama söyleyecek bir şey bulamıyor. "Belki de randevularını karıştırdı ve sana söylediğini unuttu, onun yerine farklı planları vardı, kafası karıştı. Bazen böyle şeyler yapar.

Her zaman aynı anda birçok şey yapıyor, biliyorsun. Unutkandır" diyor ama unutkan olanın kendisi olduğunu biliyor ve birkaç günlüğüne gideceğini söylediği avlanma ya da balık tutma yerini hatırlamasını diliyor. Durum hakkında birkaç kez ileri geri konuştuktan sonra ayrıldığından beri birkaç kez, yolda bunun tek açıklama olduğuna karar verdi.

"Beş dakikadır buradasın ve annemi ağlatıyorsun," diyor Brady, dudaklarından bir sigara sarkıyor, kot pantolonu inanılmaz derecede ince kalçalarından sarkıyor ve boxer'ını gösteriyor. Buzdolabını açıyor ve plastik bir kap çikolatalı Yoo-hoo çıkarıyor. Aden buna yanıt vermiyor.

Aden durumu kontrol altında tutmaya çalışarak, "Bir plan yapalım, tamam mı?" diyor. "Polisin haberi var. Onu arıyorlar, bu yüzden

Bu arada ne yapabiliriz? Hepimiz buradayız."

"Herb ve Gin arabayla dolaşacaklar, babamla Herb'ün gittikleri yerleri, kamp yerlerini deneyecekler," diyor Brady, ayağını mutfak sandalyesine koyup tuhaf bir hâkimiyet jestiyle Yoo-hoo'yu yudumlarken.

"Neden gidip Levi ile konuşmuyorum? Bakalım başka ne söyleyecek, belki yardımcı olur" diyor Aden.

"Neden onunla konuşuyorsun?" Brady sorar. Penny'nin ağzından bir hıçkırık çıkar ve masaya oturup masanın üzerindeki şenlikli jack-o'-lantern şeklindeki peçetelikten birkaç peçete daha alır ve burnunu siler.

"Levi onunla olmadığını söyledi. Şimdi kimse nerede olabileceğini bilmiyor!" "Kahretsin, gerçekten mi? Bu hiç iyi değil. Bu hiç iyi değil. Kahretsin. O

Levi'yle birlikte, diye düşünmüştüm," diyor Brady, umursamaz bir tavırla.

"Tamam o zaman," diyor Aden, ayağa kalkıp sandalyesini masadan uzaklaştırarak. "Gidip onunla konuşacağım. Anne, sakın olmaya çalış. Biz Bunu . Eminim kulübelerden birindedir ve bu yüzden telefonu kapalıdır, tamam mı? Sadece biraz rahatlamaya çalış..."

"siyah ayılar var," diyor Brady. "Keneler seni öldürür. Bir kadının diline kene girip yumurtladığını duymuştum ve sonra!

Sonra... dili o kadar şişti ki uykusunda boğuldu. Lanet uykusunda. Onu bulduklarında, ağzından sürünerek çıkan bir sürü bebek vardı. Kahretsin."

"Brady," diyor Aden sertçe.

"Çakallar. Ya da... uçurumun kenarında kaymış olabilir. Bu hiç iyi değil. Oraya tek gitmemeli." Penny sessizce ağlarken omuzları titrer.

"Senin derdin ne lan?" "Ne? Burada beyin fırtınası yapıyoruz." "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Annem bilmek istiyor! Tüm olasılıkları düşünmek istiyor. Ben de söz konusu olasılıkları düşünmeye çalışıyorum ki nereye gideceğimizi, nereye bakacağımızı bilelim. *Senin derdin* ne lan?" Brady kolunu Penny'ye doluyor. Tek taraflı bir dayanışma. Aden'in söyleyeceği her şey olayı tırmandıracaktır ve şu anda annesine bunu yapamaz.

"O zaman aramaya başlayabileceğimiz pek çok yer var. Anne, ihtiyacın olursa ara. Gidip ne bakacağım." Onu başından öpüyor. "Tamam mı?" diye soruyor ve başını sallayıp çıkarken elini sıkıyor.

Gerçek şu ki, Aden paltosunu alıp arabasına doğru yürürken, babasının şekilde tek başına dışarı çıkmaması gerektiğinin doğru olduğunu, ama her zaman çıktığını düşünüyor. Bu, burada yaşamının lükslerinden biri - çoğu insanın burada ana nedeni alan, hava, vahşi doğa, sessizlik. Güvenlik gerçekten bir tartışma konusu değil.

Eagles kulübündeki çocuklar genellikle Pazar sabahı geç saatlerde Wally's Waffles'ın etrafında oturup kahve içmekte, dama ve iskambil oynamaktadır. Aden Wally's'e gider, gerçekte ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktur. Levi'yi görürse ona sormak zorunda. Açık ve kapalı bir anlaşma gibi görünüyor. Hiç planları yoktu. Gerçekten sormasını gerektirecek ne var ki? Yine de bir şeyler yapmak zorunda hissediyor. Willow Lane'deki vitrinlerin önünden geçer. Çiseleyen yağmur dinmiş, hava berrak ve güneşlidir. Wally's'in önündeki piknik masasında oturan birkaç yaşlı adam görür, tavla oynuyormuş gibi görünen bir şeye eğilmişlerdir ve üzerlerinde Hava durumu. Aralarında Levi'yi göremez, bu yüzden içeri girip cevabını bilmediği sorulara boğulmaktansa, çünkü şimdiye kadar duymuş olmaları, arabayı sürmeye devam eder ve Levi'nin evine doğru birkaç mil ilerler. Blue Ridge Sokağı'nın köşesini döndüğünde, Morris'lerin yıpranmış çitlerinin genişliğini görür. Uzanmış bir dalından ip salıncak sarkan bir kestane ağacı, doğruya doğru eğilmiş beyaz badanalı eski bir at ahırının yanında durmaktadır. Aden, arka bahçedeki küçük gölete bakan Adirondack sandalyesinde oturan bir figürün dış hatlarını görebiliyor. Toprak yola yanaşıp arabadan iniyor ve gözlerini güneş ışınlarına karşı siper ediyor. uzaktaki kişiyi seçebilmek için parıldıyor. Torpido gözünden bir şapka çıkarır ve gölete doğru yürür.

"İsa ve Meryem!" Aden sadece birkaç metre öteden adını seslendiğinde Levi kalbini tutarak diyor.

"Özür dilerimbeni duyduğunuzu sandım."

"Oh, Aden. Özür dilerim. Hayır, sorun değil. Ben sadece Millie'nin market alışverişinden eve döndüğünü sandım. Buraya hiç gelmiyor. Sen beni irkiltti. Lütfen oturun," diyerek nefes kesici manzarayı izlemek için mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş ikinci sandalyeyi işaret ediyor.

Aden onun elinde bir viski ya da viski olduğunu fark eder ve bunun öğleden önceki bir Pazar günü için biraz garip olduğunu düşünür.

"Konuşmak için birkaç dakikan var mı diye merak ettim," diyor Aden . Levi iç çeker ve başını öne eğerek; Aden'in beklediği tepki bu değildir. "Her şey yolunda mı?"

"Baban için çok üzgünüm. I..."

"Bakın, iyi olduğuna eminim," diyor Aden, "sadece anneme yardım etmek, işin aslını öğrenmek istiyorum. Eminim hafta sonu için balığa çıkmıştır. Bu bir şey değil.

"Bunu ilk kez yapıyor." Sanki ani bir tepki gibi bunu söyleyip duruyor.

-Rahatlatıcı olmaya çalışıyor ve bir parçası buna inanıyor. Ancak babası bunu daha önce de yapmış olsa da, hiçbir zaman bu kadar uzun sürmemişti. Olağan senaryo

Penny onun geç saatlere kadar Eagles kulübünde ya da kilisedeki çocuklarla bira içip kâğıt oynadığını, uyuyakaldığını, uyandığında orada olmadığını fark edip paniklediğini, telefonunu açtığını ve orada olduğunu sanıyordu. Ona Earl ya da Kenny ile balığa çıktığını söylediler. Ama bu iki gün oldu. O

Kendisine tüm iyi noktalarda alıcı olmadığını hatırlatır ve bu yüzden muhtemelen başkalarından çok kendisi için yatıştırıcı cümlesini tekrarlamaya devam eder. "Ortaya çıkacaktır."

"Evet. Elbette," diyor Levi, sonra içkisini karıştırıp bir yudum alıyor.

"Duyduğuma göre seninle dışarı çıkmış. Sen de planınız olmadığını söylüyorsun, bu yüzden annem çıldırıyor ama belki de sadece yanlış arkadaşını söylemiştir. Hepiniz her zaman bir araya geliyorsunuz."

"Bak, sana karşı dürüst olmalıyım Ade." "Uh.

Tamam. Evet. Ne oldu?"

"Sadece, polis benimle konuştu, Martin'in benimle olup olmadığını sordu. Ben..." Durdu ve elini saçlarında gezdirdi. "Doğru şeyi yapmadığımı bilmiyorum."

"Tanrım, ne ?" Aden soruyor ve Levi başını sallayıp parlak gölete bakıyor.

"Benimle birlikte olduğunu söylediğini bilmiyordum. Ona ihanet etmişim gibi hissediyorum, sanırım, ama sadece gerçeği söyledim çünkü, yani, bu polis."

"Elbette. Sen doğru yaptın..."

"Hayır. Ama mesele bu değil. Cuma günleri, çoğu cuma gider..." Durdu, telaşlandı ve sonra tekrar başladı. "Bana nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordular. Mesele şu ki, o..The Landing'e... Cuma günleri çok gider," diyor Levi, yanakları kızarmış bir halde.

"Özür dilerim. Ne dedin?"

"Yani bazen bir süreliğine bizimle buluşuyor ama sonra The Landing'e gidiyor," diyor tekrar ve Aden istemsiz bir kahkaha atıyor.

"Striptiz kulübü mü? Bunu mu demek istiyorsun? Levi, hadi." "Morty onu bazen Cuma günleri orada görüyor, sanırım - bilirsin Mort, her zaman kendini bir şeylere bulaştırıyor. Bir kadın avcısına dönüştü.

boşandığında. Her neyse, bir gece kart oyununda konuyu açtı - Mort açtı, babanı görmekten bahsetti ve Mort bunu söylerken baban bembeyaz görünüyordu, sonra da bunu bir şakaya dönüştürdü - ben evliyim, ölmedim gibi. Erkekler nasıldır bilirsin, bir tür kural vardır. Kimse bir şey söylemeyecekti, bu onun kendi bileceği işti. Bana nerede olabileceği sorulana kadar bu konuyu unutmuştum."

"Bekle. Gerçekten oraya gittiğini itiraf etti. Bu bir şaka değil mi?"

"Evet. Yani, ilk başta şöyle bir şey söyledi - tam olarak hatırlamıyorum -Kilisedekilerin oraya gitmesine şaşırdığını, tanıdığı hiç kimsenin onu göreceğini düşünmediğini falan söyledi, öyle hissettim ama sonra normal bir erkek meselesiymiş, büyütülecek bir şey değilmiş gibi geçiştirmeye çalıştı. Şaşırmıştım, beni yanlış anlamayın, ama lanet olsun.

biraz porno. Kim yapmaz ki? Beni ilgilendirmezdi ama artık o yok. Onlara gerçeği söylemek zorundaydım. Ya onu bulmalarına yardım ederse?"

"Tabii ki. Sen yanlış bir şey yapmadın, ben sadece... Bilmiyorum bile."

"Annene söylemedim. Merak etme. Ben öyle bir şey yapmam."

"Doğru, güzel," diyor Aden, dikkati dağılmış bir halde. Gözlerini ovuşturuyor, kasketini düzeltiyor ve ayağa kalkıyor. "Peki, bana bundan bahsettiğin için teşekkürler. I..." Aden ne diyeceğini şaşıır.

"Evet. Biliyorum. Özür

dilerim." "Hayır, sorun değil

Levi. Teşekkürler."

"Eminim yarın geri gelecektir. Muhtemelen sadece balık tutuyordur ve bu bir şey değildir," diye ekliyor Levi, Aden'e karşı çıkarak ve ayağa kalkarak.

Aden elini uzatarak, "Haklı olduğuna eminim," der. El sıkışır ve Aden Levi'nin sırtını sıvazlayarak arabasına doğru yürür.

Aden doğrudan Rock Harbor Polis Departmanı'na gidiyor çünkü Babası hakkındaki bu dedikodunun -ki şu anda öyle- yayılmamasını ve ailesine ulaşmamasını sağlamalıdır. Bu onun yapmadığı bir şey değil. Levi'ye inan. Ama hayır, öyleydi. Babasının köhne bir striptiz kulübünde takılmasına imkan yoktu. Bu çok saçmaydı. Cinli okey gecesinde birkaç bira içip adamların onun yaptığını düşünmelerine izin vermiş olabilir miydi - Mort'un ciddi olduğunu düşünüp ona uymuş olabilir miydi, elbette. Aden onu gördüğünde Mort her zaman üç maymunu oynardı. Muhtemelen , ama bu Martin'in o anda kendini havalı hissetmesine neden oldu. Olabilir. Ama bu kadar. Bu olmalı.

Karakola girdiğinde, Rock Harbor'da onca yıl boyunca daha önce hiç polis karakoluna adım atmadığını fark eder. Şu anda burada olmak ona doğru gelmiyor ama gerçek bir polis memuruyla konuşmak istiyor ve

ne bildiklerini öğrenin ve onlardan muhtemelen endişelenecek bir şey olmadığını duymayı .

1980'lerden kalma kakülleri olan, orta yaşlı bir kadına yaklaşıyor. kaşlarını kaldırır ve babası hakkında biriyle konuşmak istediğini söyler. Adam ona babasının adını söylediğinde, kadın öfkeli bir şekilde daktilo yazarken başını kaldırır, kaşlarını kaldırır ve hemen döneceğini söyler. Arka tarafta kaybolur ve

Döndüğünde yüzünde yeni bir ifade var. Bir zamanlar sözünün kesilmesinden duyduğu hafif kızgınlığın yerini şimdi acıma duygusunun aldığını düşünüyor.

"Eğer otursanız, Dedektif Hendricks sizinle konuşabilir. Bu onun davası ama şu anda yemekte. Birazdan döner."

"Dedektif? İki gündür kayıp. Bir dedektif mi görevlendirildi?" Aden soruyor.

"Tek bildiğim sana az önce söylediklerim. Onunla konuşmanız gerekecek," diyerek masasına geri döndü.

Aden yeşil vinil bir sandalyede oturuyor ve küçük lobinin karşısındaki ölü bir ficus bitkisinin yanındaki Amerikan bayrağına boş gözlerle bakıyor. Tüm bu olanları düşünüyor

İzlediği dedektif filmlerinde bu tür vakaların hepsinin otomatik olarak bir dedektife mi verildiğini yoksa bunun daha mı ciddi olduğunu merak ediyor. Herhangi birinin nasıl

Bu onu tedirgin ediyor ve aniden gitmek istiyor ama kaküllü kadın adını söyleyip bej bir koridorda ona eşlik ediyor ve şimdi sıkışmış durumda. Keşke arasaydı diyor. Ne yapıyor bu adam?

Burada mı? Çok çirkin görünüyor. Babası kamyonet kasasının arkasından balık oltaları sarkarken sokaktan gülecekler mi? Brady güler, annesi rahatlamak için ağlar ve Martin'i bir hafta kanepede yatırır, Aden de eve gidip çocuğunu görür ve sadece

bir gün daha geçirip bu işi bitirmesi gerekiyor.

Hendricks'in ofisi, bir polis dedektifinin ofisinin nasıl görünmesini beklediğine hiç benzemeyen bir insan kaynakları kabinine benziyor. Sadece kağıt yığınları ve strafor bardaklarla kaplı L şeklinde bir masa ve onu çevreleyen bir ilan panosu oda bölmesi. Uzun boylu ve çok zayıf, koşucu gibi, diye düşünüyor Aden, tuzlu ve biberli favorileri ve dolgun saçları var. Aden'in elini sıkıyor ve ona oturmasını teklif ediyor. Aden şehre yeni geldiğini ve annesinin endişelendiğini ama belki de aşırı tepki verdiğini açıklıyor ve ne bildiklerini soruyor.

"Çok değil," diyor Hendricks. "Sadece birkaç gün oldu. Annen geleceğinden bahsetti ve ben de bu öğleden sonra seni görmeye gelmeyi planladım. Sadece bir açıklama almak için - ne olmuş olabileceğini düşündüğünüzle ilgili düşüncelerinizi almak için. Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

"Evet, yani konuşuyoruz. Pazartesi ya da Salı günü aradı, Leah'nın gelecek ayki doğum gününü, ona ne alacağını sordu. Yani sadece normal şeyler."

"Leah senin kızın." "Evet."

"Ve sesi iyiydi. gelmeyen bir şey var mı? Nerede olabileceğini yardımcı olabilecek hatırladığınız herhangi bir şeyden bahsetti mi?"

"Hayır. Hayır, öyleydi. Yani gerçekten kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Balık tutmaya gittiğini düşünmüyor musun? Kamp malzemeleri ve balıkçılık malzemeleri hep kamyonetinde. Bu şekilde çok sık gider."

"Annenize de söylediğim gibi şu anda tüm olasılıkları araştırıyoruz. Bu aşamada her şey yardımcı olur."

Sahne, diye düşünüyor Aden. Kelime, az önceki *tüm olasılıkları araştıran* rahat tonla uyumsuz gibi geliyor. Bu bir soruşturma *aşaması*.

"Levi Morris'le konuştum," diyor Aden. "Sana babamın... takıldığından bahsettiğini söyledi-" Aden başını eğiyor ve gözlerini etrafta gezdirerek başka kimsenin duymadığından emin oluyor "-İniş ya da o civar. Bilirsiniz, o bölgede. Bunun doğru olduğundan şüphelendiğimi ve bunun anneme ulaşmasını istemediğimi söylemek istiyorum - zaten yeterince şey yaşıyor."

"Doğru," diyor Hendricks ağzı sıkı bir gülümsemeyle. "Henüz çok erken ve bunun bir ilgisi olup olmadığını bilmiyoruz, bu yüzden paylaşacağımız bir şey değil. Kesinlikle paniğe neden olmak ya da herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyoruz."

"İlişkili olup olmadığını bilmiyor musunuz? Yani, bunun doğru olduğunu düşündüğünüzü söylüyorsunuz - doğru olduğunu varsayıyorsunuz."

"Caddenin karşısındaki dükkânın güvenlik kamerası kayıtları onu yakın zamanda orada gösteriyor, evet..."

"Bekle. Sende zaten var mı? Bana söylemediğin bir şey mi var? Onu, buradaki diğer tüm yaşlı adamlar gibi karısına birkaç günlüğüne gideceğini söylemeyi unutan unutkan bir yaşlı adam olarak görmeniz gerekmez mi? Güvenlik kayıtları mı? Neden?"

"Biz işimizi yapıyoruz, Bay Coleman."

"Tanıklık etmek için çok zaman harcadığını biliyorsunuz."

"Neye tanıklık ediyorsunuz?" diye sorar dedektif ve Aden istemsizce alay ederek dedektife yan yan bakar.

"Şey gibi değil... İnsanlara Tanrı'yı anlatmaktan bahsediyorum," diye mırıldanıyor son kısmı, bir adamın insanlara inançlarının yanlış, kendisinininkilerin doğru olduğunu söylemeye ve onları değiştirmeye çalışması için sahip olması gereken küstahlıktan biraz utanıyor. "Tanrı aşkına, gençlik grubuyla birlikte evsizlere su şişeleri ve sandviçler dağıtıyor. Muhtemelen orada iyilik yapmaya çalışıyordu - yani kendi versiyonunu kastediyorum."

"İşte bu yüzden," diyor Hendricks, sakın ve Aden'in patlamasından etkilenmemiş bir şekilde, "şu anda herhangi bir sonuca varmıyoruz. Orada ne yaptığını bilmiyoruz."

"Doğru," diyor Aden, garip bir zafer edasıyla.

"Ama nerede olduğu konusunda yalan söyledi ve eğer onu bulmak istiyorsanız, ki ben Bunu yaptığınızı varsayarsak, elimizdeki tek gerçek ipucunu takip etmeliyiz," diyor Hendricks. Aden iç geçiriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Tırnak etlerini ısıyor, başka ne söyleyeceğini bilemiyor.

"Bay Harry Flynn'i tanıyor musunuz?" diye sorar dedektif ve Aden dehşete benzer bir şey hisseder. Annesi dün Harry'nin *kayıp* olduğunu söylemişti ve Brady de onun Meksika'da bir plajda ya da yatta kızlarla seks yaptığını söylemişti.

Dedektifin ondan haberi var mı?

"Evet. Sayılır. Neden?" Aden'in tek başarabildiği bu.

"Ondan da haber alınmadığını duymuşsunuzdur," diyor Hendricks ve kibar bir üslubu var ama adamı kayıp bir ayakkabı gibi gösteriyor.

"O seyahat eder. Bir yatı var. Duyduğuma göre... uzaklardaymış," diyor Aden, kafası karışmış bir halde.

"Henüz herhangi bir ayrıntı açıklamadık ve kadarıyla yaşayan bir ailesi de yok. Şimdi, vakaların bağlantılı olduğunu söylemiyorum. Bir şey bilmek için çok erken ama babanız yaşında bir adam, gizemli koşullar altında kaybolmuş, arkadaşları - bu yüzden sadece tüm /'larımızı noktalamaya çalışıyoruz ve tüm bilgileri gerçekten aldığınızdan emin olun."

"Gizemli. Meksika'ya doğru yelken açmıyor mu ya da herkesin her zaman yaptığını söylediği şeyi yapmıyor mu?"

"Belki de. Ama çoğu insan cep telefonunu ve kimliğini yanına alır. Çoğu insanın bir banka hesabına gerekir ve onunkine erişilmemiş, bu yüzden tatilde olduğuna inanmıyoruz, hayır."

"Lanet olsun," diyor Aden, bu haberin ağırlığı omuzlarında donuk bir ağrıya neden oluyor.

"Şimdi, burada kendimizi aşmak istemiyoruz, ama görüyorsunuz ki bu noktada toplayabileceğimiz her türlü ipucunu toplamamız gerekiyor. Babanızın telefonunda Cuma gecesinden beri bir hareketlilik yok, ancak anneniz ve Brady'nin de söylediği gibi, belki de telefon çekmiyor ya da kapandı. Keşke size aktaracak daha fazla şeyim olsaydı ama kesin bir şey bulursak sizinle temasa geçeceğim."

Aden'in aklında başka sorular da vardı ama babasının Seedy Strip'te olduğu ve Harry'nin *gizemli* bir şekilde ortadan kaybolduğu haberleri onu susturuyordu. Hendricks geldiği için ona teşekkür ederken Aden başını salladı ve ayağa kalktı. Polis karakolundan çıkarken biraz sersemlemiş hissederek sessizce tekrar elini sıktı.

Aden akşamı annesinin oturma odasında güzel porselenlerden spagetti ve köfte yiyerek geçirir çünkü bir şekilde bu özel bir durumdur. Brady koltuğun üzerinde bir Neandertal gibi erişte höpürdetiyor ve Teyzesi ve eniştesi *Çarkıfelek*'i izlerken dizlerinde tabaklarla aşk koltuğunda yan yana oturuyorlar. Penny'nin odasında usulca ağladığını duyabiliyor ama rahatsız edilmemesini istemiş, bu yüzden herkes dayanışma içinde ya da Ginny ve Herb'ün garip varlığına ne dersiniz deyin yakın duruyor. Aden, annesinin kız kardeşine neler olduğunu anlattığı anda "yardım etmek" için ısrar ettiğini varsayıyor, ancak bunun tam tersi bir etkisi var gibi görünüyor.

Birisi bir sesli harf satın alır ve Vanna iki O'yu ters çevirir. Aden bugün öğrendiklerini ailesine anlatmayı düşünüyor çünkü bu bilgilerle yalnız kalmaktan nefret ediyor ama annesinin aklını kaçıracağını biliyor ve Brady muhtemelen Seedy Strip'teki insanları bilgi almak için av tüfeği gibi bir şeyle tehdit etmeye başlayacak ve kendini tutuklatacaktır. Hendricks'in de annesinin ve kardeşinin eşsiz ama aynı derecede kırılgan olduğuna dair bir önsezisi olduğundan oldukça emin ve kime ne söyleyeceğini dikkatle seçiyor.

Aden bir eliyle taşan kül tablasının yanındaki sehpanın üzerinde dizüstü bilgisayarında yazıyor ve Harry Flynn ile Martin Coleman'ı arıyor, ancak beklendiği gibi sadece zaten bildiği genel kayıp ihbarları var. A Birkaç yerel gazetede biraz daha ayrıntıya girilmiş ama yine de çok az. Anderson Pooper onun yanındaki battaniyenin üzerine kusar ve Aden öğürür ve tabağını bırakır ve loş mutfaktaki masaya oturur. Hava marinara sosu ve sigara dumanı kokusuyla ağırlaşmıştır ve televizyonda Herb'ün yüksek sesle (annesine saygıyla) o aptalın tekerleği döndürmemesi gerektiğini ve şimdi iflas etmeyi hak ettiğini fısıldadığını duyar. Aden sarı çiçekli duvar kağıdına ve çirkin hasır sepetlere bakar

Lavabonun üzerinde asılı ve Paskalya yumurtası avlarını ve Noel sabahı bu mutfakta tarçınlı ekmek yiyor ve babasını özliyor.

Derin bir nefes alır ve dizüstü bilgisayarını kapatıp biraz akıl sağlığına kavuşmak için Windmill Inn'e dönmeden önce Grace Holloway'i düşünür. Şu anda onu düşündüğü için kendini suçlu, hatta aptal gibi hissediyor - dikkatsizce arkaya atılmış uzun, solgun saçları, ince bedeni, çocuksu kıyafetleri ve soğuk şekilde. Grace Holloway'de Hartford'da tanıştığı tüm kadınlar gibi parlak dudaklı, selfie çeken Instagrammer kızı yoktur. Aslında ona *tatlım* deseniz muhtemelen taşaklarınıza yumruk atardı ve bunu ilgi çekici bulmadıysa lanetleneyecektir. Kadın kesinlikle kimseyle tanışmak istemiyordu, hatta kendini soyutlamak için elinden geleni yapıyordu. Neden?

Yakalanacakmış gibi önce iki omzunun üzerinden bakıyor, sonra da hızlıca kadının adını arıyor; sadece onu alanından uzaklaştırmak isteyen bu gizemli kadını merak ediyor.

Binlerce seçenek olacağını ve hangisinin o olduğunu bulmak için sosyal medyadaki parmak izi fotoğraflarını sonsuza kadar tarayıp yüz eşleştirmesi yapacağını ve sonunda başarısız olarak pes edeceğini düşünüyordu. Ama kadın sosyal medyada yok. Tabii ki yok.

Bunun yerine, onun hakkında bitmek bilmeyen bir makale akışı bulmak sadece birkaç saniye sürüyor. Onun kim olduğunu öğrendiğinde eli ağzına gider ve nefesi kesilir.

OceanofPDF.com

8

KIRA

Onu yakalayamadım. Kapalı kasa kamyonet keskin bir sağa dönüş yapıyor ve ben de arka koltuğunda oturan dokunaklı bir çifti köşeye bırakan bir Uber'in arkasında sıkışıp kalıyorum.

Belki de onun koştuğunu hayal ediyordum. Bilmiyorum çünkü bu noktada tüm bakış açımı kaybetmiş gibi .

Bu gece yapabileceğim başka bir şey olmadığını biliyorum, bu yüzden bitkin bir halde kasabanın on dakika dışındaki ailemizin kulübesine gidiyorum. Babam emekli olduğundan beri hafta sonlarının çoğunu orada geçiriyor ve şimdi de kasabada kalıp Brooke'u aramaya yardım etmek için sürekli orada. Bunun için ne kadar minnettar olsam da, keşke şu anda yalnız olabilseydim. Başım zonkluyor ve vücudum ağrıyor. Başlangıçta hıçkırarak ağlıyor ve çığlık atıyordum, ama sonunda bu yerini başka bir şeye bırakıyor - bir tür duygusal uyuşukluk, donuk bir ağırlık - her şeyin kenarları yumuşak ve puslu. Her şey daha yavaş ve biraz gerçeküstü hissettiriyor. Bilmek gibi Rüya görüyorsun ama uyanamıyorsun. Her günü bir şekilde atlatıyorum. Kahve içiyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve bebeğim bu aptalca, anlamsız şeyleri yapmak çok çirkin. Ve daha fazla yapabileceğim hiçbir şey yok.

Kulübenin önündeki çakıllı alana çekiyorum. Babam ön tarafta bir kamp sandalyesinde oturuyor, puro içiyor ve Bud Light içiyor. Kulübeye yanaşıp dışarıdaki ateşin yanında kamp sandalyeleri görmek, eskiden kutulanmış Şarap ve sosisli sandviçler, kimin Spotify'ıyla DJ'lik yapacağı kavgası ve gecenin geç saatlerine kadar özel bir şey konuşmayıp çakırkeyif olup ateşe çubuk sokmamız. Şimdi, babam sadece bir ay içinde etrafımda dolanmayı ve ben konuyu açmadığım sürece güncellemeleri sormamayı öğrendi. Bana sadece elinde varsa gerçekleri söylüyor ve ben konuşurken doğru yüz ifadesini takınmaya çalışıyor, çünkü kim tüm bunlara nasıl cevap vereceğini bilebilir ki?

Arabanın kapısını kapattım ve ateşin yanındaki kütük bankta onun yanına oturdum. Omuzlarıma dolamam için bana bir battaniye uzatıyor ve bir şişe pinot

ve yanımda yerde bir kupa. Bu onun benimle ilgilenme şekli. Kendime bir bardak dolduruyorum ve uzun bir süre sessizce oturuyoruz. Gümüş rengi saçlarının üzerine yün bir şapka takıyor ve purosunu üflerken bıyıklarını çekiştiriyor.

"Ne oldu?" Bir şey söylemek istediğini bildiğim için soruyorum. Bana bir parça mor inşaat kâğıdı uzatıyor.

"Bir bayan geldi ve bunu sana bıraktı," diyor ve ben yere bakıp işaretle yazılmış bir adrese bakıyorum. Kafam karışmış bir şekilde bakıyorum.

"Arabada bir sürü çocuk vardı, o yüzden..." diyor, adresten ziyade aptal kâğıdı sanarak.

"Bu Connie Reed'in adresi. Oraya kez gittim ama benimle konuşmuyor."

"Bir ücret karşılığında yapacağını söyledi. Sanırım sonunda bundan faydalanabileceğini fark etti."

"Ne psikopat ama," diyorum ve kâğıdı ateşe , çünkü adresi ezbere biliyorum ve ona ihtiyacım yok.

"Evet," diyor, kömürleşmiş kâğıt parçaları alevde parıltı gibi parlarken ateşe bakarak.

"Sabah gideceğim," diyorum usulca, çünkü tabii ki gitmek .

Connie, birkaç yıl önce kaybolan ve daha sonra ölü bulunan iki kızdan birinin koruyucu annesi. Adı Amelia Beck'ti. Aradım, not bıraktım, kapısını çaldım. Olayın bağlantılı olup olmadığını bilmem gerekiyor ve bunun için de alabileceğim tüm bilgilere ihtiyacım var - polisin verdiğiinden, internetteki makalelerden daha fazlasına. Ne olursa olsun. Muhtemelen bana yardım edemez, ama uzak bir ihtimal olsa bile nasıl olur da her şeye dört elle sarılmam?

"Ya Dana?" Amelia'dan bir yıl önce ölü bulunan kızı Heather hakkında bir şeyler öğrenmek umuduyla Dana Rossi'nin kapısını benim kadar çok çaldığını bildiğim için soruyorum. Hiç gelmedi ve bende onun için çalışan bir numara yok. Yıllardır içine kapanıktı, bu yüzden kimse onun hakkında yalnız kalmak istemesi dışında bir şey bilmiyor gibi görünüyor.

"Evde kimse yok," diyor iç çekerek ve purosunun izmaritini sandalyesinin metal ayağında söndürüyor. Polis ve insan varlığından uzun süre sonra Ormanı tarayan zincirler, dalgıçlar ve köpekler gitmiştir, Leo Everett yine de günlerini bir insanın ne yapmak için gidebileceği olası her yere giderek geçirecektir? Erkek arkadaşıyla tartıştıktan sonra tek başına kamp yapmak, gittiği yerden eve yürüyerek dönmek ve bir uçuşun kenarından aşağı düşmek mi?

Bir yere götürülüp atılmak mı? Olabilecekler hakkında konuşmuyoruz ama

Her gün aramaya gidiyor ve sonra geceleri burada benimle oturuyor, ikimiz de her geçen gün biraz daha az kendimiz oluyoruz.

Şarap şişesini alıp kolumun altına sıkıştırdım ve içeri girdim. Bir ateş şöminede titriyor ve parlayan oturma odasını küflü bir sedir kokusuyla dolduruyor. Ne zaman ailece burada kalsak Brooke'un bana tahsis ettiği küçük odaya giriyorum. Telefonumu şarja taktığımda Matt'ten gelen bir mesaj görüyorum ve görmezden geliyorum. Büyükannemin apliance yorganının üzerine uzanıyorum, şarabı komodinin üzerine koyuyorum ve bir an tavana bakıyorum, çalışmama devam etmek için dizüstü bilgisayarımı açmaya niyetleniyorum, ama ağır bir uykuya dalıyorum dakikalar içinde rüyasız bir uyku.

* * *

Connie Reed'in kulübesi bizimkinin otuz dakika kuzeybatısında bir yol şeridinde. yerel halk Felony Lane diyor. Eskiden turistler için bir kamp merkezi olan ancak yıllar önce değiştirilerek kalıcı konut haline getirilen iki yatak odalı küçük bir sıra. Her biri aynı, beş beton merdivenle ön kapı, teneke çatılar ve yıpranmış dış cephe kaplamaları. Evin yan tarafındaki toprak yoldan yukarı çıkıyorum ve paslanmış bir salıncak ve oynayan birkaç çocuğun olduğu aşırı büyümüş bir arka bahçe görüyorum - birkaçı ıslak çamurlu plastik kovaları paketliyor, arka kapıda ağlayan küçük bir çocuk, on yaşında bir kız metal bir kaydırağın tepesinde bağdaş kurmuş oturuyor, kolları çapraz, merdivene tırmanmaya çalışan küçük çocukları itiyor.

Sonra Connie'yi kapüşonu açık yeşil bir sweatshirt giymiş, kucağında bir bebekle sigara içerken görüyorum. Yürümeye başlayan çocuğa kapatıp oynaması için bağırıyor, boştaki elindeki telefonda başını kaldırmıyor.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor, arka bahçeyi çevreleyen tel örgülere doğru yürüdüğümü görünce irkiliyor. "Seni sonra ararım," diyor telefonda, sonra sigarasını söndürüp bebeği kum havuzunun yanındaki kovaya koyuyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, ben bir kovanın içindeki bebeğe bakarken. Bir eli kalçasında, kovanın önünde duruyor. "Sen kanun falan mısın?"

"Özür dilerim. Neye?"

"KANUN. Polis mi? Çünkü artık ehliyetim var" diyor. Elini sallayarak tüm çocukları gösterdiğine göre kreş kastettiğini anlıyorum. "Dördü benim, yani onlar sayılmaz."

"Ben Kira Everett değilim. Benimle konuşacağınıza dair bir not bırakmışsınız." Beni kendisine ödeme yapabilecek biri olup olmadığım konusunda değerlendirirken gözleri neredeyse parlıyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, sonra arabama bakıyor ve çaresiz bir kadından ne kadar istemek gerektiğine karar vermeye çalıştığını görebiliyorum.

"Bilgi karşılığında bir dlnz var," diyor ve *Brooke'un güvenli* bir şekilde *geri dönmesini sağlayacak bilginin* ne olduğunu söylemiyor. *Everett*. Ben de eklemiyorum. aresizim. Bunu biliyor ve umurumda değil. O ne isterse o olur.

"Beslemem gereken çocuklarım var, biliyorsun. Bu yüzden adil olan bu."

"Evet," diyorum, nasıl yaklaşım sergileyeceğimi bilemeden.

"Beş yüz dolar ve sana söyleyebileceğim her şeyi söylerim," diyor, parlak gözleri yüzümde geziniyor, sonra bilinçsizce yere bakıyor, muhtemelen pazarlık yapacağımı düşünüyor, ama umurumda değil. Bana yardım edebilirse sahip olduğum her şeye sahip olabilir.

"Peki," diyorum ve gözleri açılıyor.

"ocuklara dikkat et, Lottie!" diye bağırıyor on yaşındaki ocuğa. "Ve Alex'in üstünü değiştir. Bok gibi kokuyor." Kaydıraktaki kız aşağı iniyor ve sanki her gün yapılan normal bir şeymiş gibi bebeği kovadan çıkartıyor.

Connie

Gıcırdayan bir paravan kapıyı açıyor ve beni arka kapının solunda küçük bir mutfak bulunan içeri götürüyor. Sarı muşamba kenarlardan soyulmuş ve bir çöp tenekesi teneke kutular, ocuk bezleri ve yanına yığılmış pizza kutularıyla dolup taşıyor. Bira şişeleri ve kağıt tabaklarda yarısı yenmiş fıstık ezmesi ve jleli sandviçler küçük tezgahın etrafına dağılmış durumda ve plastik damlatmaz bardaklar ve *Susam Sokağı* kaseleri mutfak lavabosunun her iki tarafını dolduruyor. Folgers kutusunun kl tablası olarak kullanıldığı bir iskambil masasına oturuyorum ve ellerimi kuağımda tutarak derin bir nefes almaya ve mide bulantımı uzak tutmaya çalışıyorum. Ağır havada birbirine karışan bebek bezi ve sigara dumanı midemi bulandırıyor ama sadece odaklanmam ve tepki vermemem gerekiyor.

Connie buzdolabından bir Bud Light çıkarır ve hızlı ve pratik bir hareketle üstünü tezgahın kenarına .

"Bir tane ister misin? İstersen Coors da var." Başımı sallıyorum. Omuz silkiyor, perde kapısından çocuklara bakıyor ve sonra oturup bira etiketini karıştırıyor.

"Kızınız için zgnm," diyorum, konuşmayı doğru yola sokmaya çalışarak.

"Evlatlık kız," diye düzeltiyor. "Kız burada ancak altı ay kalabildi."

"Peki, bana onun hakkında, kaybolduğu gece hakkında söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

"Yani, ne söyleyebileceğimi gerçekten bilmiyorum. Kız berbat bir haldeydi. Bir düzine koruyucu aile, boktan bir tavır. Kyle'ın odasındaki televizyonu çaldı ve rehin bıraktı. Bana iki yüz dolara mal oldu ama o yirmi dolara sattı. Neredeyse her gece gizlice kaçıyordu. Onu durdurmaya çalışmaktan vazgeçtim. On altı yaşındaydı, kendi başının çaresine bakabilecek yaşıydı, ben de gitmesine izin verdim," diyor elini sallayarak. *Gitmesine izin verdim*, diye düşünüyorum, boğazımdan bir hıçkırık çıkmaya çalışıyor ama yutkunuyorum. On altı yaşında bir kadın gibi görünen bir çocuktu ama o bir çocuktu ve devlet Connie Reed'e ona bakması için para ödemişti ve o da parayı alıp *gitmesine izin vermişti*. Tırnaklarımı avuçlarıma batırıyorum ve sertçe yutkunuyorum.

"Nerede biliyor musun... gizlice kaçtığında nereye gittiğini?" Sakinliğimi koruyarak soruyorum.

"Oh, Tanrım, bilmiyorum. Her yerde. Bir erkek arkadaşı vardı, bazen bahsettiği Vinny adında bir teslimatçı. Sıska, sivilceli bir şeydi. Hiç gerçek arkadaşı yoktu. Hamileydi, o yüzden..."

"Ne?" Kalbim küt küt atıyor. Bu bilgiyi hiç yayınlamadılar. Belki de eski bir erkek arkadaşının cinayet sebebi olabileceği ve bunu halka açıklamak istemedikleri içindir. Tanrım.

"Evet," diyor Connie. "Emansy-cated olmayı planlıyordu," diyor ve emancipated demek istiyor olmalı, ama onu düzeltmiyorum.

"Kendi parasını kazanmak istiyordu, bu yüzden muhtemelen fahişelik yapıyordu. Erkek arkadaşı, neydi o, Vinny'nin dükkânı Strip'in aşağısındaki Coastal Grocery, bu yüzden en azından orada takıldığını biliyorum - Tanrı bilir başka neler yaptı. Bu kız güzel olsa da olmasa da kafası güzel görünüyordu, gözleri deli gibiydi.

"diyor ve ben Coastal Grocery'deki kapalı kasa kamyonu ve nasıl hızla uzaklaştığını düşünüyorum.

Kalbimi boğazımda hissediyorum ve ellerimi titreten bir adrenalin patlaması yaşıyorum. Bu da bir şeydir. Bu sahip olduğum tek somut bağlantı

En başından beri keşfedilen. Brooke'un son görüldüğü yerde de bulunan ölü bir kız, kaçan bir kamyonda onu tanıyor olabilecek bir adam, hamile bir erkek arkadaş. Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor ve başım hafifliyor.

"Hey!" Connie çığlık atarak beni neredeyse bayılmak üzere olduğum yerden çekip odaya geri getirdi. Elim irkilerek kalbime gitti.

"Tommy-Jay'i o lanet havuzdan çıkar. Dışarı 50 derece. Onu öldüreceksiniz!" Paravan kapıdan, sekiz yaşlarında bir oğlan çocuğunun, bir inç kirli su ve ıslak yapraklarla dolu sıcak pembe bir çocuk havuzundan bezli bir yaşındaki çocuğu çıkardığını görüyorum.

"Vinny ne?" diye sordum. "Soyadını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Bahsettiği tek kişi oydu ama fazla bir şey bilmiyorum. Yine de polise ondan bahsettim."

"Onunla konuştular mı?"

"Evet. Onu tanıdığını inkâr etti. Aralarında ne mesajlaşma ne sosyal medya ne de başka bir şey vardı."

"Bekle, ama o onun erkek arkadaşı mıydı?" Her şeyi anlamaya çalışarak soruyorum. "Şey, onun gibi bir şey, otuzlu yaşlarında bir adam Genç kız - hamile, uyuşturucu kullanıyor - tüm bunlara ne dersiniz deyin - eğer biliyorsam," diyor ve soruşturma sürecinde çocuk ihmalinden tutuklanmadığına inanamıyorum.

"Otuz küsur mu?" Ben de öyle dedim.

"Bakın, kısa bir süre buradaydı ve o çoğunda ne yapıyorsa onu yapıyordu. Bu Vinny denen adamı sadece polislerin bana gösterdiği bir fotoğrafta gördüm. Size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Onu çok az tanıyordum, gerçekten." Birasından bir yudum alıyor, saatin öğleden önce olmasına ve bakması gereken dokuz çocuğu olmasına aldırmadan. Zavallı Amelia'yı düşünüyorum. Yirmi iki gündür kayıptı ve terk edilmiş bir evin kök mahzeninde boynunda hala sıkı bir sığır hadım bandıyla bulundu. Gırtlığı ve soluk borusu ezilirken dehşet dolu son anları, dünya sonsuza dek kararmadan önce beyazın parlak parıltısı.

Kimsenin sevmediği bir kızdı. Bunu hayal etmeye çalışıyorum. Ailesi yok, arkadaşları yok, hiç kimse yok. Eyalet çapında yayılan fotoğrafında sarı bir sundress giymiş, piknik masasında oturuyor. Elinde bir kutu Pepsi var. Tırnakları hızlı bir şekilde ısırıldı. Gülümsemiyor, ama yeşil gözleri hala güneş ışığında parlıyor. O sadece bir çocuktü. Connie Reed'e kötü şans getiren bir çocuk. Connie Reed *onu bıraktı*.

Connie'yi incitmek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Bira şişesinin dibini ağzına sokup ön dişlerini kırdığımı hayal ediyorum. Kayıp ihbarında bile bulunmadı; sadece çekini almaya devam etti. ve onu tamamen unuttu. Okuldaki bir öğretmen günlerce derse gelmedikten sonra nihayet onu sordu. Bunu basından biliyorum. Tırnaklarımı avuçlarımın içine daha derin batırıyorum ve kendime şunu hatırlatıyorum.

Amelia Beck benim kızım değil ve Connie Reed'i hastaneye yatırmak hiçbir işe yaramayacak.

"Yani, en son on altı Temmuz'da, üç yıl önce, saat 22:14'te Hill Top Motel'in yakınındaki bir güvenlik kamerasında görülmüş," diye soruyorum, belki istemeden bir şeyler ekler umuduyla temel gerçekleri tekrarlayarak. Hill Top Motel, Brooke'un en son gecenin aynı saatlerinde görüldüğü Lucky's'in yanındaki The Landing'den yarım blok ötede. Ve bu hiç mantıklı değil. Brooke kimsenin sevmediği zavallı kayıp bir kız değildi. Uyuşturucu kullanmıyordu, Amelia gibi biri değildi. Ve o ölmedi. Bunu kesinlikle biliyorum. *Biliyorum.*

"Bana söyledikleri bu," diyor sadece.

"Yardımcı olabileceğini düşündüğünüz başka bir şey var mı? Onun hakkında ne şeyler? Odasına baktılar mı - eksik bir şey buldunuz mu ya da olağan dışı bir şey olduğunu düşündüler mi - herhangi bir şey?"

"Odası yoktu. Kanepede uyurdu. Vestiyerde sakladığı kıyafetlerden oluşan büyük bir çantası vardı. Onları incelediler, ama ben bunları yıllar önce öğrendim. Bu hariç." Kapüşonunun ipini daha sıkı tutuyor.

"Bu onun sweatshirt'ü mü?" Tiksintimi gizlemeye çalışarak söylüyorum.

"Saklamaya değer tek şey. İstersen bunu alabilirsin," diyor ve lavabonun yanındaki önemsiz çekmeceye doğru yürüyor. Kalemleri, ataçları ve paket servis menülerini karıştırıyor ve gümüş bir kalp çıkarıyor.

"Bu onun muydu?" Yavaşça avucuma alarak soruyorum.

"Polis buradaki hiçbir şeyin kanıt olduğunu düşünmedi, hiçbir şey almadı. Onu Big Bob's Pawn'a götürdüm ama hiçbir değeri yoktu." Madalyonu açtım ve içinde Amelia'nın küçük bir fotoğrafını gördüm. Sadece bir çocuk, Fotoğrafta yedi ya da sekiz yaşında olabilir ama beyaz-sarı saçları ve yeşil gözleri onu açıkça belli ediyor.

"kendi fotoğrafı mı var?" Bunun bir anlamı olup olmadığını anlamaya çalışarak soruyorum.

"Ailesiyle birlikte araba kazasında ölen kız kardeşinin madalyonunun bu Amelia'nın fotoğrafı vardı sanırım, Amelia da madalyonun diğer yarısında kız kardeşinin fotoğrafını . Kelly, Katie gibi bir şey."

"Kolyenin Amelia'ya ait olan yarısı polisin elinde kanıt olarak var mı?" Daha sonra daha fazla bilgi için bir araba kazasına ve Amelia Beck'e bakmayı aklıma not ederek soruyorum. Madalyonu dikkatlice çantamın fermuarlı cebine koyuyorum.

"Onu hiç bulamadılar. Uyuşturucu parası için rehin verdiğini düşünmüştüm ama hiçbir değeri olmadığına göre, sanırım öyle değildir, yani bilmiyorum. Hiç , bu yüzden ürkütücü olduğu kesin. Muhtemelen dışarıda bir sapıkta vardır."

diyor, kapüşonunun cebindeki paketten bir Camel Blue çıkarıp iki kemikli parmağının arasında yakıyor. "O sapıkların nasıl bilirsin.

"Pekala," diyor, "çocukların yanına dönmeliyim. Başka bir şey bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Üzücü bir şey ama o kız, yani bir şeyin olması kaçınılmazdı. Başından beri belaydı." Ve her ne kadar boğazına yumruk atmak istesem de, gerçekten yardımcı oldu. En azından

Bir şey, bir sonraki gideceğim yer. Çocuk Esirgeme Kurumu'nu isimsiz olarak arayacağım ama şimdilik gelirken ATM'den çektiğim parayı çıkarıp beş yüz dolarlık banknotlar halinde masanın üzerine koyuyorum. Bundan çok daha fazlasını çıkardım, ona her şeyi vermeye hazırdım ama o vermiyor.

Bunu biliyorum.

Parayı kaptığı gibi sigara paketinin plastiğinin içine ve kapüşonunun cebine sokuyor. Dışarı çıkıyor, çocuklara bağırarak taleplerde bulunarak hızla meşgul oluyor, sanki beni çabucak dışarı çıkarmazsa fikrimi değiştirip ödeme yapmayabilirmişim gibi.

Dönüş yolunda Amelia'nın The Strip'te - The Landing, Lucky's, Hill Top, Coastal Grocery - ne yaptığını düşünüyorum. Tüm cadde gündüzleri neredeyse gri ve görünmez, geceleri ise sokak lambaları ve kulüplerin arka kapılarından gelen gürültülü bas müziği, postişli ve kürk mantolu kızlar, kese kâğıtlarındaki şişelerden Old Milwaukee içen adamlar, kapılardan tökezleyerek çıkan müşteriler, kaldırımdaki idrarla dolu bir bulanıklık. Amelia gibi zavallı bir ruhun kendini burada nasıl bulabileceğini biliyorum ama Brooke'un değil.

Polis, öldürülen iki kızı Brooke'a bağlayan herhangi bir ipucu görmüyor, bu yüzden bilmeye hakkım olmayan bu davalar hakkında bana kesinlikle bilgi vermiyorlar, bu yüzden kendim bulmam gerekecek. Bu erkek arkadaşı bulmak kolay olmalı. Amelia'yı hiç tanımadığını söylüyor. Amelia'yı hiç tanımadığını söylüyor.

Madalyonun bu yarısını gösterdiğimde onu ele verecek mi? Brooke'u tanıyor mu? Nabzım alnımda atıyor ve boğazımda safra yükseliyor. Coastal Grocery'den Vinny'yi bulmak için rüzgârlı uçurum kenarındaki yollardan geçip doğrudan Strip'e doğru çok hızlı sürüyorum. Ve bu sefer, benden kaçmasına imkan yok.

9

GRACE

"Tanrım, Vinny!" Grace mutfak tezgâhındaki yerinden ayağa fırlayıp elini kalbine götürüyor. "Ödümü kopardın," diye yarı gülerek Çünkü gelen Vinny'dir ve ne de olsa onu beklemektedir, ama aynı zamanda Vinny'nin kaç kez kapıyı çalmasını istemesine her zaman arka kapıdan girmesine de gerçekten sinirlenir.

"Özür dilerim. Benim hatam," diyor poşetleri mutfağa boşaltırken. Diğer tüm teslimat yerleri halka açık yerler - barlar, kulüpler, ofisler ve sadece içeri giriyorsunuz, diyor ona, bu yüzden unutuyor. Hanın sahibi yıllar önce Donatto ailesine bir anahtar vermiş çünkü onlar yıllardır hana teslimat yapıyorlarmış. Grace herhangi birinin anahtarı olması fikrinden nefret ediyor ama tabii ki personelde var, sahiplerde var, temizlikçilerde ve Vinny Donatto'da var. Çalışanlar gittikten sonra sezon dışında gelen tek kişi o. Bu yüzden zamanında gelmemesi ve Grace'in ödünü koparması özellikle sarsıcı oluyor.

Ayrıca misafirinin odasına girebilmesi için kapıyı açık bırakması gerekmektedir, bu da onun günü zamankinden daha fazla endişe içinde geçirmesine neden olur. Yine de Vinny'ye güveniyor, nispeten konuşursak, tüm bunlardan sonra zaman. Ona karşı her zaman çok nazik olmuştur ve dürüst olmak gerekirse, tezgâhta bir kasa cabernet görmekten oldukça mutludur. Vinny haftanın kalan yiyeceklerini içeri yerleştiriyor.

"Bu gece geç teslimat yapacaksın, ha?" diye soruyor.

"Yarına erteleyecektim ama siz benim en sevdiğim duraksınız, bu yüzden ihtiyacınız olanı aldığınızdan emin olmak istedim" diyor, imzalaması için ona bir fatura uzatıyor ve ellerini ısıtmak için birbirine sürtüyor.

"Bunu yaptığın için teşekkürler," diyor, adamın yapmaya çalıştığı iltifatı nasıl bilemeden.

"Şunları kaldırmana yardım edeyim." Bir kutudan eşyaları çıkarmaya ve dolapları açmaya başlar.

"Oh, hayır. Bunu yapmak zorunda değilsin. Gerçekten." Ama o çoktan domates konservelerini ve pirinç torbalarını kiler rafına yerleştirmeye başladı bile.

daha önce

defalarca.

"Benim için zevkti."

"Tamam o zaman," diyor Grace ve kasadan bir şişe şarap çıkarıyor. Bir bardak doldurur ve Vinny'nin çalışmasını izlerken tezgâha oturur.

"Keşke ailem bakkallık yerine han işine girseydi. Burası çok sessiz, her zaman kendine zaman ayırabiliyorsun, çok fazla kaçıkla uğraşmak zorunda kalmıyorsun. Bunun için adam öldürürdüm."

"Çok tuhaf tiplerle karşılaşıyorsun, ha?" Grace sorar, çünkü Vinny her zaman anlatmayı sevdiği eğlenceli hikâyelerle gelir.

"Geçen hafta," diye başlıyor, "adamin biri barlardan birinden içeri girdi ve turşu cipslerinin nerede olduğunu sordu, ben de turşu cipsi satmadığımı söyledim, o da her dükkânda turşu cipsi satıldığını söyledi, ben de satmadığımı söyledim ve bana bıçak çekti. Polisleri aramak zorunda kaldım." Adam kızdan çok kendisiyle konuşuyor ama kız şarabını yudumlayıp dinliyor ve kendini eğlenirken buluyor.

"yok," diye gülüyor.

"Hadi canım sen de. İnsanlar turşu cipsini seviyor sanırım. Sonra, dün sabah bir kadın geldi, hala terlik giyiyordu. Sanırım insanlar bugünlerde pijamalarıyla sokağa , kusura bakmayın... Neyse, bana altı yumurta alıp alamayacağını sordu, ben de hanımefendi, onlar düzine ile geliyor, hadi dedim. Sadece altı taneye ihtiyacı olduğunu söylüyor. Dedim ki, ya Bütün paketi almalısın, sadece bir dolar kırk dokuz sent, sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu yüzden parasını ödemek için bir dolar kırk dokuz sent sayıyor ve dışarı çıktığında ön kapıya altı yumurta atıyor ve ihtiyacı olan altı yumurtayı da yanında götürüyor."

Grace kahkahalara boğulurken şarabını bardağına geri tükürür. Adam sonunda hareket etmeyi bırakır ve ona bakar. O da gülüyor ve Grace birden onun arkadaşlığına minnettar oluyor. Vinny'nin yalnız bir adam olduğunu ve konuşmayı sevdiğini biliyor ve gerçekten dinlemekten hoşlanıyor ama asla ne söyleyeceğini bilemiyor.

"İnsanların kafası karışık" diyor.

"En azından bir kitap yazabilirsin. Elinde harika bir malzeme var gibi görünüyor."

"Gerçekten istiyorum," diyor. Hiç de beklediği gibi değil. "Bazı şiirler ve şarkı sözleri yazıyorum, bilirsiniz işte. Böyle bir şey -Bilmiyorum bile. Çok şanslısın. Bunca zamanın var, sessizsin."

Zaman, diye düşünüyor. Böylesine yalnız bir yaşamda yanlış olan tek şey, düşünmek için zaman, anıların su yüzüne çıkması için zaman. Karanlıkta resmini çizebileceği kadar canlı görüntüler: yeşil radyatör, asma kilitli bir malzeme dolabı, tuğla duvar boyunca beş plastik saklama kutusu, küf ve idrar kokusu, toprak zeminin köşelerinde küçük iskelelere benzeyen uzun zaman önce ölmüş farelerin iskeletleri. Bir an için gözlerini kapatıyor ve istenmeyen görüntüleri değiştiriyor. Zihnini yenileriyle dolduruyor - mutlu olanlarla, alıştırma yaptığı şekilde: çilekli dondurma, Fransız manikürlü parmak uçları, origami kaplumbağalar, mavi bir ruh hali yüzüğü, vazoda ayçiçekleri, deniz kabuğu kolye.

"Senin için biraz... yalnızlık olsa da... belki," diyor.

Zayıf bir gülümsemeyi zorluyor. Vinny tezgahın üzerine oturmuş, bacaklarını sarkıtmış, dikkatle ona bakıyor ve bu da onu bir anlığına rahatsız ediyor.

"Burada tek başına hiç korktun mu?" diye soruyor ve kadın cevap vermiyor. Bir günden diğerine yaşadığı felç edici korkuyu nasıl dile getirmeye başlayabilirdi? Konuşmazdı, konuşmak istemezdi ve şimdi de gitmesini diliyor. Yine de bir cevap beklemeden devam ediyor. "Çünkü

ihtiyacın olduğunda sana her zaman eşlik edebilirim ve ben her zaman bir silahım var. Numaram sende var, korkarsan ya da başka bir şey olursa ararsın. Ciddiyim," diyor ve daha fazlasını söyleyeceğini düşünüyor, ama sonra ikisi de bir sesin geldiğini duyunca başlarını kaldırıp bakıyorlar Ön lobide.

"Merhaba? Kimse var mı?" diye ve ardından Grace, Aden'in mutfak kapısında belirmediğini görür. Vinny her kimse ona saldırmayı planlıyormuş gibi tezgâhtan atlar.

"Bu Aden," diyor hızla, neredeyse Vinny ayağa kalkmadan önce. "Ah, özür dilerim," diyor Aden. "Bölmek istememiştim. Ben sadece bildiğinden emin ol ki kilitleyebilesin." Vinny şaşkınlık ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeyle Grace'e bakar.

"Bir arkadaşının geleceğini fark etmemiştim. Özür dilerim." "Hayır. Aden bir misafir. Odalardan birinde kalıyor."

"Evet, tanıdık geliyorsun." Sonra, "Hanın kapalı olduğunu sanıyordum," diyor Aden'e ve tekrar ona bakarak.

"Kapalı değil," diyor Aden sıkı bir gülümsemeye.

"Resmi olarak değil," diye ekliyor Grace. "Her neyse, çok teşekkürler Vinny... Boşaltmaya yardım ettiğin için de. Minnettarım. Ben kapıyı kilitleyeyim," diyor Grace ve ona eşlik etmek için arka kapıya doğru ilerliyor.

Vinny Aden'e bir göz attıktan sonra Grace'e fısıldar, "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Ben çok iyiyim. Söz veriyorum. Ama teşekkür ," diyor ve adam tereddütlü bir şekilde başını sallıyor.

"Ah, neredeyse unutuyordum," diyor ve market poşetlerinden birinden küçük bir kâğıt kutu çıkarıyor. Kadına uzatıyor ve kadın ona belirsiz bir gülümseme verdikten sonra kutuyu açıyor.

"Bu senin en sevdiğin, değil mi?" diyor ve kız, üzerinde tek bir pembe rozet olan, bir iğne gibi düzgün, Great British Baking Show'un bir bölümünde olabilecekmiş gibi görünen hindistan cevizli kek dilimine bakıyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sorar. Omuz silkiyor ve fatura panosunu alıp kapıyı açıyor.

"Teşekkür ," diyor ve şapkasını ona doğru eğip gidiyor.

"Böldüysem özür dilerim," diyor Aden tekrar, oyalanarak.

"Hayır, o . Her hafta gelir. Sen bölmedin." Mutfağın karşısından adamın odunsu kolonyasının kokusunu tekrar alabiliyor ve onu gördüğünde kenarlarının yumuşadığını hissediyor - her zaman gözlerinden uzaklaştırdığı kumral saçları, geniş gülümsemesi ve yarık çenesi. Adamın cüssesi - uzun boylu ve geniş omuzlu. Bunları düşündüğü için sessizce kendini azarlıyor, sadece ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığı yepyeni bir duygu olduğu için değil, aynı zamanda neden burada olduğu, neler yaşadığı için.

Ona bu şekilde baktığı için bile utanıyor.

"Vinny şarap getirdi, eğer " diyor. *Allah kahretsin. Ne yapıyor bu kız?*

"Um. Tamam, evet, kulağa hoş geliyor. Teşekkürler," diyor ve kadın ona bir bardak doldururken küçük yemek masasına oturuyor.

Hobbes köpek yatağından sıçrayıp içeri girdiğinde, parke üzerindeki küçük pençelerin tık-tak sesleri lobide ve mutfığa açılan Fransız kapılarında yankılanıyor. Aden'in inciklerini kokluyor.

"Yavrumu kokluyorsun, ha?" diyor Hobbes'un çenesini kaşıyarak. "Senin köpeğin mi var?" diye soruyor.

"Ailem biliyor."

"Bugün nasıl geçti?" diye soruyor, sorması gerekip gerekmediğini bilmiyor, birinin ona bu soruyu sormasını istemeyeceğini ama aynı zamanda sormadığı için kendini kaba hissediyor çünkü normal bir insan böyle yapardı.

"Güzel bir soru. Bunu söylemek zor. Hâlâ kayıp, yani demek istediğim... Bilmiyorum," diyor şarabını yudumlarken ve yere bakarken. Grace onun karşısına oturur ve konuşmaz. Bir an sessizlik içinde otururlar.

"Vinny iyi benziyor," diyerek konuyu aniden değiştirdi. "Evet.

Öyle."

"o mu?"

"Daha çok bir sahip sanırım. Ailesinin bakkal dükkanı ona miras kaldı... pek de istemediği bir şey. Coastal Grocery'i bilirsiniz. İçeride küçük bir şarküteri tezgahı var, ama çoğunlukla kasabadaki küçük işletmelerin çoğuna teslimat yapıyorlar. Onun hakkında bildiklerim bu kadar."

"Sana karşı kesinlikle çok tatlı," der ve Grace kendini bir kez daha gülerken bulur. Bir gecede iki kez. Bu nadirlik onun için kayıp değil.

"Bunu neden söyledin?"

"Bir erkek bunu anlayabilir. Sana bakışından. Hepsini bilmiyorum. Ama bana güvenin."

"Sanmıyorum," diyor, masadaki bisküvinin köşesini koparıp Hobbes için yere bırakırken. "O sadece herkese iyi davranıyor," diyor, ciddi bir şekilde. Romantik bir şeyler düşünmek aklının ucundan bile geçmemişti. Bu çok saçma. Kendini affettirmek ve odasına gitmek için tanıdık bir çekim hissediyor. Konuşmayı başlatan bu kişiyi tanımıyordu ama Bir şekilde gitmiyor. Şarap kadehinin kenarını parmağıyla çizer ve ona aç olup olmadığını sorar.

"Spagetti yedik," diyor. "Aslında bir komşumuz getirmişti. Folyoyla kaplı bir güveç kabında. Herkes parmak uçlarında dolaşıyor ve Bir ölüm olmuş gibi *düşünceler ve dualar*. Öyle bir şey olmadı. Yine de hafta sonu için balık tutmaya gittiğine bahse girerim." Hobbes onun yanına gider ve iki daire çizer, sonra çenesini Aden'in çizmesinin üstüne koyar.

"Haklı olduğuna eminim," diyor sessizce. Masanın üzerinde, şarap kadehinin yanında duran eline uzanıyor ve sıkıyor.

"Teşekkürler," diyor ama kadının tek hissedebildiği bir elektrik nabızı; iğne batması gibi başlayıp geçen bir şey. Gözleri buluşuyor ve sonra elini çekiyor.

"Bunu yaşadığınız için çok üzgünüm," diyor.

"Neler yaşadığım konusunda endişeli değilim. Yanıldığımdan ve onun gerçekten... Bilmiyorum, acı çekiyor. Ya kardeşimin aptalca teorilerinden biri doğruysa? Ya tehlikedeyse? Yani ya biri ona gerçekten bir şey yaptıysa?" diyor ve kadın

O kadar sert yutkunuyor ki duyuluyor. Sonra gergin bir şekilde içini çekiyor ve ayağa kalkıp hiç işi olmayan bu konuşmayı, bu odayı terk etmeye hazır bir şekilde yer değiştiriyor. Haftalardır bir düzineden fazla kelime konuşmamıştı ve birdenbire bu gece başka birinin hayatına girmiş gibi hissetti.

"Çok özür dilerim," diyor, ayağa kalkmadan önce bileğini nazikçe tutarak. "Öyle demek istemedim - eminim ona bir şey olmamıştır - ben... Tanrım, onca şeyden sonra bunu söylememeliydim." Kızın gözleri açılıyor ve adam bileğini bırakıyor.

"Ne?" diyor kadın ve adam hemen gözlerini kapatıp başını göğsüne indiriyor.

"Oh, Tanrım," diyor.

"Neler yaşadığım hakkında ne biliyorsun ki?" diye soruyor çünkü onun elbette her şeyi bildiğini biliyor. Her şey yüzünden okunuyor. Adını araştırmış. Onu araştırdı ve şimdi hayatıyla ilgili her aşağılayıcı, grafik, korkunç ayrıntıyı okudu. Ama kız, adamın onu araştırmak bir yana, neden adını hatırlamakla bile ilgilendiğini anlamıyor. Ne için?

Hafızasına kazındığı manşetleri gördü. "Otuz altı gündür kayıp olan yirmi yaşındaki genç sağ bulundu."

"Uzak bir kulübenin bodrumunda tutulan genç kadın kaçtı: onu kaçıran kişi asla bulunamadı."

Bacağının sıkıştığı bir ayı tuzağından kurtarıldıktan sonra ormanda histerik bir şekilde koşarken çekilmiş fotoğraflarını gördü. bulunmadan önce. Basının onun trajedisinin tüm özel ayrıntılarını kamuoyuna duyurması nasıl yasal olabilir? Sekiz yıl önceydi ve internetin kalıcılığı, adının basit bir şekilde aranmasının hayatının en mahrem ve yıkıcı dönemine dünyadaki herkesin girmesine izin verdi.

Artık çocukluğu boyunca sistemden çıkana kadar koruyucu aileler arasında dolaştırıldığını ve daha sonra Bangor'dan taşındığını biliyor çünkü eskiden birlikte kaldığı koruyucu kızlardan biri boktan bir Rock Harbor'ın kenarında paylaşabilecekleri bir dubleks. Motel odalarını temizleme işi buldu, ta ki bir gece oda arkadaşı anahtarı paspasın altına bırakmayı unuttuğu için kendini dışarıda kilitli bulana kadar.

Seedy Strip'te bütün gece açık olan bir çamaşırhane uyuyana kadar etrafta dolaştı.

O bodrumda uyandı ve oraya nasıl geldiğine dair hiçbir bilgisi yoktu - kloroform ya da travma nedeniyle bayıldığını tahmin ettiler. Her haber kaynağı, koşulların dehşeti ve cinsel saldırılar hakkında kendi yorumunu yaptı. Aden hangi versiyonu okumuştı? Yanakları kızarır ve omurgasında iğne ucu kadar sıcaklık belirir. Gözlerinin arkasında yaşlar oluştuğunu hissetti ve hızla

onu şu anda savunmasız görmesin diye duruyor. Yeterince gördü. "Çok özür dilerim," diyor. "Kahretsin."

"değil," diyor, çünkü sadece bir isme baktığı için nasıl suçlanabilir ki? Ne bilmiyordu. Onun trajedisini avlayan tüm akbabalar hatalı - lobide ya da odasında televizyon olmamasının nedeni bu - sekiz yıl önce arkasını her döndüğünde kendi yüzünün ona yansıdığını gördüğünden beri asla bir gazeteye bakmamasının ya da haberleri açmamasının nedeni bu. Yalnız kalabilmek için çok çalıştı ve adam her şeyi onun için geri getirmeyecek.

"Grace," diyor kadın kek kutusunu alırken ve Hobbes'un gelmesi için bacağını sıvazlarken.

"değil," diye tekrarlıyor sessizce odadan çıkmadan önce, yürüyüşünü kontrol etmek ve olabildiğince vakarını korumak için elinden geleni yapıyor.

Odasında, yatağın kenarına oturur ve oda arkadaşının paspasın altına bırakmayı unuttuğu anahtarı düşünür. Olay olduğundan beri hayatının her günü bu anahtarı düşünmüştür. O kadar parasızlardı ki, Home Depot'a gitmek için otobüs parası ve anahtarın bir kopyasını çıkarmak için üç dolar harcamak istememişler, bu yüzden bir süreliğine anahtarı paylaşmaya karar vermişlerdi. Ya o üç doları harcayıp bir anahtar yapsaydı?

Kek kutusunu açar ve Vinny'nin ona bir şarküteri fişinin arkasına bir şiir yazdığını görür. Keki ve şiiri küçük tel çöp kutusuna bırakır ve gözyaşlarının akmasına izin vermeyerek yorganının üzerine uzanır.

10

KIRA

Coastal Grocery küçük bir dükkândır arka tarafında teslimat işlerinin çoğunu yaptıkları dev bir depo bulunmaktadır. İçeride Bavyera salamı, ciğer sucuğu, prosciutto, yağlı el yapımı sosis halkaları, bistro jambonu ve soğan turşusu ile dolu bir cam var. Sandviçlerde uzmanlaşmışlar ve Duvarda mavi tebeşirle yazılmış günlük spesiyallerin olduğu bir kara tahta var. Bugün Reuben. Brooke'un köpek parkında aşık olduğu Reuben adlı tombul sosis köpeği aklıma geliyor ve göğsüm sıkışıyor. Bir kahve ve pastırma sipariş ediyorum ve tezgahın arkasındaki adama Vinny diye birini tanıyıp tanımadığını soruyorum.

"Evet," diyor yırtık kot pantolonlu ve sweatshirt'lü yirmili yaşlardaki adam sandviçimi hazırlarken. "Vinny Donatto gibi mi?"

"Evet," diyorum çünkü burada kaç tane Vinny olabilir ki? *Donatto*, zihnime not ediyorum.

"Burada çalışıyor, değil mi?"

"Sahibinin oğlu. Artık sahibi sanırım. Bütün gün dışarıda teslimat yapıyor. Bir siparişe mi ilgili? Onu arayabilirim."

"Hayır, hayır. Sorun değil, sonra gelirim," diyorum. Onu hazırlıksız yakalamalıyım. Tekrar kaçamaz.

"Emin misin? Çoğu zaman oldukça geç döner."

"Evet, teşekkürler," diyorum ve sandviçimi alıp arabama doğru ilerliyorum.

* * *

Saat 23:00'ü geçiyor ve üç saattir Coastal Grocery otoparkının karşısında oturuyorum. Vinny Donatto'yu araştırıyorum ama endişe verici bir şey yok. Çok az sosyal medya, şarküteri hakkında birkaç gazete yazısı, Connie'nin tarif ettiği gibi bir fotoğrafı, soluk, ince saçları, inanılmaz derecede zayıf ve çukurlu bir yüzü var. Şarküteri dükkanının önünde gülümsüyor.

Alt yazıda öldüğü belirtilen ebeveynlerinin yanında daha genç bir çocuk. Çok dikkat çekici görünmüyor ve bana psikopat gibi gelmedi, ama asla gerçekten bilemezsiniz, değil mi?

Telefonumun çaldığını duyuyorum. Arayan Matt başparmağımı Görmezden Gel düğmesinin üzerine getiriyorum, ama zamanım olmayan, iletişim kurmamız gereken bir konuşmaya dönüşmeden önce onu ancak bu kadar oyalayabilirim, bu yüzden cevap veriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor ben daha merhaba diyemeden. "İyiyim, sadece bir şeyin ortasındayım."

"Bütün gün cevap vermeyince babanı aradım. Hala dışarıda olduğunu söyledi. Bir şey bulabildin mi? Oraya gelmemi ister misin?" diye soruyor ve ben ona Connie, Celie ya da Vinny'den bahsetmiyorum. Neden bilmiyorum. Üvey kızı ve bilmeyi hak ediyor ama bunun bir anlamı olmadığını, Amelia'nın bir bağlantısı olmadığını, kamyonetin beni görünce gerçekten kaçmaya çalışmadığını duymak istemiyorum. Şu anda bunu duyamam. Burada bir bağ dokusu var. Olduğunu biliyorum ve beynimi buna odaklamaya çalışıyorum. Düşünce sürecimi kirleten başka bir sese ihtiyacım yok.

"Orada kalman daha iyi olur. Her ihtimale karşı evde birine ihtiyacımız var," diyorum. "Jen ve Bobby'yi yan odaya alabiliriz ya da baban gelebilir. ve evde kal. birine ihtiyacın var, Kira."

"Babam burada. Gün boyunca yeni yerlere bakmana yardım ediyor. Ayrıca, çalışman gerekiyor. Sana daha fazla izin vermeyecekler. Bu hiç mantıklı değil. Yani burada yapabileceğin başka bir şey yok..."

"Bak," diyor ve ardından gelen sessizlik, söyleyeceği bir sonraki şeyin beni kızdıracağını bilmemi sağlıyor.

"Yapabileceğiniz en iyi şey internet ve medya aracılığıyla. Yani Fiziksel olarak yapabileceğin şeyi yaptın. Haber yaymaya devam edin, forumlara yazmaya devam edin, ama bütün gün araba sürerek ne yapıyorsunuz? Bu değil-" Bütün gün taşıdığım bastırılmış öfkeyi boşaltmadan

ve ona fırlattığımda bir şey duyuyorum -arka planda açık olan araba radyosunun alçak uğultusundan gelen bir kelime, *eksik* bir kelime.

"Gitmeliyim," diyorum ve telefonu kapatıp radyoyu açıyorum.

"Cuma günü ailesi tarafından kayıp olduğu bildirilen yerel halktan Martin Coleman hala evine dönmedi. Yetmiş üç yaşındaki Coleman'ın bir kaza geçirmiş endişe ediliyor çünkü evde kalp ilaçlarının yanı sıra diğer gerekli ilaçları da bulundu ve

Onlar olmadan Coleman yönünü şaşırabilir ve belki de kamyonetini yoldan çıkarabilir, hatta kalp krizi geçirebilirdi. Bu olayla ilgili herhangi bir bilginiz varsa lütfen arayın..."

Spiker 1-800'lü numaraları ve bir internet sitesini sıralıyor. Sesi kısıyorum ve midemin bulandığını hissediyorum. Harry Flynn, Martin Coleman ile aynı yaşlarda. İkisi de kayıp. İlaçlarını unuttuğunu düşündüklerini biliyorum ama bunu kim yapar ki? Geri gelmeyeceklerini bilmiyorlarsa tabii. Yani, burası büyük bir şehir değil; Rock Harbor. Tüm bunlar nasıl ilgisiz ve tesadüfi olabilir? Ama öte yandan, iki yaşlı adam bir dizi kayıp gençle nasıl bağlantılı olabilir?

Muhtemelen olamazlar ama yine de yanlış geliyor. Bunun önemli olduğunu hissediyorum ve bu adamların kim olduğunu araştırmadan bu işin peşini bırakamam. Nedenini açıklayamam. Çocuğunuz dışarıda bir yerlerde olduğunda -dünyada acınız için yeterince yer olmadığına- hiçbir şeyin tesadüf olmadığı hissi artıyor. Keşfedilmemiş hiçbir şey kalmadı. Yoksa ben sadece

Çaresiz mi? Zamanımı boşa mı harcıyorum?

Birden bir garaj kapısının gürültüyle açıldığını duyuyorum. Sokağın karşısındaki yükleme iskelesi, içeriden bir kare sarı ışık belirene kadar karanlıktı

Depo ve bir Coastal kapalı kasa kamyon köşeyi dönüyor ve ona yanaşıyor. Kantağı kapatana kadar bekliyorum ve bir figürün kapıyı açıp sürücü koltuğundan indiğini görüyorum, sonra arabamdan atlıyorum ve hemen arkasına gelene kadar dar cadde boyunca hızla koşuyorum ve o kaçamıyor.

"Hey!" diye bağıryorum ve o da çığlık atarak arkasını dönüp iki elini havaya kaldırıyor.

* * *

"Bu da ne!?" dedi, sonra beni görünce ellerini indirdi ve nefes almak için bir an ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Ödümü kopardın. Seni yine yumurtalı kadın sandım."

"Ne?" Sertçe sordum.

"Tanrım. bana böyle sinsice yaklaşıyorsun? Neredeyse pantolonuma sıçıyordum."

"Sen Vinny misin?" Zaten bildiğim bir şeyi doğrulamak için soruyorum, yalan söylemeye çalışıp çalışmayacağını merak ediyorum.

"Kapalıyız hanımefendi. Bugün daha fazla deliyle başa çıkamam" diyor ve yükleme alanına girip duvardaki düğmeye basıyor, böylece dev çelik kapı yavaşça kapanmaya başlıyor.

"Amelia Beck'i tanıyor musun?!" "Yanlış adamı yakaladınız, bayan."

"Bunu tanıdın mı?" Umutsuzca madalyonu tutuyorum. "Vinny!"

"Neden bilmiyorum," diyor yüzü kaybolurken ve sonra tek görebildiğim ayakları oluyor, sonra da boşluk kapanırken hiçbir şey. O bir yalancı.

Ellerimin topukları ağrıyana kadar direksiyona vuruyorum. Arabamda bir saat daha bekliyorum ama geri gelmiyor. Bir dahaki sefere onu takip edeceğim. Yalnız olmadığı bir yerde yüzleşeceğim. Saklanamayacağı bir yerde. Vazgeçmeyeceğim.

Gece için kulübeye dönmeden önce, çoğu gece yaptığım gibi Ryan'ın dairesinin önünden geçiyorum ve herhangi bir hareket belirtisi arıyorum. Geri döndü mü? Eşyaları hala orada, bu yüzden onları bırakıp kaçtı mı yoksa benden kaçmakta usta mı bilmiyorum. O temizlendi, bu yüzden Kaçması ve kendini herhangi bir şekilde suçlu göstermesi mantıklı. Ama eğer bir yaptıysa, belki de onlar bu olayla bir ilgisi olduğunu anlayana kadar elinden geldiğince avantaj sağlamayı çalışıyordur.

Çantamda son bir ay içinde Ryan ve Brooke'un dairesine uğradığım tarih ve saatleri tuttuğum bir defter var. Doksan yedi kez, her birinin yanında bir tarih ve saat var. Köşeye sıkıştırdığım arkadaşlarından biri bana birkaç hafta ailesiyle kaldıktan sonra Maryland'den döneceğini çünkü şüpheli olmadığını ve tüm arkadaşlarının burada olduğunu söyledi. Çalıştığı rihtıma gittim ve oraya geri dönmemişti ve arabasını evinin otoparkında hiç görmedim, ama etrafta olduğunu ve benden kaçmayı görev edindiğini biliyordum.

Perdelerdeki bir çatlak, sehpanın üzerinde her zaman kabloları birbirine dolanmış, ama ezberlediğim belli bir düzende duran bir Xbox'ın ve biri sigara izmaritleriyle dolu dört bira şişesinin bulunduğu dağınık oturma odasının dar bir görüntüsünü görmemi sağlıyor. Dokuzuncu kez pencereden baktığımda, mutfaktaki oturma odasını bölen duvarın hemen arkasından görünen dolu çöp kutusunun üzerindeki Coffee Corner fincanı gitmişti - çöpler dışarı çıkarılmıştı. Altı ziyaretten sonra, video oyunları ile dolu sarı çamaşır sepeti ve kahverengi yatar koltuğun yanındaki üzerinde küçük tembel hayvanların yüzleri olan bir çift çorap (Brooke'un) artık orada değildi. Birisi daireye giriyor.

Eğer Ryan değilse, o zaman kim ve Ryan neden benden saklanıyor? En mantıklı açıklama, tekrar şüpheli olmaktan kaçındığı ve mümkün olduğunca uzak durmak istediği, ama ne tür bir erkek arkadaş yardım etmek için elinden geleni yapmaz ki?

Bu gece doksan sekizinci kez apartmanın otoparkına girdiğimde bir şeyler farklıydı. U şeklinde iki katlı bir kompleksin ortasında, ikinci katın etrafını saran bir yürüyüş yolu ve her birim için özel giriş kapıları olan küçük bir otopark var. 201 numaraya bakıyorum. Işık yanıyor!

Dairenin içinde bir yerde, loş bir ışık pencereyi hafifçe aydınlatıyor. Ryan "ı yakalamak ve benimle konuşmasını sağlamak için yaptığım doksan yedi giriğim boyunca hiç böyle bir şey olmamıştı. Ellerim titriyor ve beceriksizce arabadan iniyorum, gözlerimi 201 numaralı kapıdan ayırmadan. Kalbimin güm güm attığını ve kulaklarımın arasındaki kan akışını duyabiliyorum. Merdivenleri sessizce çıkıyorum ve dairenin arka tarafından ışık geldiğini görmek için içeri bakıyorum. Kapı kolunu kavradım... ve döndü. Kapı kilitli değildi. Adrenalin içime öyle şiddetli pompalanıyor ki titrememi kontrol edemiyorum ve bir an için gözlerimin arkasında yıldızlar görüyorum. Sonra kapıyı iterek açtım.

Dairenin arkasından bir ses duyuyorum, belki de su akıyordur. I parmak uçlarımla oturma odasına giriyorum. Koku beni çarpıyor; bir şeyler çürüyor. Ve temizlik solventi ya da benzin gibi keskin bir kimyasal koku var. Sonra bir ses geliyor, alçak bir yankı. Ne olduğunu anlayamıyorum. Yatak odasının kapısı aralık ve iterek açtığımda neye baktığımı anlayamıyorum.

OceanofPDF.com

11

Bugün üst kattaki merdivende bir mandalina ve bir dilim beyaz ekmek var. Boya kutularının bulunduğu rafta bulduğum plastik bir kılıfın üzerinde saatlerdir uyuyorum. Geceleri kemirgenlerin burunlarının vücuduma değmemesi için onu etrafıma sarabiliyorum. Bugün kendimi merdivenlerden yukarı itecek ve yiyecekleri alacak gücüm var.

En üst , gözümü başımın üstündeki metal mahzen kapısının kenarlarındaki çatlaklara bastırmaya çalışıyorum. Gün ışığını görmeye çalışıyorum. Yumrukla vuruyorum ve sesim kısılana ve daha fazla ses gelmeyene kadar bağıyorum.

O gece Strip'e hiç gitmemeliydim. Tehlikeli olmaya başladığını biliyordum. Gitmeyi bırakmalıyım. Burada öleceğim.

OceanofPDF.com

12

ADEN

Çarşamba gününe gelindiğinde Martin, Aden'in kendisini onun iyi olabileceğine ikna edemeyeceği kadar uzun süredir kayıptı. Aden bu sürenin çoğunu annesinde geçirmiş, Grace'den kaçmış ve ailesinden sakladığı bilgiler yüzünden kendini suçlu hissetmişti. Ama annesinin babasının Strip'e gittiğini bilmesine gerek yoktu çünkü bildiği tek şey, babasının orada kayıp ruhları kurtarmak ve kilise papazlarının yaptığı gibi küçük İnciller dağıtmak için olduğuydu. Ergenlik çağındayken babasının İncil'i dağıtması onu çok utandırırdu.

Tezgâhtarlar, garsonlar ya da her kim olursa olsun, her zaman kilisesi için bir ek ve "kurtarılmak" için arayabilecekleri bir numara içeren küçük İnciller. Şimdi hepsinin bu için dua ediyor. Gerçekten de en akla yatkın açıklama buydu ama de... gerçeği öğrenmesi gerekiyordu. Oraya gidip bazı cevaplar alması gerekiyordu.

Aden sabahın köründe otelden annesinin evine doğru yola çıkar ve o gece The Strip boyunca arayışına nereden başlayacağını düşünür. Oraya daha önce hiç gitmemişti, gerçekten. Lisedeyken bir keresinde arkadaşlarıyla birlikte bir içki dükkânına gidip kart basılmadan tallboy ya da votka alıp alamayacaklarını kontrol ettiklerini hatırlıyor. İşe yaramamış ve bunun yerine Jason Beckstrom'un babasının garajından şeftali şarabı soğutucuları çalmışlar. Bölgeyle ilgili hatırladığı tek şey bu. Tek bildiği buranın Maine'in uyuşturucu merkezlerinden biri olduğu. Bu yüzden kötü bir şöhreti var. Striptiz kulüpleri ve barlar bir zamanlar iyi bir Cumartesi gecesi eğlencesi olmalıydı, ama şimdi insanlar on sentlik çantalar için vuruluyor ve kızlar artık arka koltuklarda yüz dolar için oral seks yapmıyor - satılıyorlar ve bir daha asla geri dönmüyorlar. O kadar striptiz kulübü varken, babasının sırrı gerçekten buysa, neden burası? Birine yanlış bir şekilde bakarsan seni öldürebilecek olan.

Gökyüzü kapalı ve rüzgâr ön bahçedeki akçaağacın yapraklarını savurarak ailesinin evini olduğundan daha da kasvetli gösteriyor.

Son birkaç sabahdır ona yaklaşıyor. Komşunun rüzgâr çanı çalıyor ve öndeki bayrak direği, küçük çengel kancası metal direğe vurdukça bir çınlama sesi çıkıyor. Bu yalnız bir sestir - sessiz sokaktaki yumuşak çınlama. Çocukken bir iglo yaptığını hatırlıyor.

ve sonra onu parçalayıp oluşturduğu kar tepesinin üzerine seriyordu. Ocak ayının ortasında tüm yaşam ve bitki örtüsü ölmüştü - ne kuşlar, ne ağaçlarda hışırdayan yapraklar, ne de böceklerin vızıltısı - sadece kulakları çınlatan bir sessizlik ve bayrak direğinin çınlaması. Şimdi midesi bulanıyor. Bir kehanet gibi hissediyor,

Bir şekilde.

Evin içinde çok az umut kalmıştır. Martin'in yokluğunu, annesinin bahsettiğini unuttuğu bir hafta sonu gezisi olarak mazur göstermenin imkânı yok. Altı gün oldu. Hafta ortasındayız. Telefon ya da kredi kartı hareketliliği yok. Kamyonu geçen cumadan beri kimse tarafından görülmedi. Gerçeklik resmen .

İçeri girdiğinde televizyonda hiçbir yarışma programı yoktur. Herb sigara içmiyor ve *Family Feud* ya da *Wheel'*de bağırıyor, Ginny güveç yapmıyor, Brady'nin bitmek bilmeyen gevezelikleri ve elindeki poker oyunu bipleri ve trilleri yok. Hepsi oturma odasındaki televizyonun etrafında toplanmış, Beşinci kanalda Harry Flynn'in bir teknenin güvertesinde denizci şapkasıyla durduğu bir görüntüyü izliyor. Görüntünün yanında bir haber sunucusunun ciddi yüzü var.

" oluyor?" Aden odaya girerek soruyor ama hemen kovuluyor ve oturması için el sallanıyor.

Bay Flynn'in cesedi yaklaşık otuz gün sonra ormanlık bir alanda bulundu. Rock Harbor, Maine'in birkaç dakika dışında. Ölümünün bir cinayet olduğu düşünülse de polis şu anda herhangi bir ayrıntı vermiyor. Yetmiş beş yaşındaki Bay Flynn'in bulunmasından yaklaşık üç hafta önce kayıp olduğu bildirilmişti. Olayla ilgili yeni detaylar ortaya çıktıkça sizleri bilgilendirmeye devam edeceğiz.

* * *

Aden ağlayan annesinin yanına oturur ve elini tutar. Birkaç gün önce histerik bir şekilde onu arayıp Martin'in Reçetelerin hepsi hâlâ dolaptaydı ve daha önce bakmak aklına gelmemişti, Pazartesi sabahı elinde oltalarla geri dönme ihtimalinin düşük olduğu oldukça açıktı. Bu işin sonunun gelmeyeceğini biliyorlardı.

Ama kaza başka bir şeydir - yönünü kaybedip bir çukura düşmek ve başını çarpmak korkunç, yürek parçalayıcı bir ama Harry Flynn öldürülmüştür.

Kayıp bir adam

Babasının öldürülmüş olarak bulunmasından günler önce ve şimdi odadaki herkes aynı şeyi düşünüyor ama Aden kimsenin bunu söylememesini umuyor.

"Tatlım," diyor Ginny, Penny'nin diğer tarafına oturmuş ve kollarını ona doladı.

"Anne, dinle beni," diyor Brady, ayağa kalkıp yerde volta atarak. "Harry... Yani adamı tanıyorsun, değil mi? O bir parti adamı. Tanrı aşkına, evcil bir gelinciği var. Tuhaf bir şekilde bronzlaşmış. Sahte bronzluğu olan bir adama güven olmaz anne. Kendini çılgınca şeylere bulaştırıyor, yüzden başını belaya sokması çok da şaşırtıcı değil. Ama bu babam değil. Hadi ama. Babam iyi. İyi olduğunu biliyorum. Hadi ama."

"Brady haklı," dedi Herb, "Bu tamamen farklı. Merak etme Pen." "İçki içtiğim zamanlar," dedi Brady ve Aden bunu her zaman Metamfetamin bağımlılığı nedeniyle dokuz kez rehabilitasyona girdikten sonra kendisinden sadece iyileşmekte olan bir alkolik olarak bahsetmesi ve gerisi hiç olmamış gibi davranması şaşırtıcı. "Bilirsiniz, barlarda falan takılıyordum. Harry Flynn bir keresinde bir kızı evine götürmek için girdiği bahiste bir şişe ranch sosunun tamamını içmişti. Yetmişli yaşlarındaydı ve hala jöle shot yapıyordu. O

lanet bir su yatağı var. Hadi ama. Bir hatunun kocasının sonunda adamı ele geçirdiğini kabul edelim. Eskisi gibi görünmeye devam edelim," diyor ve ne zaman susacağını asla bilemese de söyledikleri tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

Aden, Harry'nin nasıl öldürüldüğünü sormak istiyor - haberlerin sonunu yakalamadan önce başka bir şey söyleyip söylemediğini, ama sormuyor. Şimdi değil. Annesi dedektifle iletişimde olan kişinin kendisi olmasına karar verdi. Kendisi dışında gruptaki tek akıllı başında kişinin o olduğunu ve şu anda daha fazla dayanamayacağını yüksek sesle söylemedi ama aralarında el sıkışarak sessizce anlaştılar. Ona ulaşmadan önce bazı bilgileri filtreleyebildiği için memnun.

Penny odasına gider ve sessizce kapıyı kapatır.

Herb ve Ginny'nin bugün eve dönmeleri gerekiyordu. Bir saatten az bir mesafede yaşıyorlardı ama Penny'ye destek olmak istiyorlardı. Hiç kimse bunun gerçekten bu kadar uzun süreceğini, onun geri dönmeyeceğini düşünmemişti. Herb, Swisher Sweet'ini içmek için verandaya gider ve Aden, Ginny'nin kendi evine doğru yürüyüşünü izler.

Ebeveynlerin yatak odasının kapısını çalmak için yumruğunu sıkıyor, sonra vazgeçip üst kata çıkıyor.

Aden, Brady'nin buzdolabının kapısını açık tuttuğu mutfaka gider ve içeriye bakar. Alt rafta babasının iki kutu Guinness'i durmaktadır ve bu tür bir stresin Brady için tetikleyici olduğunu bilmektedir. Ama bir tane bile almıyor. İçmiyor. Aden omzuna vuruyor.

"Seninle gurur duyuyorum," der ve sonra mutfak masasına oturur. Brady buzdolabından bir üzümlü soda alır ve Aden'in karşısına oturur ama cevap vermez.

"Kahrolası Harry Flynn," diyor başını sallayarak.

"Ne olduğu hakkında başka bir şey söylediler mi?" Aden soruyor.

"Hayır. Orada ne dediğimi biliyorum ama siktir. Kimsenin kocası Harry'nin peşinden gitmez. Kuru üzüme benziyor ve bir keresinde bir ev partisinde sikini görmüştüm. Meyve dürümü gibi. Hiçbir adam hapse girmeyecek.

Çünkü karısı Gucci çanta ya da onun gibi bir karşılığında o adamla yatmış. Ya gerçekten seri katil gibi bir şeyse?"

"Tamam," der Aden ama Brady devam eder.

"Yaşlı adamlara saldıran bir seri katil... Yani daha yavaşlar ve o kadar karşı koyamıyorlar belki ama tuhaf. Ne dersiniz?"

"Bence annemin bir süreliğine Herb ve Ginny ile kalması konusunu konuşmalıyız."

"Neden?"

"Çünkü az önce keşfettikleri şeyden sonra ikinci bir yaşlı adam daha kayboldu..."

"Bir saniye mi?" Brady'nin kafası

karişmişti. "Baba?"

"Ah, doğru ya. Evet, kastettiğini sanmıştım. Tamam, evet. Haklısın."

"Basın buranın her yerinde olacak. zorlukla baş ediyor," diyor Aden.

"İyi noktaya değindin. Evet," diyor Brady.

"Uzakta yaşamıyorlar. Evde her zaman birinin bilmesini sağlayacağız ve onu sürekli bilgilendireceğiz. Zaten yeterince şey yaşıyor. Ona başka bir şey yaşatamayız."

"Ve kalbi kötü," diye ekliyor, başını eğip bir tırnak etiyle oynayarak.

"Dinle," diyor Aden, "Neden konuyu önce Ginny' açmayı denemiyorsun, onu ikna etmene yardımcı olabilirler. Ben gidip Hendricks'le konuşabilir miyim diye bakacağım-

Bakalım bize başka bir şey söyleyebilecekler mi?" Aden, Brady'nin bir görev almayı ne kadar sevdiğini ve bir çocuk gibi bu görevi ne kadar ciddiye aldığını bildiğini söylüyor. Her zaman değildi. Okuldayken her şey ona çok kolay gelirdi.

-Basketbol, notlar, hafta sonları Kelsea Waters'tan biraz hareket çalmak, partilere davet edilmek. O zamanlar Brady'ye hayrandı. Ama şimdi, yıllar süren uyuşturucu bağımlılığı ve ardından gelen beyin hasarından sonra, ona bebek bakıcılığı yapıyormuş gibi hissediyor. Brady dengesiz ve öngörülemezdir ve Aden bu yükü tek başına taşıyormuş gibi içlerlemektedir.

Polis merkezine giderken Aden kızını düşünür. Tüm bunları ondan nasıl saklayabilir? Yerel haberler ona ulaşacak mı? Bu yerel bir hikâyeden daha fazlasına dönüşecek mi? Zavallı çocuğun üzerine daha ne yıkabilirsiniz?

Aden'in kız arkadaşı hamile kaldığında henüz on yedi yaşındaydılar. Shannon bebeği doğurmak istiyordu ama Aden hazır değildi. İkisinin de hazır olmadığını düşündüğünü açıkça belirtti. Shannon'a gençliklerini ve geleceklerini onlara armağan etmesi ve -evlat edinme anlamına gelse bile- ne yapması gerekiyorsa onu yapması için yalvardı ama Shannon reddetti ve böylece Aden gençken baba oldu ve ikisi üniversiteden sonra evlendi. Aşk için değil, Leah için.

Yıllar boyunca onu kendini adadığına, mutlu olduğuna ikna etmeye çalıştı ama kadın onun baba olmak istemediğini unutmamasına asla izin vermedi; bunu ona tartışmalarda zehir gibi kusuyordu. *Onu istemedin bile!* diye bağırdı ona bir gece, ayakkabılarını dengesizce çıkarıp ona fırlattı. Kız kıza bir içki saatinden eve dönmüştü ve sarhoştı. Kadın içeri girdiğinde adam arka bahçede bir şezlongda uyuyordu. Leah ile plajda geçirdiği bir gün yüzünden güneşten yanmıştı. Ağustos böcekleri ağaçlarda vızıldıyordu, gece rüzgârsız ve nemliydi ve o mutluydu... ta ki kız eve gelip her şeyi mahvedene kadar.

Kavganın nasıl başladığını hatırlamıyor. Geç kaldığı için mi başlatmış? için paket servis kapları ve boş Miller Lite şişeleri bıraktığı için ona kızmış mıydı? Her neyse, sık sık olduğu gibi çirkin bir şeye dönüşmüş.

Konu bir şekilde Leah ve onun onayladığı okul gezisine geldi - Leah ikisinin de kabul etmesi gerektiğini söyledi. O andan itibaren kendi hayatını kurdu. Ve bunu söylediğinde - bağırdığında, *Sen* Leah en üst merdivende oturmuş, başını dizlerine dayamış, *onu* dinliyordu. Shannon pijama partisine gittiğini düşündü ve tartışma o kadar hızlı büyüdü ki ona evde olduğunu söylemeye bile fırsat bulamadı.

O geceden sonra her şey farklıydı. Shannon olanlar için ona daha çok kızdı -sözleri söylediği için kendisini değil, sorumsuz olduğu için onu suçladı. Leah da bu sözleri ciddiye aldı ve ondan uzaklaştı.

Shannon kazada öldüğünde sadece on bir ay sonraydı. Leah o zamandan beri inanılmaz derecede meydan okuyor. Ve yatılı okulun tüm bunlardan uzaklaşmasına yardımcı olabilecek tek çözüm olduğuna karar verdiğinde trajedinin hatırlatıcıları, onu affetmeyi reddetti.

Aden orta konsoldan telefonunu alır ve onu arar. Derste olacaktır ama güzel bir mesaj bırakacakonu düşündüğünü söyleyecek ve Şükran Günü'ndeki bir sonraki okul tatilinde sevdiği outlet alışveriş merkezine bir alışveriş gezisi önerecektir. Telefonu açtığında onu şaşırtır.

Aden merhaba yerine "Sınıfta olmalıydın," diyor. *Senin sorunun ne biliyor musun, derdi Shannon, zamanlama uygun yok. Düşünmüyorsun. Ne dersende.* Bunu bir bakıma ironik buluyor, çünkü Shannon'ın sözleri sonunda onları ayıran şeydi. Ama kadın haksız değil. Leah ile aralarındaki ilişkinin kırılgan olduğunu biliyordu.

iyiydi ya da boğazına atlamadan önce küçük bir konuşma çabası gösterdi.

"Hastayım," diyor. "Ne demek hastayım?"

"Tanrım, baba. Cidden. Sadece hastayım, kendimi iyi hissetmiyorum." "Peki, neredesin? Hastanede mi?"

"Aman Tanrım. . Tam bir drama kraliçesisin." "Hemşireye gittin mi, iyi misin?"

"Evet, sadece boğazım ağrıyor. Gerçekten söylemek istediğin bir şey var mı?" "Peki, ihtiyacınız olan bir şey var mı?" diye sorar.

"Elbette, lütfen bana biraz Theraflu ve çorba getirmek için üç saat sür, makul görünüyor." Kadının ona gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyor.

"İhtiyacınız olursa, ben-"

"Senin için de uygunsa ben yatmaya gidiyorum," diyerek onun sözünü kesiyor. "Tabii, tamam," diyor ve telefonu kapatıyor, sonra da market teslimatçısını arıyor

Kampüsünün yakınındaki servisten Theraflu, çay ve çorba sipariş eder. Onu her gün okula gönderme kararını sorgular. Doğru şeyi mi yaptı? Ya bu, geçen yıl evdeyken göstermeye başladığı davranışların başlangıcıysa ve haftalarca hasta numarası yaptıysa ya da derslere hiç girmediyse ve komşu çocuğundan öğrenmek zorunda kaldıysa?

Okuldaki herkes, okulundaki son sınıf öğrencisi Randy Boswell'e gönderdiği çıplak fotoğrafı gördü.

Aden kendini kaybetmişti. Düşünmedi. Shannon haklıydı. Leah'nın başından onca şeyden sonra, o çocuksu saçları ve kendini beğenmiş gülümsemesiyle Boswell denen çocuk onu aşağılamakla kalmayıp hayatını mahvedebileceğini düşünmüştü - istediğini yapmazsa fotoğrafın ortaya çıkacağı tehdidinde bulunmuştu - sonsuza dek aranıp bir şekilde bulunacaktı çünkü bu saçmalık asla gerçekten , mi? Ancak Aden okuldan sonra çocuğu bulup çenesine yumruk atarak onu daha da küçük düşürdü. Kırık kemik yoktu ama Yine de reşit olmayan birine saldırı ve darpla suçlanıyordu ve eğer ondan zaten nefret etmiyorsa, o gün kalıcı bir hasar almıştı. Bir Neandertal gibi tepki vermiş olsa da sadece onu korumak istemişti. Adil olmak gerekirse o okuldan ayrıldığı için mutluydu, sadece gönderildiği için mutlu değildi. Merak ediyor. "Randy Boswell'in istediğini" yapıp yapmadığını ve çocuğun fotoğrafı yine de paylaşp paylaşmadığını. Bunu çok düşünür. Dünyaya kızgın olmak için pek çok nedeni var ama bu onu öldürebilir.

Senden nefret ediyorum. Ben de seni istemedim! Kadının sözleri düşüncelerinde yankılanıyor ve midesindeki düğüm sıkılaşıyor. Yine de onu kontrol edemiyordu. O

Kendisine yapılacak tek şeyin bu olduğunu söyler, ama şimdi orada da güvende olmadığından endişelenmektedir - insanların birkaç klavye tıklamasıyla hayatını mahvedebildiği ve yaşlı adamların iz bırakmadan ortadan kaybolabildiği bir dünyada hiçbir yerde güvende değildir.

Aden karakola girdiğinde Hendricks'in orada olmasını beklemiyordur. Dürüst olmak gerekirse, adamın babasını aramaya çıkmış, işini yapıyor olmasını umar ama karakolda sessiz bir enerji, kısık sesler ve kabinler arasında bir sürü hareketlilik vardır.

Hendricks, Aden kendisine geri götürüldüğünde "Güzel," diyor. "Ben de seni arayacaktım. Seninle konuşmak istediğim birkaç şey var. Lütfen otur."

"Ne oldu? Bir şey mi oldu? Onu buldun mu?" diye soruyor, düğüm büyüyor, içten içe bir haber olmamasını umuyor çünkü adamın yüzündeki ifade ona her ne ise bunun iyi bir şey olmadığını söylüyor.

"Hayır, üzgünüm. Babandan haber yok." "O zaman ne?"

"Başka haberler de var. Bay Flynn'i duyduğunuzu söylemişsiniz. Belki kayıp bildirilen ve ölü bulunan iki genç kadını da duymuşsunuzdur - birkaç yıl önceydi, ama Rock Harbor büyük bir şehir değil, bu yüzden..."

"Yani, bilmiyorum. Hayır, Hartford'da yaşıyorum, yani muhtemelen hayır."

"Genç kadınların kaybolması alışılmadık bir durum değil. Pek çok çözülmemiş vaka, evden kaçma ve çok daha kötü durumlar var elbette. Amelia Beck ve Heather Rossi talihsiz vakalardı. Bu iki genç kadın en son şehrin aynı bölgesinde, gecenin aynı saatinde görülmüş, her ikisinin de seks işçisi olduğu biliniyor - her ikisi de sekiz mil uzaklıktaki kırsal bir ormanlık alanda bulundu. İki vaka arasında açık bir bağlantı var..."

"Özür dilerim ama bunun babamla ne ilgisi var?"

"Aslında öyle değil. Ama ne yazık ki bazı bilgiler basına sızdı ve zaten bir basın toplantısı , ama patlamadan önce sizi bilgilendirmek istedim."

"Ne? Neden bahsettiğini anlamam mı gerekiyor?"

Ne sızdı? Ne?"

"İki kadın boğularak öldü ve biz onları birbirleriyle ilişkilendirdik çünkü... Cinayet silahı çoğu insanın fermuarlı bağ olarak bileceği bir şeydi ama aslında büyükbaş hayvanlar için kullanılan bir hadım bandı. Bu çok alışılmadık bir durum ve iki vakada da pek şansımız olmadı ama şimdi Harry Flynn de aynı şekilde, aynı renk ve marka bantla bulundu."

"Vay anasını."

"Kamu güvenliği için en azından bazı bilgiler sunma sorumluluğumuz var. Panik tepkisini hafifletmek istiyoruz. fırsatçı seri katil serbest."

"Ama öyle olduğunu mu düşünüyorsun?" Aden, *panik* kelimesini duyunca içini bir endişe dalgasının kapladığını söylüyor.

"Basın bunu yorumlayabilir. Gerçekten bilmiyoruz. Bakın, bunun babanızın ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğu anlamına geldiğini düşünmek için hiçbir sebep yok.

aynı kaderi paylaşıyorlar. İki genç kadın ve yaşlı bir adamın bu şekilde bağlantılı olması alışılmadık bir durum. Tekrar ediyorum, neler olup bittiğini tam olarak bildiğimizi söyleyemem ama bu bilgiyi ilk benden duymanız ve sorularınızı sorabilmeniz için size vermek istedim."

"Yüce Tanrım. Bunu anneme nasıl anlatacağım?" diyebildi. "Yine de

olasılıkları gerçekten düşünmeni istiyorum Aden. Bu çok, çok daha fazla muhtemelen kamyonu uzak bir yerde bozuldu. Annen kamyonunun kasasının her zaman erzakla dolu olduğunu söyledi; su, her şey. Onu canlı ve iyi bir şekilde bulmaya niyetliyiz," diyor Hendricks. Aden ne diyeceğini bilemiyor. Aklında bir düzine soru var ama aynı anda hiçbirini yok.

Çünkü sorularının cevabı olmadığını biliyor.

Aden karakoldan ayrıldığında nereye gideceğini bilemez. Bilinmeyen bir nedenden ötürü Grace'le konuşmaktan başka bir şey - haberleri ya da gazeteyi görmeyen, hayatının darmadağın olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan Grace'le. Tekrar.

Nereye gideceğine, duyduklarını nasıl değerlendireceğine karar veremeden Brady'den bir telefon alır. Görmezden gelir çünkü Brady zaten iki kez aramış, baharatlı Cheetos'ları geri getirmesini istemiştir ve şu anda düşünmesi ve rahatsız edilmemesi gerekmektedir - bunun nasıl olduğunu merak ederek Coastal Drive boyunca araba sürer. Kim Harry Flynn'in ölmesini ister ki? İki genç kız ve yetmiş küsur yaşında eksantrik bir adam. Bunun ne anlama gelebileceğini bir türlü kavrayamaz. Brady tekrar arar, bu sefer o cevap verir.

"Bir şey buldular," diyor kardeşine hiç benzemeyen sessiz ve dalgın bir sesle.

Aden, Balıkçı Kayalığı'ndaki dar ve dolambaçlı yoldan Brady'nin ona verdiği işarete doğru hızla ilerliyor. Ne bekleyeceğini bilmiyor ama zihninde aynı görüntü canlanıyor; babası ambulansın arkasında acil durum battaniyelerine sarılmış, sağlık görevlilerinden aldığı bir bardak strafor suyu içiyor, neden olduğu tüm bu yaygaradan utanıyor. Kamyonu kaza yapmış ve mahsur kalmıştır ama durumu iyidir.

Kayalığın tepesindeki tozlu toprak alana geldiğinde kalbi ağzına gelir. Yarım düzine polis arabası, şerif ve bir ambulans görür. Brady zaten orada, kollarını kavuşturmuş duruyor. Aden arabasının kapısını açık bırakır ve sekiz yüz metrelik uçurumun kenarına doğru koşar.

"Ne oldu, o mu?" Aden umutsuzca sorar.

"Bilmiyorum. Henüz bilmiyorlar, bir şey söylemeyecekler," diyor Brady, sesi çatlayarak. Bir sigara yakıyor ve bir elini endişeyle saçlarında gezdiriyor.

Birkaç dakika boyunca sessizce dururlar. Polis ve sağlık görevlilerinin bağırışları gerçeküstü ve baş döndürücü bir pus içinde etraflarında dönmektedir. Sonra Aden aşağıdaki kanyonda dalgıçlar olduğunu fark eder, ancak bant onların neler olduğunu görmelerine izin vermez. Sonra Brady "Sikerler böyle işi" diye mırıldanır ve kaset. Orada onlara dikkat etmeyen polislerden başka kimse yoktur. Brady uçurumun kenarına doğru koşar ve Aden de onun peşinden koşar. İki de uçurumun düşmesine birkaç metre kala donup kalırlar ve uçurumun kenarından bakarlar ve onu görürler.

Babalarının Chevy Silverado'su mekanik bir vinçle Wolf Gölü'nün dibinden çıkarılıyor. Martin Coleman görünürde yok.

OceanofPDF.com

13

KIRA

Yatak odasının kapı çerçevesinin içinde duruyorum ve bir an için gördüklerime bakıyorum.

"Ryan," diyorum, adı boğazımda düğümleniyor. Yatağın üzerinde oturmuş, kıyafetlerini bir sırt çantasına tıkıştırıyor. Battaniyeler tüm pencereleri kaplıyor, tiner, lavabo açıcı ve psödoefedrin odadaki yüzeyleri kaplıyor. Kalabalık bir şifonyerin üzerinde bir propan tankı duruyor. Koku çok ağır. Derisinde, kollarında ve ağzının kenarlarında lezyonlar var.

"Tanrım. Defol git buradan," diyor zayıf bir sesle, eksik dişini ve kan çanağına dönmüş gözlerini görebiliyorum. Neredeyse tanınmaz halde. Ama onu yakaladım. Sonunda onu yakaladım. Kendimi vazgeçiremeden kapıyı çarparak kapattım ve bir mutfak sandalyesini çekip kapı kolunun altına iterek onu içeri hapsettim.

Yatak odası.

Burada meth pişiriyor. Brooke'un peri ışıkları karyolanın üzerinde asılı duruyor ve mavi babetleri hâlâ şifonyerin yanında tekmelenmiş gibi duruyor. Yeni yetişkin dairesi için birlikte aldığımız yatak örtüsü hâlâ yatağın üzerinde, yanık izleriyle dolu. Eşyalarıyla birlikte hala orada ve burayı bir metamfetamin laboratuvarına çevirdi.

"Ne yapıyorsun lan sen!?" diye bağırıyor, kapıyı yumrukluyor. "Benimle konuşmazsan polis çağıracağım," diyorum ve umutsuzca polisi aramak istiyorum çünkü sonunda bana gerçeği söylemesini istiyorum. Ve Onu temize çıkardıklarına göre, benimle ya da başkasıyla konuşmak zorunda değil. Ama şimdi boku yedi. Kapana kısıldı.

Bunun Ryan'ın üzüntüden kendini kaybetmesi olduğuna inanmak istiyorum, ama bu kadar kısa sürede böyle görünemeyeceğine inanmak zor - sersemlemiş ve çürümüş.

"Fuuuuuck," diye bağırarak kapıyı yumrukluyor.

"Bu kendini öldürmek istiyorsan umurumda değil. Gerçekten umurumda değil, bu yüzden benimle işbirliği yaptığın sürece seni ihbar etmeyi düşünmüyorum," diyorum.

Uzun bir sessizlik oldu.

"O zaman önce beni çıkarın, size ne isterseniz söyleyeyim."

"Hayır," diyorum. Kaçması riskini göze alamam. O gittikten sonra polisler onun uyuşturucu yuvasını bulursa ve ben bundan hiçbir şey elde edemezsem bunun bana hiçbir faydası olmaz.

"Tanrım. Güzel. Ne?"

"Yeni başlayanlar için... nerede olduğunu biliyor musunuz? Ryan'ın. Lütfen. Bir şey biliyor musun?" Kapıdan yere doğru kayarak söylüyorum.

"Ederim. İstemiyorum. Bu boktan polislerin bana sorular sormasını istediğimi mi sanıyorsun? Bilseydim sana söylerdim."

"Uyuşturucu kullandığını -uyuşturucu pişirdiğini, her ne yapıyorsan- biliyor muydu?" Ben soruyorum, o gülüyor.

"Sen onun söylediği kadar habersizsin," diyor. Polis bana Brooke'un yaşam tarzını sorduğunda, Celie onun kullandığını söylediğinde ne kadar savunmacı olduğumu hatırlıyorum. Ne söyleyeceğini bilmek istemiyorum. Kendime bebeğimin buna asla izin vermeyeceğini söylemeye devam etmek istiyorum ama gerçeği bilmek zorundayım.

"En son saat :00 civarında The Strip'te görüldü. Polise nereye gittiğini bilmediğinizi söylemişsiniz."

"Ben . Oraya bazen pikap almaya gittiğini biliyorum." "Pikaplar mı?" Ben soruyorum, o da iç geçiriyor.

"Biraz meth al." Ve orada. İnkâr edilemez gerçek. İki kız öldü. İkisi de The Strip'ten kızlar ve uyuşturucu kullanıyorlar ve şimdi bu gerçeği yutmak zorundayım. Feryat etme ve kapı kırılana ve kızımı bu işe bulaştırdığı için Ryan'ın suratını kendi parmaklarımla tırmalayana kadar yumruklarımı kapıya vurma dürtüsü çok baskın. Titreyen ellerimi kontrol etmeye ve nefes almaya çalışıyorum.

"Yani onun nerede olduğunu biliyordun?" diye sordum.

"Ben yapmadım. Bir işe gideceğini söyledi ve bir daha geri dönmedi. Arkadaşlarımla parti yapıyordum, fark etmedim. Sanırım oraya gitti ve iyi bir şey aldı ve kimden aldıysa onunla parti yaptı. Yalan söylemedim. Emin değilim çünkü söylemedi."

"nereden bulmuş olabilir? Onu bu işe sen mi ?" Birdenbire onun muhtemelen başından beri böyle biri olduğunu ve hiç şüphelenmediğim iyi bir görüntü sergilediğini fark ederek soruyorum. Onun sessizliği benim cevabım oldu.

Bu yüzden mi beni daha az aramaya başladı ve Sonbaharda üniversiteye mi? Müzik bursu almıştı. Benim tatlı çello çalan onur öğrencim. Böyle bir şey olamaz. Yanaklarımın uyuştüğunu hissediyorum. Panik atak geçiremem. Güçlü kalmalıyım. Her bilgiyi almalıyım. Bir sonraki soruyu sormak istemiyorum. Gözlerimin arkasında yaşlar oluştuğunu hissediyorum.

"Bunun için parayı nereden buluyorsun?" Soruyorum ve kapının arkasından sessiz, acı bir alay duyuyorum. Cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok.

"Tek bildiğim bu. Bütün gece yanımda şahitlerim vardı, DNA ve yalan makinesi teklif ettim - neye ihtiyaçları varsa - ama sen bunu zaten biliyorsun, çünkü beni yalnız bırakamıyorsun, o yüzden başka ne istiyorsun? Sana bilmediğim bir şeyi söyleyemem ve tüm bildiğim bu" diyor ve o anda ona inanıyorum.

Benden sakladığı şey buydu, Brooke'un nerede olduğuyla ilgili bilgi değil. boşa harcadı. Eğer bilseydim. Böyle bir şeye bulaştığını bilseydim, tamamen farklı bir yöne bakıyor olurum. Ondan hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyorum. Yine de onu polise ihbar etmeyi düşündüm. Sonra, ileride daha fazla bilgi için ona şantaj yapmam gerekirse diye bunu saklamak isteyebileceğimi düşünüyorum.

Ayrılmadan önce dairedeki her odaya, dolaba ve rafa bakıyorum, Brooke'a ait olan her şeyi topluyorum - en sevdiği seyahat kupası, notaları, doldurulmuş bir tek boynuzlu at ve tembel hayvan çorapları ve onu yatak odasında kilitli bırakarak daireden çıkıyorum. Bir çıkış yolu bulabilir.

* * *

Hemlock Lane'e giderken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. *Strip*. Bu korkunç yerle ilgili her şeyden nefret ediyorum. İçinde bir umut ışığı bulmuştum ta ki

Çünkü burada olmasının çılgınca bir nedeni olmalı ve eğer bunu bulabilirsek onu da bulabiliriz diye düşündüm. Buna tutundum çünkü elimdeki tek şey buydu. En son neden orada görüldüğüne dair basit bir açıklamanın mantıklı olması gerekiyordu. Şimdi ise, hayal ettiğimden de kötü.

White Horse Tavern'in otoparkına girip caddenin karşısındaki Live Nudes yazan ve yanıp sönen neon tabelaya bakarken fırtına yaklaşıyor. Brooke Maine'deki sonbahar fırtınalarını severdi. Son yıllarda fırtınalar daha sık ve şiddetli olmaya başlamıştı ve o da her zaman fırtınaların nasıl

küresel ısınma yüzünden olduğunu söyledi. Bu konuyu o kadar önemsiyor ki, aynı fikirde olmayan herkesle dişe diş tartışıyor.

İçimdeki sızı açlık hissi gibi, keskin ve dikkat dağıtıcı. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Kimsenin işe karışmak istemediğini, onu görmüş olsalar bile yalan söyleyeceklerini hissediyorum. Etrafta soru soran bir polis olmasını istemiyorlar. Bu nafile gibi geliyor ama başka ne yapabilirim? Burası onun olduğu yer. Diğer kızların takıldığı yer. Burada bir ipucu olmalı.

Barların, dövmecilerin ve kulüplerin olduğu sıranın arkasına, ara sokaklara gitmeye ve Brooke gibi kızların orada işlem yapıp yapmadığını görmeye karar verdim çünkü barlardaki kimse onu tanımıyor gibi görünüyordu.

Sokak ıslak ve dar. Çöp konteynerinin yanında yerde bir şilte görüyorum. Üzerinde oturan adam bana ters ters bakıyor. boş soda şişeleri ve plastik poşetlerle dolu bir alışveriş arabası var. Sanki onu benden korumak istercesine bir elini üzerine koyuyor. Mini etekli ve aşırı makyajlı iki genç kız bir dükkânın önünde oturmuş, şişeden bir şeyler paylaşıyorlar. Çelik bir arka kapıyı açıyorlar ve beni görünce aceleyle içeri giriyorlar. Trençkot giymiş orta yaşlı, boş dişli bir adam arabamın kaputuna vuruyor. çukurların üzerinden sürünerek geçer ve dar açıklıkta ilerler.

"Heya, bebeğim!" Aletini tutup gülüyor ama sanki ona saldıran benmişim gibi ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırarak yoldan çekiliyor. Şimşek parçalarının yüzünü ve arkasındaki sıra sıra dizilmiş metal çöp kutularını aydınlatmasını izliyorum. Burada Brooke'u düşünüyorum ve utanç göğsümde kabarıyor. Onu koruyamadım.

Sokağın sonuna varmadan, bir dükkânın arka merdivenlerinde dirseklerini dizlerine dayamış, sigara içen, bacakları kemikli bir figür görüyorum. I Onu tanıyın. Bu Vinny Donatto.

Arabayı durdurup kontağı kapattım ve bana baktı. Sanki içgüdüsel olarak ayağa kalkıyor, sigarasını atıyor ve içeri girmeye başlıyor.

"Vinny," diyorum arabadan çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken. Arabam sokağı kapatıyor ama umurumda değil. Başka bir aptalın herhangi bir nedenle buraya geri döneceğini hayal bile edemiyorum. "Sen Vinny'sin," diye tekrarlıyorum.

"Evet," diye iç geçiriyor, sanki kötü bir şey yaparken suçüstü yakalanmış gibi. "Seninle konuşmam gerek."

"Evet, evet, ," diyor kalın Doğu Yakası aksanıyla, cebinden ikinci sigarasını çıkarıp tekrar merdivenlere oturuyor. "Gel bakalım."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Tereddütle onu takip ederek soruyorum.

"Evet, biliyorum. Haberlere falan çıkıyorsun. Kim olduğunu biliyorum." Bana sigara uzatıyor. Başımı sallıyorum ve karşısındaki beton bloğa oturuyorum.

"O zaman neden benden kaçtın?" Dudaklarında bir yalanın şekillenmeye başlamasını bekleyerek soruyorum.

"Çünkü Connie Reed, işte bu yüzden. Amelia kaybolduktan sonra polisleri başıma topladı. Tam bir kâbustu. Daha fazla belaya ihtiyacım yok," diyor.

"Size sorun çıkarmak istemem," diyorum ve umarım bunu fark etmez. Sesimdeki çaresizliği. "Sadece cevaplara ihtiyacım var. Aklandığınızı ve Amelia ile aranızda hiçbir mesaj ya da sosyal medya bağlantısı olmadığını biliyorum. Söylediğin gibi hiçbir bağlantı yok. Sana inanıyorum," diyorum, neye inandığım hakkında hiçbir fikrim yok ama onun da bana güvenmesini istiyorum.

"Aramak ya da mesaj atmak yok çünkü o bir ergen ve ben otuz yaşındaydım ve tam bir sapık değildim. Çünkü Connie Reed çenesini açıp herkese ilişki olduğunu söylemek istese de ortada bir ilişki yok. Tanrı aşkına, o daha çocuktı. Buraya gelmemeliydi ama o kaltak Amelia'yı hiç umursamadı, yoksa hâlâ hayatta olurdu. Gerçek bu ve bunu söylerken kendimi kötü hissetmiyorum," diyor ve belki de Connie'nin kim olduğunu o kadar doğru tespit ettiği için söylediklerine gerçekten güvenmeye başlıyorum.

"O zaman onu nereden tanıyorsun?"

"Buraya gelip her kızın yaptığını yapıyordu, sonra otobüs durağına giderken dükkânıma uğrayıp sigara içiyor ya da bir günlük simit olup olmadığını soruyordu, ben de ona biraz veriyordum.

Camels ve bir çift soğan ve frenk soğanı ve o sigara içerken oturup konuşurduk. Aptalca şeyler hakkında sohbet ederdik; kaykay, müzik grupları. Ona hâlâ yapabiliyorken buradan defolup gitmesini söylemeye çalıştım, yaptığım buydu - onu hiç umursamayan Connie'nin aksine," diyor ve izmaritini var gücüyle sokağa fırlatıyor.

"O kadınla tanıştım," diyorum, güven kazanmayı umarak. "Onun hakkında ne demek istediğini anlıyorum."

"O piliç gerçek bir iş parçası. Gerçek bir meyveli kek." "Evet," diye sessizce katılıyorum.

"Amelia gibi zilyon tane kız görüyorum. Bunu söylemekten nefret ediyorum, dostum. Ama çalışmak zorunda kaldığım bu bok çukurunda her şeyi görüyorsunuz. Biliyor musun 60 yıl önce

Dedem bu işi açtığında, güzel bir yerdi. Sokağın karşısında bir çayır vardı. Buna inanabiliyor musun? Lanet olası bir çayır.

Çiçekler . Juicy Lucy yok, Doggie Styles Cabaret yok. Sadece gazete ve yoyo gibi şeyler satan birkaç küçük dükkan var."

"Amelia'yla yaşadıkların için üzgünüm," diyorum ve ciddiylim. Onda samimi hissettiren bir şeyler var. Yağmur şimdi sağanak halinde yağıyor ve ikimiz de aynı anda ayağa kalkıp altımızdaki kaldırım taşlarına çarpan iri damlaların sıçramasından kaçmak için tentenin altında daha geriye çekiliyoruz. Bu doğal değişimin onun sohbeti bitirmek için bir işaret olmasını istemiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Ne istediğini biliyorum" diyor, beni tamamen hazırlıksız yakalayarak. "Ve anlamalısın, senden önemli bir şey bildiğim için kaçmadım. O kaltağın bana yaşattıkları yüzünden. Bunu tekrar yapamam. Hiçbir şey bilmiyorum ama onu tanıyordum."

"Ne?" Dedim. Bir an felç oldum, yağmurun gürültüsü ve tıslaması ve onun sözleri kafamı dolduruyor ve hafif ve baş döndürücü hissettiriyor.

"Sen ne?"

"Onu tam olarak *tanımıyorum* ama birkaç kez konuştum. Buraya gelen kızların çoğu tanıdıkları diğer kızlardan benim her zaman şarküteri artığı yiyecek ve sigara dağıttığımı duymuşlar - bunu onlara yardım etmek için yaptım ve bu yüzden birçoğu . Birkaçını eve dönmeye ve gitmeye ikna ettim. Brooke'un da onlardan biri olacağını düşünmüştüm," diyor ve Brooke'un adını ağzından duymak şok edici. Devam ediyor, "Komik, değil mi? Hayatta sahip olacağımı düşündüğüm görev bu değildi. Harika kitaplar yazacaktım. Şimdi simit veriyorum

ve onlara evlerine gitmelerini söyle. Hayat sinsisi bir yılandır." Kelime *fahişe* kalbine keskin bir bıçak saplanmış gibi hissediyor.

"Sen... onu tanıyordun," diyorum yutkunarak, nefesim sığılaşıyor, daha fazla bilgi almak için can atıyorum.

"İki ya da üç kez geldi. Diğerleriyle aynı şey..." diyor ve ilk kez onu yumruklamak istiyorum - onun diğerleri gibi olmadığını haykırıyorum ama ben dinlemiyorum. Dinlemeye devam ediyorum.

"Bir kırkılık High Life içti ve müzik okulundan bahsetti," diyor ve ben yüz hatlarımı doğru şekilde düzenlemeye ve nabzımı sabit tutmaya çalışıyorum. Tepki veremiyorum. Her şeyi duymam gerekiyor.

"Okula gitmek istiyordu ama bir erkek arkadaşı onu istemiyordu, bu yüzden ilişkiden kurtulmaya çalışıyordu. Dürüst olmak gerekirse, hikaye yeni değil, bu yüzden ayrıntıları hatırlamıyorum" diyor ve bir

üzerime bir hafiflik çöktü. Dışarı çıkmak istedi. Yolunu kaybetmişti ve her şeyi berbat etmişti ama bunu biliyordu ve çalışıyordu. Tabii ki öyle.

"O..." Yutkunuyorum ve titreyen sesimi kontrol ediyorum. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır, o gece *çılgınca bir şeyler* yapacağını söyledi. Ben de *bunu zaten yapmadın mı* dedim? Buraya gelmesinin tek sebebinin bu olduğunu varsaydım, güldü ve *hayır* dedi, *kulübeye gideceğim ve ürkütücü üvey babamdan biraz para alacağım. Bir planım var.* Ve bu kadardı. Ona dikkatli olmasını söyledim, o da bana kıkırdadı ve çekip gitti."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey . Çenem açık kalıyor ve sadece ona bakıyorum.

"Ne?" diyor.

"Sadece üvey babası-kocam...o hafta kulübede değildi. Eyalette bile değildi, bu yüzden ona ürkütücü demedi mi? Ben-"

"Size tüm bildiklerimi anlattım. Söylediği buydu, Lucky'ye uğrayacağını ve ondan para alacağını söyledi. Yemin ederim başka bir şey bilmiyorum. Onu bir daha hiç görmedim," diyor ve sonra başını öne eğiyor. "Keşke görseydim. Özür dilerim."

"Teşekkür ederim," diyorum ve dönüp yağmurun altında başımı çantamla örterek beni bekleyen arabama doğru koşuyorum. *Gidip çılgınca bir şeyler yapacağım* cümlesi zihnimde tekrarlanıyor. Bu da ne demek oluyor? Sokağın köşesini dönüp Lucky'nin otoparkına geri dönüyorum ve kontağı kapatıp güzel kızımın son görüntüsünü yakalayan güvenlik kamerasına bakıyorum. Onun sözlerini düşünüyorum-ürkütücü *üvey baba*. Onu aile kulübemizde görecekti ama orada değildi, peki kimi görecekti?

Yağmur sağır edici çatırtılarla arabamın tavanına vururken, ben çığlık atıp yumruklarımınla direksiyona vururken yorgunluk, şaşkınlık ve öfke beni ele geçiriyor.

14

GRACE

Grace hanın kutu gibi çiftlik mutfağında ocağın duruyor ve kasap adasında sarımsak doğruyor. Fesleğeni havan ve havanla eziyor ve Billie Holiday'in odayı ısıtan sesini dinliyor. Kendine güvende olduğunu söylemeye çalışır ama rüzgâr paravan kapıyı yakalayıp kırbaçlayarak açtığı anda, dışarıdaki dış cephe çarpıp neredeyse kalbini durduracak bir çatırtı çıkardığında tekrar gerilir ve paniğe kapılır.

Arka kapıyı açıyor ve arkasındaki paravan kapıyı çekip kapatıyor, kanca ve göz kilidini kilitliyor. Uçsuz bucaksız ormana bakıyor ve ürperiyor. Şimşek çaktığında, arka bahçedeki baraka ve mahzenin şiddetli yağmur altında kaldığını görüyor. Ağaçlar aydınlanmış ve yapraklarının çoğunu döktükleri için Cadılar Bayramı filmlerindeki iskeletlere benziyorlar. Aklına geçen hafta ağaçların koşarken gördüğü figür geliyor ve kapıyı iki kez kilitliyor. Onun bir avcı ya da koşucu olduğunu biliyor. Her zamankinden daha güvende olduğunu kendine hatırlatıyor, uzun bir nefes alıp yanaklarıyla üflüyor.

Aden'in geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyor. Onun tepkisinden sonra, belki de çok rahatsızdır. Onun yokluğunda tarif edilemez bir boşluk vardır. Kendine, diğer insanlarla mümkün olduğunca az etkileşime izin veren bir hayat kurmuştur, ancak yıllar geçtikçe ve Yalnızlık onu bütünüyle yutuyor, aynı zamanda normal olmayı da arzuluyor.

Asla sahip olamayacağı her şeye içerliyor -üniversitede oda arkadaşı, barda sarhoş olmak, kalbinde patlayan ilk aşk, bir kavga, bir ayrılık, bir yolculuk, bir arkadaş- onu bir çamaşırhane bankında uyurken bulduğunda ve onu ele geçirilecek bir nesne olarak gördüğünde adamın ondan hayata içerliyor.

Aden'in gitmesini isterken aynı anda neden kalmasını istediğini açıklayamaz, bu yüzden onun düşüncesini uzaklaştırmaya çalışır. Elindeki

Sarımsak cızırdayan bir tencerenin içine atılır ve keskin kokusu odaya sinerek arka kapıdan giren yağmurun topraksı kokusuyla karışır. Dakikalar önce, bir kadeh şarapla masaya oturur ve her şeyin üstünden akıp izin verir. *Güvendeyim*, diye tekrarlıyor kendi kendine, Hobbes köşedeki yatağından ona göz . Her şey yolunda.

Tam o sırada tekerleklerin ıslak çakılların üzerine duyar; sıcak tavayı ocaktan alır ve aceleyle çift kilitli olan ön kapıya gider, Aden'in döneceğinden emin değildir ve yan pencereden dışarı bakar. Gelen kişinin olduğunu anlayınca hızla sürgülerin kilidini açar ve onu bekliyormuş gibi görünmemek için mutfaka geri koşar. Billie'nin sesini kısar ve tencereyi tekrar ocağa koyar, makarnayı ekler ve çevirir.

"Merhaba," diye seslendiğini duyuyor adam sırsıklam bir halde mutfak kapısından içeri girerken. Taşdığı bir yığın kâğıdı yere bırakıyor ve postacı çantasını omzundan çekip mutfak sandalyesinin üzerine koyuyor.

"Aman Tanrım," diyor onu görünce, onu ürkütmüş gibi görünmek için elinden geleni yapıyor. "İşte." Alçak bir dolaptan birkaç havlu çıkarıp ona uzatıyor.

"Teşekkürler," diyor ve onları alıp . Bir tanesini yüzünde ve saçlarında gezdiriyor, sonra ceketini çıkarıp mutfak sandalyesinin arkasına koyuyor. Bitkin ve solgun görünüyor.

"İyi misin?" diye soruyor ve adam avuçlarıyla gözlerini ovuşturup başını sallıyor. "Aç mısın?"

"değil. Teşekkürler. Saçımdan çekileceğim." Ama o daha ayağa kalkmadan, kadın onun önüne bir kadeh koyar ve doldurmaya başlar.

"Bunu kullanabilirmişsin gibi görünüyorsun," diyor ve adam gülümseyerek alıyor. "Teşekkürler."

"Aç olmadığına emin misin? Çünkü açlıktan ölüyor gibi görünüyorsun" der ve bunu söylerken kendi sözlerinden biraz dehşete düşer ve tanınmaz bir sestir. Flört mü ediyor? İğrenç. Ne diyor bu kız?

"Yemek pişirmek için biraz geç değil mi?" diye soruyor.

"Evet, sanırım ben bir gece kuşuyum," yalan söylüyor, onun için endişelendiğini, onu beklediğini bilmesini istemiyor.

"Aslında açlıktan ölüyorum," der ve kadın meşhur karidesli *aglio e olio*'sunu iki tabağa doldurup masaya koyar. Birlikte yiyorlar Hobbes gelip Aden'in bacağına pençe atana kadar sessizlik. İkisi de buna gülümser ve Hobbes yavru köpeğe bir parça karides uzatır.

"Herhangi bir gelişme var mı?" diye sorar, sorması gerektiğini bilerek ama ayrıntılardan kaçınmayı umarak. Adamın yüzünde bir şeyler görebiliyor. Bir gün içinde her nasılsa daha yaşlı görünüyor. Daha üzgün; birkaç gün önce gelen adamdan tamamen farklı bir insan. O yapamaz. Artık geçmişini bildiğine ve tüm bunlara nasıl tepki verdiğini gördüğüne göre, olan şeyin ne ona söyleyeceğini hayal edin.

"Hâlâ somut bir şey bilmiyorum," diyor sadece. "Senin için de uygunsa şimdi başka bir şey ."

Yine sessizce yemek yiyorlar, Billie Holiday'in sesinin uzaktan gelen uğultusu, çatıda şiddetlenen yağmur tarafından neredeyse bastırılıyor.

"Bakın, dün için özür dilerim. Birini aramak yasalara aykırı değil. Yapmamalıydım."

"Hayır, özür dilerim," diye araya girdi. "Söylediğim aptalca bir şeydi." Şarap kadehinin sapıyla oynar. "Bu arada bu çok lezzetli."

"Teşekkürler."

"Bu kadar iyi yemek yapmayı nasıl öğrendin?" diye soruyor.

"Elimde çok zamanım var." Ağzı gülümsemeye benzer bir şekilde seğiriyor.

"Ağabeyim sigara tiryakisidir," diyor, durup dururken. Ağzına götürmek üzere olduğu makarna lokmasını yarıda bırakır ve kaşlarını kaldırarak ona bakar.

"Ah... Özür dilerim?" diyor ve adam zayıf bir kahkaha atıyor.

"Neden ailemle kalmadığımla ilgili sorunuza cevap vereyim. O iyileşmekte olan bir bağımlı ve annemle yaşıyor, bu yüzden ev yarı kül tablası yarı ton balıklı güveç gibi ve yüzde yüz çocukluk anıları gibi kokuyor. Pek popüler değildim.

Çocukluk odamdaki hatıralar. Ve sürekli insanlarla dolu - garajda poker oynayan AA arkadaşları, annemin briç arkadaşları gibi, Hiç gitmeyecekmiş gibi görünen akrabalar. Anksiyete krizinin vücut bulmuş hali. Zor geçer. Madem sordunuz, nedeni bu."

Gülümsüyor ve kahkahasını bastırıyor.

"Pek çok nedeni var," diyor ama aklına takılan tek şey onun popüler olmaması. Aslında bunu söyleyemezdi ve tam tersini tahmin ederdi, ama bu onları daha çok... aynı yapıyor ve bu hoşuna gidiyor.

"Ve içimden bir ses bunun bir medya sirkine dönüşmek üzere olduğunu söylüyor," diyor ve hemen ardından ekliyor, "Üzgünüm, buna gerek yok, boş verin."

"Hayır, sorun değil. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Ve zavallı annen. Tanrım. Korkunç bir şey."

"Evet. O, bununla uğraşması gereken son kişi gibi, biliyor musun? O kelimenin tam anlamıyla dünyadaki iyi olan her şey; Pazar okulu, kek, kucaklaşma ve Noel arifesi gibi hepsi bir arada," diyor. "Onu gerçekten seversin," diye ekliyor ve gözleri kilitleniyor. Bir an için ona sevgiyle gülümsüyor, sonra gözlerini kaçırmak zorunda kalıyor çünkü böyle bir anda ne yapacağını bilemiyor. Sandalyesinde arkasına yaslanır ve çatalıyla oynar, etrafına erişte sarar ve sonra onları çözer.

"Bu onu öldürüyor," diyor. Grace başını sallar.

"Çok üzgünüm," demek aklına gelen tek şey olsa da yeterli değil.

"Dinle," diyor. "Teyzem ve amcamla kalması için onunla konuşuyorum. bir süreliğine, böylece saçlarından kurtulabilir ve seni rahat bırakabilirim-"

"Hayır," der, düşündüğünden daha hızlı bir şekilde. Sonra kendini aptal gibi hissediyor ve gergin bir şekilde ayağa kalkıp tezgahıdan şarap şişesini almak için yürüyor.

"Duman ve ton balığı kokularını kastediyorum. Sesler..."

"Bir tür cehennem gibi," diyerek onun düşüncesini tamamlıyor.

"Evet, kalmalısın," diyor. "Eğer istersen." Sonra şişeyi eline alıyor ama adamın oraya koyduğu kâğıt yığınının baktığında kalbi neredeyse tamamen duruyor. Başının üzerinde *eksik* kelimelerle ona bakan bir kızın yüzü var. Kendisine çok benzeyen bir kız ve bu o kadar beklenmedik ve tetikleyici ki şişeyi düşürüyor. Paramparça oluyor ve açık renk ahşap zemine koyu kırmızı bir sıvı sıçırıyor. Hemen

Aden ayağa fırlayarak saçlarını kuruladığı havluları kapıyor ve yardım ediyor. Ama kadın temizlemek için kıpırdamıyor, öylece donmuş halde duruyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, beyaz kilimlere kadar akmakla tehdit eden şarabın üstüne aceleyle havlu atıyor. Hobbes inliyor, yatağına uzanıp onları izlemeden önce iki daire çiziyor.

"Özür dilerim, ben-"

"Hey, sorun değil, bunu halledebilirim. Neden oturmuyorsun..." diyor, oturmasına yardım etmek için dirseğine dokunuyor ama kadın içgüdüsel olarak dirseğini geri çekiyor.

"Özür dilerim."

"Hayır," diyor. "Üzgünüm." Başka bir kelime bulamıyor ve söylenildiği gibi oturup adamın cam kırıklarını ve kanlı görünen şarabı temizlemesini izliyor. O temizlerken, kadın kalp atışlarını yavaşlatamıyor. Nefes almaya çalışıyor -bir, iki, üç, dört- ve ona öğretildiği gibi sekize kadar sayarak veriyor. Panik atak geçirmemeye çalışıyor.

"Kim bu kız?" diye soruyor ve adam yaptığı işi bırakıp ona bakıyor. Adamın getirdiği bir yığın kâğıdın üstündeki kayıp kişi posterini işaret ediyor.

"Tanrım, Grace. Çok özür dilerim. Haberleri ve gazeteyi görmemek için çok uğraştığını biliyorum ve önce odama getirmeliydim, ben-"

"Hayır. Sadece bunun neden sizde olduğunu bilmek istiyorum."

Aden damlayan havluları alır, lavaboya koyar ve ellerini durular.

"Bu konu hakkında konuşmak istediğine emin misin?"

"Bunun neden sende olduğunu bilmek istiyorum," diyor tekrar, artık sabırsız. Yanına gidiyor, bazı kağıtları alıyor ve masanın üzerine yayarak yanına oturuyor.

"Bu Amelia Beck ve bu da," diyor posterde kayıp bir kızın başka bir yüzünü göstererek, "Heather Rossi. Kayboldular ve sonra ortaya ... yani ölü olarak. Muhtemelen duymuşsunuzdur-oh, doğru. Özür dilerim. Evet, vakalar benzerdi, birkaç yıl arayla görüldüler ancak en son şehrin aynı bölgesinde görüldüler, kırsal ormanlarda bulundular, benzer bir görünüme sahiptiler..."

"Ama bunun seninle ne ilgisi var?"

"Babam..." diye başlıyor.

"Bu kızların babanla ne ilgisi olabilir ki?" diye soruyor titreyerek, konuşmaya devam edip edemeyeceğinden emin değil ama artık bilmesi gerekiyor.

"Bir bağlantı olabileceğini düşünüyorlar - aslında bunu söylemiyorlar ama babamla yaşıt bir adam, Harry, aslında onun bir arkadaşı - tıpkı bu iki kız gibi ölü bulundu. Hepsi, sanırım. Benzerlikler vardı, bu yüzden iki genç ve yaşlı bir adamın nasıl ilişkili olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama öyle görünüyorlar, bu yüzden şimdi Harry ile aynı yaşta olan babam kayıp ve bu... kötü görünüyor," diyor ve Grace şöyle bir karıncalanma hissediyor parmakları omurgasında geziniyor. Nefesini sabitliyor. Bir dizi insanın ortadan kaybolması ve kendisinin buna bu kadar yakın olması en kötü kâbusudur, ama kızların kendisine ne kadar benzediğini de unutamaz. Belki şimdi değil çünkü o

Aden çok değiştiği için bunu göremiyor ama Grace onun cevabını beklerken midesi bulanıyor.

"Ne tür benzerlikler?" diye soruyor, tıpkı Anne of Green Gables'a benzediğini düşündüğü soluk benizli, ince kıvıll saçlı Amelia ile yeşil gözleri ve burnunun üzerindeki illerle Heather'ın yüzlerine bakarak. Kalbi çarpıyor, nabzı daha da hızlanıyor.

"Grace, hey," diyor, sandalyesini ona doğru çekip bir elini onunkinin üzerine koyarak. "Ne hissettiğini hayal bile edemiyorum. I..."

"Bilmem gerek. Lütfen. Ben iyiyim, sadece bana ne olduğunu anlat," der ve Aden derin bir nefes alır, şarap kadehini kaldırır ve bir yudum alır, sonra kayıp kıvılların yüzlerine bakar.

"Hepsi... aynı şekilde öldürüldü." "Nasıl?"

"Grace..."

"Nasıl?"

"Boğulma."

"Ama bu onları nasıl bağlar? Birçok insan boğuluyor, ben..." Neredeyse söylüyordu. *Ben de boğulmuştum ve boynumda hala yara izleri var. Ben yönlü kazaklar ve atkılar giyiyorum* ama o giymiyor. Durdu ve vites değiştirdi. "Bu yaşlı bir adamla iki genci bağlamaz."

"Evet, doğru. Ama aynı... silah kullanıldı," diyor duraksayarak, bunu ona söylemekten rahatsız olduğu belli.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bunlar sarı fermuarlı bağlar ama aslında depolamak için kullanılan fermuarlı bağlar değil, hadım etme bantları mı? Sığırlar için sanırım. Ve bu çok de bulunması özel bir şey," diyor ve kadın ellerini ağzına götürerek kusmamak için kendini zor tutuyor.

Az önce fark ettiği şeyi henüz ona söyleyemiyor. Ayağa kalkar ve sonra ellerini dizlerine koyarak kamburlaşır, nefes almaya çalışır. Adam ona doğru ilerliyor ve kolunu ona doluyor. Her seferinde olduğu gibi kaçmak, onu itmek istiyor ama yapmıyor. Onun kendisini bedenine çekmesine ve başını omzuna gömmesine izin veriyor.

"Ah, Grace," diye fısıldıyor ve bir şeyler oluyor. Yıllarca asla yüzleşmek zorunda kalmamak için dua ettiği bir bağlantı kuruyor. O sarı bantları tanıyor. O bodrum duvarında asılıydılar - eski bir dart tahtası ve Johnny Cash posterinin yanındaki kancada birkaç düzine.

Ama başka kızlar olduğunu bilmiyordu. Bunu hiç hayal etmemiştir. Yanlış zamanda yanlış yerde olduğunu ve bir psikopatın onu ele geçirdiğini ama kendisinin kazandığını sanıyordu. Kaçtı.

Ama öldüler. Ve o da ölmüş olmalıydı, ama şanslıydı ve kaçmayı başardı. Tüm bunların anahtarının kendisinde olduğunu yeni fark etmiştir ama ona bir şey söylemeden önce haklı olduğundan emin olması gerekmektedir. Hıçkırarak ağlaması yumuşuyor ve adam onu geri çekene kadar sıkıca kendine sarıyor. Ona bakar ve aralarında garip bir elektrik oluşur; bu anda ortaya çıkmaya hakkı olmayan bir özlem. Adam alnını onunkine değdiriyor ve kadın da buna izin veriyor. Uzanıp yüzünün yan tarafına dokunmayı ve dudaklarını onunkilere değdirmeyi o kadar çok istiyor ki... Çok yabancı bir his, korkunç bir olasılık ama yine de istiyor. Elbette, az önce keşfettiği şeyden sonra, yapamayacağını biliyor.

"İyi misin?" diye soruyor, kız uzaklaşırken.

"Evet, evet. Evet. Sadece çok fazla. Ben gidip biraz uyuyacağım." O son bir zayıf gülümsemeyle zorlar ve bırakmadan önce elini bir kez daha sıkar.

"Elbette. Tekrar söylüyorum, ben..."

"," der ve bacağına dokunur, böylece Hobbes ayağa kalkar ve onu takip ediyor. Topallaması daha az belirgin olsun diye yavaşça yürüyor ve mutfaktan çıkıyor. Odasına giden merdivenlere ulaştığında, göğsünü tutarak, yumruklarını sıkarak ve bir feryadı bastırarak oturuyor. Başka kızlar da var. Onları kurtarabilir miydi? Kesin olarak bildiği tek şey, şimdi bir şey yapması gerektiğidir - bunun bir daha olmasını engelleyecek bir şey.

15

ADEN

Ertesi sabah erkenden Aden tekrar annesinin evine gider. Beklendiği gibi birkaç televizyon kanalının minibüsü, mikrofonlar ve kameramanlarla hazır bekleyen hevesli muhabirler vardır. Annesinin birkaç günlüğüne Herb ve Ginny'lere gitmeyi kabul etmesine seviniyor ama Brady'nin bununla nasıl başa çıkacağı konusunda da endişeleniyor. Aden, Brady'nin kırılgan olduğunu, iyileştiğinden beri daha da kırılgan olduğunu ve çabuk sinirlendiğini, her zaman da öyle olduğunu düşünüyor. Kanal Beş'in sunucusunun burnundan vurulmasına ve spot ışıklarının ailesinin üzerine daha da yakınlaşmasına ihtiyacı yok.

Park ettikten sonra, düzinelerce suç programında gördüğünü taklit ediyor ve eliyle yüzünün yan tarafını siper ederek dosdoğru karşıya bakıyor, Evin içinde güvende olana kadar bahçesindeki akbabalara tepki vermiyor. 48 Saat ya da *Dateline*'da insanların neden basına bir şey söyleyip onları rahatlatmadıklarını hep merak ederdi ama şimdi mahremiyetin ihlali çileden çıkarıyor. Ne tür insanlar bir aileyi bir krizin ortasında? Bu hayvanca. Günlerini acılı bir aileye eziyet ederek geçirdikten sonra nasıl herkes gibi evlerine gidip kendileriyle yaşayabilirler?

Kapıyı arkasından kapattığında Brady'nin sigara içiyor ve her sabah olduğu gibi bir yığın tost ekmeği yiyor olmasını bekler ama ev karanlıktır, perdeler kapalıdır. Ergenliğinden beri ailesi olmadan bu eve girmemiştir; ürkütücü bir sessizlik ve neşesizlik vardır. Brady'ye sesleniyor ama cevap yok. Babası ortadan kaybolduğundan beri her gün olduğu gibi, davanın tüm gerçeklerini gözden geçirecekler ve o gün için kimin nereye bakacağına dair bir plan yapacaklardı.

"Brady?" Merdivenlerden Brady'nin bodrum odasına iner ve parmak uçlarıyla kapıya vurur. Cevap yok. İşaret parmağıyla kapıyı iterek açar ve kafasını içeri sokar. Bu onun kardeşinin hayatı. Neredeyse kırk ve oda bir üniversite dairesine benziyor. Bir DVD kulesi var.

Tanrı aşkına. Eğlence merkezi yerine devrilmiş bir kutunun üzerine yerleştirilmiş bir televizyon, yatağın altındaki çimento bodrum zeminini kaplamak için yuvarlak, örgülü bir alan halısı ve nedense düzgünce yapılmış yatağının üzerinde bir pizza kutusunun içinde oturan taşan bir küllük. Evini kıyafetleri plastik saklama kutularında ve yatağının yanında bir *X-Files* posterı var, çerçeve yok - sadece duvara yapıştırılmış, ergen-erkek odası tarzı. Gerçekten çok iç karartıcı bir manzara.

Kariyer yok, daire yok, kız arkadaş yok, sadece He-Man koleksiyonu var. hatıra eşyaları ve bir Xbox. Brady' neden artık araba tamircisi olarak çalışmadığı sorulduğunda, engellilikle ilgili bir şeyler söylüyor. Aden, beynini 8 topla kızartan birinin maluliyet alabileceğini düşünmüyor ama o ne bilir ki? Ailelerinin ona harçlık verdiğinden ve onun saçmaladığından oldukça emin ama bunun kendisini ilgilendirmedigine karar vermiş. Brady'nin bir huzurevinde yarı zamanlı olarak çalıştığını ve boş zamanlarında annesinin onunla kiliseye gidecek, babasının da yapboz yapacak birileri olduğunu biliyor.

Eğer herkes mutlu söylerse, o da bu işin peşini bırakacaktır.

Üst kata geri döndüğünde, ön perdeleri biraz aralıyor ve Brady'nin arabasının az önce yanaşmış olduğunu görüyor ve Brady orada gazetecilerle sohbet ediyor.

"Oh, sik beni," diye mırıldanıyor Aden. Brady her türlü vahşi şeyi söyleyebilirdi. -Farkında olmadan kendini suçlayabilir ya da kendi dünyasında yaşadığı için bir şeyler uydurabilir ve işte tam da bu yüzden Aden ona Martin'in Strip'te görüldüğünü söyleyemez. Hayal bile edemez.

Aden, çatısında dev bir uydu bulunan ABC News minibüsüne koşuyor ve önünde duran çok genç bir kadın, bir beden büyük bir pantolon giyiyor ve onu kıyafet oyunu oynuyormuş gibi gösteriyor.

"Brady, ," diyor dirseğini tutarak.

"Bay Coleman, ilgili kamuoyuna birkaç sorumuz olacak..."

"Sorun nedir?" Brady ona sorar. "Çok iyiler. Babamı soruyorlar," der ve pantolonlu kadına dönerek sözlerini tamamlar.

"Kamyonetini çıkarmış olmaları öldüğü anlamına gelmiyor. O iyi bir yüzücü ve telefon kayıtlarını inceliyorlar.

Az önce olduğu yerde. Yani onu bulacağız. Endişelenmiyoruz" der ve Aden gözlerini kapatıp başını sallar. Kameraya bakıyor.

"Kesinlikle endişeliyiz," diyor Brady'ye. "Hadi gidelim," diyerek kardeşini gazetecilerin yanından uzaklaştırır. Brady çocuksu bir tavırla arkasından geliyor.

"Neyin var senin? Endişeli halka yardım etmeye çalışıyorum." İçeri girdiklerinde Aden ön kapıyı kapatır ve perdelerdeki boşluğu kapatır.

"Onlara endişelenmediğimizi söylemişsin."

"Evet, çünkü pozitif kalmalısın. Bulunacağını bildiğini göstermelisin. Ya annem gördüyse?"

"Yapamazsın - sence ailesi için *endişelenmemek* iyi bir şey mi?" Aden mutfağa girip kahve telvesi ve bir fincan çıkararak sorar. Brady de onu takip eder.

"Ne demek istediğimi anlıyorlar, sheesh. Onlarla konuşmazsan kötü görünür." "Kim demiş?" Aden soruyor.

"Eğer saklayacak bir şeyimiz varmış gibi görünüyor." Aden bunu görmezden gelir ve vites değiştirir.

"Kötü görünmekten bahsetmişken, bütün gece neredeydin?" diye soruyor, Brady'nin yine kullanmıyor için dua ederek. Ama gözlerinin altındaki koyu halkalara ve solgun tenine bakılırsa emin değildir.

"Bütün gece mi?"

"Yatağınız gibi görünmüyor, yani..."

"Birincisi, odamda ne yapıyorsun, Nancy Drew? İkincisi, bu sabah AA'ya gitmeden önce yatağımı yaptım, bundan sana ne?" Aden düşünmeye başlar. kül tablası ve pizza kutusunu yatağın üzerine koyar ve bunları yaptıktan sonra oraya koyduğu bir senaryo hayal edemez, ancak konuyu zorlamayacaktır.

"Tamam, AA'ya gittiğine sevindim," diyor sadece, doğru olmasını umarak, tüm bunların kolayca bir nüksetmeyi tetikleyebileceğinden korkarak.

"makinesi ister misin?" Brady dondurucuyu karıştırırken "Hayır, teşekkürler," diyor. "Hayır, teşekkürler," diyor Aden, kahvesini masaya götürüp otururken. O da

Brady ile bu konuyu konuşmanın bir duvarla konuşmak kadar iyi olduğunu hissediyor ama burada başka kimse yok ve aklındaki soruların dışarıya çıkması ve çözülmesi .

"Harry ve o iki kız arasındaki bağlantıya ne anlam vereceğimi bilmiyorum. Kafam almıyor." Brady bir sigara yakıp karşısına oturuyor, kokusu Aden'in midesini bulandırıyor.

"Biliyorum, yani iki genç kızın Harry ile ne ortak noktası var ki hepsi öldürüldü? Yani kızlar striptizci tipler, uyuşturucu kullanıyorlar ve Harry... şey. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Evet, tamam," diyor Aden onun hakkında bir teğet geçmeden önce.

"Bu adamın huzurevinde bütün gün olta ve merdiven oynayıp Nutter Butters yemesi gerekirdi ama o Meksika barlarında ateşli İspanyol hatunlarla yatıyor."

"Anladım, teşekkür ederim," diyor Aden.

"Ve sonra biri onu boğuyor. Hem de her önce. Tanrım, demek istediğim... eğer- eğer, tamam, şimdi babamın kamyoneti bulundu ve telefonu içindeydi, ve o hiçbir yerde değil, nasıl bir açıklama olabilir ki? Ben Bunu kafamda milyonlarca kez gözden geçirdim," diyor Brady. "Uzaylılar mı? Mafya mı? Rock Harbor'da mafya var mı sence? Ya biri onu ele geçirdiyse? O bir

Casus mu? *Breaking Bad*'deki gibi meth sattığını ve Meksika kartelinin olduğunu mu düşünüyorsun? Kahretsin, çünkü Harry hep Meksika'daydı. Aman Tanrım. Bir şey bulmuş olabilirim!" diyor heyecanlanarak. "Ya uyuşturucu kaçakçılığı yapıyorsa ve babamı da bu işe bulaştırdıysa?"

Aden bunu bir an düşünür ve bu aslında söylediği en aptalca şey değildir, çünkü burada kesinlikle çılgınca bir şeyler dönmektedir, ancak şu anda Brady ile bu ateşi körükleyemez.

Aden, "Neden bugün ne yapabileceğimize odaklanmıyoruz, çünkü şu anda bir önseziyle Meksika'ya gitmiyoruz" diyor.

"Ama bunu Dedektif Hendricks'e söylemeliyim. Sizce de öyle değil mi?"

"Elbette," diye yanıtlar Aden, çünkü ne zararı olabilir ki ve bu Brady'ye sabah için bir görev verecektir. "Ve işte bugünün haritası. Kırmızı zaten baktığımız ama tekrar dönmemiz gereken yerler ve mavi de kamyonunun bulunduğu yerin aşağısı. Bunlar kanyon boyunca uzanan gözetleme ve kamp noktaları. Ben bugün onlara gideceğim, sen de kasabada kalıp Hendricks."

"Evet, evet, tamam," diye kabul ediyor.

"Hendricks'e uyuşturucu karteli teorinizi anlatın, basına değil. Söz mü?"

"Tamam, ama bir şey buldum." Aden, Brady'nin omzunu sıkarak, ardından kahvesini seyahat kupasına doldurur ve babasını aramak için bir gün daha geçirmek üzere yola koyulur.

Akşamın geç saatlerinde karanlık çöktüğünde ve Aden kamyonun bulunduğu kayalıklar boyunca aşağıya doğru her açıklığa, karavan parkına ve gözetleme yerine gittiğinde, aşağıya inme zamanının geldiğini biliyordu. Hemlock Lane-The Strip- ve orada herhangi bir cevap alıp alamayacağını görmeye çalışın.

İsteksizce arabasını güney ucuna park eder - mağazaların, barların ve kulüplerin bulunduğu ana bölge sadece birkaç blok uzunluğundadır, bu yüzden sadece bir uçtan başlayacaktır

ve girebildiği kadar çok yere girip Martin'in fotoğrafını gösterip kimse onu tanımıyor. Good Vibrations adlı bir seks dükkânında işe başlar ve arkasında çalışan kırk yaşlarında, ağır bıyıklı, tombul adam konuşmadan önce bir şey satın alması gerektiğini söyler. Aden çeşitli boyutlarda anal boncuklar ve çift taraflı dildolardan oluşan bir rafa çarpar ve yüzü kızarır. Bu adama ne soracağını bile bilemez, bu yüzden hiçbir yere varamayacağını düşünerek oradan ayrılır. Kaldırımında bir süre dolaştıktan sonra, cesaretini toplayıp yoldan geçenlere babasının fotoğrafını göstermeye başlar, bir yığının üzerinde oturan bir adam

Kapatılmış bir tamirhanenin önündeki lastikler ve bir içki dükkânındaki tezgâhtar. Şu anda hayatının bu olduğuna inanamıyor - babasının fotoğraflarını gösteriyor. *Babasının*. Yabancılar. Seks dükkânlarında. Bu gerçeküstü ve rahatsız edici bir durum ve Aden umutsuzca burada olmak istemiyor.

Biraz daha yürür ve görüntüyü birkaç kişiye daha gösterir ama kimse onu tanımıyor gibidir. Sonra Babeland adında bir striptiz kulübünün önünde durur. Bir an tereddüt eder, içeri girip girmemeye karar verir.

pembe saçlı ve en uzun saçlı bir kadın

Gördüğü en kirpikli kadın, neredeyse vücudu büyüklüğünde bir spor çantasıyla striptiz kulübünün yan kapısına doğru yürür ve bir sigara yakmak için duraklar.

"Affedersiniz," der, eğer Martin'i hiç görmediyse ve belli ki burada çalışıyorsa, belki de içeri girme zahmetine bile girmeyeceğini düşünür.

Şaşkınlıkla başını kaldırıyor ama sonra yüzünde hoş bir ifade belirliyor ve "Üzgünüm tatlım, içeri girene kadar sana yardım edemem" diyor.

"Hayır, üzgünüm, sadece birini arıyorum."

"Bu durumda onu tanımıyorum ve burada çalışmıyor," diyerek adamın suratına duman üflüyor.

"Hayır. Lütfen, bu..." Dumanları savurur ve Martin'in 8'e 10 ebatlarındaki fotoğrafını çıkarır, çünkü kayıp olanın Martin olup olmadığını bilmemektedir. kişilerin posterleri insanları onunla konuşmaktan korkutacaktır.

"Bu adam," diyor ve gözlerini kısarak daha yakından bakıyor. "Şey, evet, vardiyam için içeri girdiğimde onu sık sık görüyorum.

Cuma günleri. Onu kulübün *içinde* hiç görmedim ama Cliffmere kavşağında gördüm. Çok tatlı, değil mi? Bir keresinde bana İncil vermişti." Kıkırdıyor.

"Öyle mi?" Aden aniden büyük bir rahatlama hissiyle gülüyor. "Evet.

Çok iyi bir adam, yani dinin zorla kabul ettirilmesine aldırılmazsan. boğazından aşağı ya da her neyse."

"Evet," diye onaylarcasına garip bir şekilde gülüyor. "Yani İncil mi dağıtıyordu?"

"Evet, yani, demek istediğim. Öyleydi. Teknik olarak." "Teknik olarak ne demek istiyorsun?"

"Yani şurada duruyordu." Köşeyi işaret ediyor. "Bilirsiniz, insanları kiliseye davet eder ve küçük Yeni Ahit'ler dağıtır, ama hep merak etmişimdir, acaba erkekler için mi oradaydı?"

"Hayır. Bilmiyorum-ne?"

"Şey, biraz kötü şöhretli diyebiliriz. Abbott ve Beşinci Cadde - evli erkeklerin gece için bir erkek bulmaya geldikleri köşe. Bir kız için burada para kazanmak kolaydır. Ama erkek keşler, eşcinsel olsun ya da olmasın, çoğunlukla değil, biraz para ya da biraz meth ya da her neyse, kazanmak istiyorlarsa kendileri de bir ya da iki sik emmek zorundalar. Acaba hep aynı yerde mi yapıyordu, hiç içeri girmiyor muydu, çoğu erkeğin bir kız istediğinde gideceği yere..."

Aden'in yüzündeki dehşet ifadesi pembe saçlı kadının dikkatini çekmiş olmalı ki yüz hatlarını yeniden düzenledi ve elini salladı.

"Ama eminim ruhları falan kurtarıyordur. Hayır, gerçekten. Öyle . Onu hiç garip bir şey yaparken görmedim. Sadece burada küçük bir şey aramayan tek adam o olurdu."

"Doğru," diyor Aden fısıltıyla, ne bilemez halde. "O iyi mi? Neden onu arıyorsunuz?"

"Hayır. O... kayıp."

"Aman Tanrım," diyor kadın, sigarasını söndürüyor ve Aden'in elinden fotoğrafı alıp bakıyor.

"Bu senin baban mı? Sana benziyor." Aden başını sallar, hâlâ kızın söylediklerini düşünmektedir.

"Oh, tatlım, üzgünüm. Keşke şok olduğumu söyleyebilseydim ama burası takılmak için pek güvenli bir yer değil. Sence gidip başını belaya mı soktu?"

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Bilmiyorum."

"Herkes kendisine günahkâr olduğunun söylenmesini ve kiliseye davet edilmesini iyi karşılamaz."

"Hayır, eminim öyle değildir," diye kabul ediyor.

"Onun için hangisi daha kötü bilmiyorum - adam mı arıyordu yoksa insanlara cehenneme gideceklerini mi söylüyordu, ama her ikisi de burada başınızı belaya sokabilir. Özür dilerim. Umarım onu bulursunuz" diyor ve fotoğrafı geri verip dev spor çantasını omzuna atıyor. Striptiz kulübünün yan kapısının arkasında kaybolurken dudaklarını büküp el sallıyor.

Aden kapının önündeki sığ beton merdivene oturur ve babasının yüzüne bakıyor. Bir gün içinde nasıl bu kadar ? Daha bu sabah, muhtemelen ilaçlarını almadan kafası karışan bir adamdı ve şimdi Meksikalı bir uyuşturucu kartelinin parçası ya da gizli bir eşcinsel olarak gizli bir hayatı olduğu öne sürülüyor ve Aden bunların hiçbirine inanmıyor. Babasını tanıyor ve bunların hiçbiri mümkün görünmüyor. Ama bu fikri ne kadar reddetse de, burada başını belaya soktuğu hissinden kurtulamıyor. Yanlış kişiyi kızdırmıştır ve bu durum Martin Coleman için kesinlikle iyi görünmemektedir.

OceanofPDF.com

16

KIRA

Güneş doğmadan önce kulübenin dışında bir kamp sandalyesine oturmuş, babamın geç saatlerde söndürmüş gereken dün geceki kamp ateşinin dumanlı kalıntılarını kokluyorum, çünkü közler hala kaynıyor. Kırmızı ladin ağaçlarının arasından ufuk pembe çizgilerle boyanmış ve Brooke'un bayılacağı bir sabah. Havadaki ısırik, şafaktan önce kahve. Babamı uyandırıp o hafta sonu burada olup olmadığını sormak istiyorum ama bir düzine şey söylediğini biliyorum.

Moosehead Gölü'nde çocuklarla olduğu zamanlar. Peki neden birine buraya geleceğini söylesin ki? Matt New York'taydı. acaba bu Vinny denen çocuk yanlış mı anladı? Ama bir şey uydurmak için ne sebebi ki? Kulübenin detaylarını ya da kızın üvey babası olduğunu nereden bilsin?

Çoğu yerin açık olması için çok erken ama arabayla dolaşmaya ve açık olan herhangi bir yer bulmaya karar veriyorum - benzin istasyonlarına ve kamyon duraklarına soruyorum

Onu gören ya da arabasını tanıyan herhangi biri, herhangi bir şey.

Seçeneklerimi tükettim, biliyorum ama harekete geçmeden duramam. Öylece oturup umut edemem ve dua edemem.

Güneş doğduğunda, Dana Rossi'nin evinin önünden bir kez daha geçmeye karar verdim. Amelia'nın bakıcı annesi beni Vinny'ye götürdü, o da bana yeni bilgiler verdi. Ne kadar duymak istemesem de, bu değerli bir bilgi ve belki Heather'ın annesi bana sahip olduğunu bile bilmediği bir yön verebilir.

Haftalardır kapıyı açmıyor ve muhtemelen zaman kaybı ama onu yakalayabilirim diye birkaç günde bir uğramaya devam etmeliyim. Ona neden benden saklanıyormuş gibi göründüğünü sor.

Vinny, Celie gibi. Sırf bu işe bulaşmak istemedikleri için. Bu sinir bozucu.

Dana'nın evine giden toprak yolda ilerlerken, dönümlerce mısır tarlasının yanından geçiyorum.

sapları artık kahverengileşmiş ve kırılgan. Ağaçlar gökyüzüne uzanan kemikli parmaklar gibi görünüyor, yapraklarının çoğunu dökmüşler, bu da bana iyi bir görüş sağlıyor

uzaktan kırmızı çiftlik evinin görüntüsü. Harap ahırın yanına park etmiş bir araba gördüğümü sandığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Hızlandıkça lastiklerimin arkasından toz bulutları yükseliyor, gözlerim, evet, kesinlikle bir araba olduğunu düşündüğüm şeye sabitleniyor, ta ki eski Toyota Corolla'yı görecek kadar yaklaşıp kadar. Bir yaşam belirtisi. Hemen park ediyorum ve arabadan iniyorum, onu kaybedeceğimden korkuyorum - ben daha konuşmadan koşup uzaklaşabilir, ama hiçbir hareket yok.

Ön kapıya doğru yürüyorum ve hafifçe vurarak sesleniyorum, "Alo? Dana?" Hiçbir şey duymuyorum, ta ki ön kapı aniden açılana ve orta yaşlı, saçları kısa kesilmiş, kaşları çatık, hafif bir kadın karşımda durana kadar. Dana Rossi değil.

"Evet?" diyor sabırsızlıkla.

"Merhaba... Dana'yı arıyordum? Burası onun evi değil mi?"

"Ziyaretçi beklemiyor," diyor, ellerini kuruladıktan sonra bir çay havlusunu omzuna atıyor. Bir elini kalçasına koyuyor ve bana yukarıdan aşağıya bakıyor.

"O burada mı? Sadece, ben deniyordum..."

"Kim o?" diye sesleniyor evin arka taraflarında bir yerden gelen küçük bir ses.

"Bilmiyorum!" sesleniyor kadın, sonra bana. "Kimsin sen?"

"Ben Kira Everett. Birkaç haftadır Bayan Rossi'ye ulaşmaya çalışıyorum" diyorum ve sonra bunun ne olduğunu anlıyorum. Kadının gömleğinin cebinde Full Hearts Hospice yazan işlemeli bir logo var, bayat hava ve ilaç kokusu keskin ve birden Dana'nın çok hasta olması gerektiğini anlıyorum.

"Sen bir hemşiresin," diyorum ve o sadece iç geçiriyor.

"Ona ziyaretçi kabul edip etmeyeceğini soracağım ama hastaneden daha dün döndük, o yüzden söz veremem. Neyle ilgili bu?"

"Heather," diyorum, onu bu şekilde gerçekten zorlayıp zorlayamayacağımı merak ederek - şu anda ölü çocuğunu gündeme getirerek. Ama zorundayım. Kadın kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, sonra dönüp uzun koridorun sonundaki bakımsız ahşap merdivenler. Bir süre sonra koridorun yarısına geri geliyor ve beni içeri buyur ediyor.

Oturma odasının içinde, hardal sarısı perdeler büyük boy ön pencereleri örtüyor. Kumaşla loş küçük oda arasındaki aralıktan gelen ışıktaki toz zerrecikleri dans ediyor. Dana, kısık kahkahaların duyulduğu televizyonun önüne yerleştirilmiş bir hastane yatağında yatıyor.

Ghost Whisperer'ın tekrarından fırlamış gibi. Çok zayıf görünüyor.

Üzerinde nergis sarısı bir gecelik ve solgun alnına kadar indirdiği örgü bir şapka var. Bana ısıltı ısıltı gülümsüyor.

"Sen Kira olmalısın," diyor zayıf bir sesle ve ben kim olduğumu bilmesine şaşırarak başımı sallıyorum.

"Oturmak ister misin?" diye soruyor ve ben de yatağının yanındaki koltuğa oturuyorum. Acaba çocuğunu kaybetmek onu gerçekten öldürüyor mu? Akordeon pipetli dev bardakta, koluma bantlanmış serumda, bayat havadaki hafif idrar kokusunda geleceğimi görüyorum. Haberi aldığı gün vücudu kapanmaya mı başladı?

"Komşum arada postalarımı getirir. Kutuya bıraktığınız notları aldım. Cevap veremediğim için üzgünüm."

"Hayır, tabii ki. Ben söylemedim, kimse bana hasta olduğunu söylemedi," diyorum. "Söyle bana, senin için ne yapabilirim?"

Yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.

Kızınızı bulmanıza yardımcı olacak önemli bir şey yok ama deneyebilirim," diyor ve açıklığı ve nezaketi o kadar beklenmedik ki gözlerimden yaşlar geldiğini hissediyorum ama onları geri kırıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum neredeyse belli belirsiz. "Ne aradığımı bilmiyorum, sadece vakaların benzer olduğunu biliyorum - yer, yaş. Ben sadece,

Sanırım, bana ondan bahseder misin? Seni üzme istemiyorum, sadece..."

"Sorun değil. Onun hakkında konuşmayı seviyorum." Gülümsemeye zorluyor ve biraz doğrulmak için yatağında kayıyor. "Şef olmak istiyordu." Perdelerin arasından süzülen ışık huzmesini yakalayınca gözleri parlıyor.

"Tayland'da gönüllü olarak bir yıl İngilizce öğretmeyi planlıyordu, böylece girdiği programda aşçılık eğitimi Çok heyecanlıydı. Dünyayı gezmenin onun üniversitesi olacağını söyledi ve bu benim için sorun değildi. Ne istediğini biliyordu" dedi. Ona masanın üzerindeki kutudan bir mendil uzattım.

Yatağının yanındaki sehpayı.

"Ama hiç gitmedi mi?" Ben sordum.

"Temiz olduğunu düşünmüştüm. Mücadele etti. Buradaki pek çok gencin böyle yaptığını biliyorum. Bu artık büyük bir sorun, polisin söylediğine göre bir salgın. Onu iki kez rehabilitasyona soktum ve temiz kalmaya kararlıydı. Yeni bir başlangıç için bu kasabaya geldi ve ben de yapacağını düşündüm. Bunu yapacağını düşünmüştüm. Benim tatlı kızım."

"Çok üzgünüm Dana," diyorum elini sıkarak.

"Bu şey her şeyi ele geçiriyor, bu bir hastalık. Ondan daha güçlüydü. O sadece bir kızdı. Onun suçu değildi" diyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlıyor, cildi o kadar ince ve solgun ki damarlarının mavisini görebiliyorum.

"Şu anda en çok kızdığım şey, bunu ona her kim yaptıysa ondan her şeyini almış olması. Ve bu küçük bir şey, ama hepsinin üzerine, bir önceki Noel'de verdiğim bileziğı aldıkları için çok kızgınım. Üzerinde küçük fil takıları olan altın bir bileklikti. Ona Tayland'ı ve hayallerinin peşinden gitmesini hatırlatması gerekiyordu. Onu hiç çıkarmadı. Dünyada en sevdiği şeydi ve onu bile benden aldılar. Neden? Küçük bir şey olabilir ama keşke onunki bende olsaydı. Şimdi de haberlerde o yaşlı adamın öldüröldüğünü söylediler, bağlantılı olduğunu düşünüyorlar. Bütün kasaba , değil mi? Bu sadece bir seri katil ve kimse güvende değil mi?" diyor ve gözyaşlarını hızla siliyor.

"Bilmiyorum," diyorum usulca.

"Böyle bir dünyada yaşamamak umurumda değil," diyor mendilini yan masaya bırakıp şapkasını yüzüne daha da yaklaştırarak. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama tekrar konuşarak sessizliğı bozuyor.

"Haberlerde gördüğünüz adamla -Harry Flynn- ilgili olduğunu mu düşünüyorsunuz? Sence o da Strip'te miydi? Her şey çok garip."

"Biliyorum. Ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum. Heather'ın o gece Hemlock Lane'e gittiğini biliyor muydun?" Onu çileden çıkarmamayı umarak ama bilmek isteyerek soruyorum. Sadece tavana bakıyor ve başını yavaşça sallıyor. Her acı verici detayı polisle paylaşmak zorunda kaldığından eminim ama bana bu tür şeyleri anlatmıyorlar.

"Hayır. Arkadaşı Lexi ile pizza yemeye gideceğini, sonra da onun evine gideceğini söyledi, ama gitmedi-Lexi hiç plan yapmadıklarını söyledi ve Ailesi bütün gece evde televizyon izlediğini söyledi. Yalan söyledi ve oraya gitmesinin tek nedeni satın almaktı ve ben de ona para verdim. çünkü onun daha iyi olduğunu düşündüm - bilmiyordum, ama belki de ona para vermem iyi oldu, böylece diğer pek çok kızın uyuşturucu için yaptığı şeyi yapmak zorunda kalmadı." Tekrar ağlamaya başlıyor ve ben de bu durumda onu çok fazla üzdüğömden endişeleniyorum. Endişelerim hemşire mutfaktan geldi, kaşları çatıktı.

"Saygısızlık etmek istemem hanımefendi ama sanırım bugönlük bu kadar yeter. Bayan Rossi bu kadar heyecanı kaldıramaz," diyor ve Dana itiraz etmiyor, sadece burnunu siliyor ve gözyaşlarını siliyor. Ayağı kalktım ve elini sıktım.

Bir kez daha.

"Elbette. Seni üzdüysem gerçekten özür dilerim. Benimle için minnettarım" diyorum.

"Umarım tekrar uğrarsınız," diyor. "Bir ziyaretçinin olması güzeldi. Sadece Heather ve ben vardık ve nasıl olduğunu bilirsiniz. Arkadaşlar hayatınız sürekli bir trajedi olduğunda yok olur. Belki de bunu henüz bilmiyorsundur. Her neyse, Kira, biraz konuşmak güzeldi. Senin için dua edeceğim." "Teşekkürler. Tekrar ziyaret edeceğim," diyorum ve hemşire ön kapıya doğru yürüyor

Sanki evden çıkarken bana eşlik etmesi gerekiyormuş gibi kapıyı açıyor ama ben sadece teşekkür edip arabama doğru yürüyorum.

Bulabildiğim her açıklığı, her hendeği, her ormanı araştırmak için her gün yaptığım gibi şehrin dış mahallelerinde dolaşırken Dana'nın Kelimeler, fil bileziği. Harry'nin kayıp bir eşyası mı var? Kimsenin haberi olmadan oraya giden kızların gizliliği, uyuşturucu. Tüm bunlar birbirine nasıl uyuyor? Tüm bunlar ne anlama geliyor? Sadece kötü şans mıydı? kendilerini tehlikeye attılar ve şanssızdılar, yoksa daha fazlası mı var?

Ve aklımdan çıkmayan en büyük soru Vinny'nin sözleri. *Ürkütücü üvey baba*. hissettiğini hiç söylemedi. Matt çocukluğundan beri onun hayatındaydı. Harika anlaşıyorlardı. Yanılıyor olabilir mi? Belki de bunu söyleyen, bedava şeyler almak için dükkânına uğrayan kızlardan biriydi ve onları karıştırıyordu? Orada kimse yoksa neden kulübeye gitsin ki?

Matt New York'ta kız kardeşini ziyaret ediyordu. Brooke kaybolmadan iki gün önce Boston'dan ayrılmış. Albany'ye gitmiş. Lanet Albany'den aradı, bu nasıl mantıklı olabilir? Emin olmak istiyorum. Ona güveniyorum ama içimden bir ses bunu doğrulamamı söylüyor

Kız kardeşi ve ben hiçbir zaman son derece yakın olmadık, ama kesinlikle arkadaştık, hatta dosttuk. Brooke kaybolduktan sonraki ilk on gün boyunca bizimle birlikte olmak için uçakla geldi. Evde kalıp işleri düzene soktu, güveç ve kurabiye yaptı ve telefona yakın durdu. O da eve gitmek zorunda kalana kadar olabildiğince destekleyici oldu. Matt'in ziyaretinden hiç söz etmedi ama böyle bir zamanda neden söz etsin ki? Matt duyduğunda Albany'den hemen eve geldi ve o da birkaç gün sonra geldi. Konunun açılmamış olması mantıklı, çünkü kimse Brooke ve ne yapılacağı dışında bir şey konuşmuyordu. Hatırlar mıydım ki? Şimdi ona sormam gerek ama hemen ortaya çıkıp

Onu kontrol ediyorum, bu yüzden numarasını çevirmek için gereken on saniye içinde bir hikaye uyduruyorum.

"Kira, merhaba tatlım. Haber var mı?" diye soruyor hevesle. Matt'le durum hakkında her gün iletişim halinde olduğunu biliyorum ama beni rahat bırakıyor.

"Hayır, üzgünüm, sadece Brooke'un eski iPad'ini bulamıyorum. O hiç kullanmıyor ama Matt bazen uçakta film izlemek için kullanıyor ve ben de Belki de Ağustos'ta ziyarete geldiğinde orada bırakmıştır diye düşündüm. Hatırlamıyor," diyorum telefona sarılıp, midem düğümleniyor. Gerçekten onu bir yalanın içinde yakalamaya mı çalışıyorum? Sadece paranoyaklaştım ve aklımı mı kaçırıyorum?

"May'i mi kastediyorsun?"

"Ne?" Ellerim titremeye başladı, nefesim kesildi. "En son Mayıs ayındaki Anma Günü pikniğinde ortaya çıkmıştı. Ağustos, ama etrafa bir göz atabilirim," diyor ve ben şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorum. "Orada mısın?" diye soruyor.

"Uh...evet. Evet. Her şey olup biterken tarihlerimi yanlış almış olmalıyım."

"Seni suçlamıyorum. Etrafa bakıp seni tekrar arayacağım" diyor.

"Teşekkürler Jenny," diyorum çünkü başka bir şey söylersem öfkenin beni ele geçireceğinden ve çok fazla şey söyleyeceğimden , bu yüzden telefonu kapatıyorum ve kendimi

Uyuşukluk üzerime çöktü, sonra da öfke.

Kulübeye döndüğümde babam evde değildi, ben de dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve Ağustos sonundaki telefon kayıtlarımıza bakmak için AT&T hesabımıza hızlıca giriş yaptım. Kaybolduğu tarihi buldum ve her iki telefon numaramızdan yapılan tüm aramalara göz attım. Matt iş için benden daha fazla arama yapıyor, bu yüzden dolusu telefon kaydı var. Bana kayıp bir kişinin telefon kayıtlarına ulaşmanın zaman aldığını söylediler, bu yüzden onun ne yaptığını bilmiyorum.

ama onunkine bakmayı hiç düşünmedim. Neden bakayım ki? Neden bakayım ki?

Asla şüpheli olmadı. Albany'de olduğunu söyledi, ben de doğruladım ve Jenny'nin küçük çocuklarından 7/24 uzak durmak için sık sık orada birlikte kaldığı arkadaşı Russ da mazeretini doğruladı. Hepsi bu kadardı.

Brooke'un on sekiz yaşına girdiğinde kendi telefon tarifesine geçmek istediğini hatırlayınca bir an için üzüldüm. İzlenmek istemiyordu ve şimdi keşke hayır deseydim diyorum. Kimi aradığını, nerede olduğunu görebilirdim ve çok daha ileride olabilirdik.

Birkaç sayfa sonra, onu gördüm. Sanki vücudum daha fazla şoka, daha fazla adrenalin dalgasına dayanamayacakmış gibi hissediyorum, ama ona baktığımda tüm varlığım titriyor

Brooke'un kaybolduğu öğleden sonra Matt'in telefonuna gelen iki arama.

Ellerim titreyerek AT&T müşteri hizmetlerini aradım. Telefonların nerede olduğunu görmenin bir yolu olup olmadığını bilmem gerekiyor. bölgeyi gösteriyorlar. Bana Brooke'un yasal olduğunu söylemeyeceklerini biliyorum ama Matt ve ben aile planındayız ve istediğim her şeyi görme yetkim var.

Müşteri hizmetlerindeki kadına bu bilgilere nereden ulaşabileceğimi sorarken sesimi zorlukla sabit tutabiliyorum ve birkaç kolay bulabiliyorum. Bu tür kayıtlara ulaşmanın haftalar süren bir çile olduğunu düşünürdüm ama meğer kendi telefonunuzsa oldukça kolaymış. Ve ihtiyacım olan tüm gerçekler önümde duruyor.

Matt, Brooke'un kaybolduğu gün Rock Harbor'daymış.

OceanofPDF.com

17

GRACE

Sabahın erken saatlerinde Grace, yanında Hobbes'la birlikte arazinin çevresini dolaşır. Ne aradığını bilmemektedir.

Çamurda ayak izleri ya da yan kapının kilidi açık, ama o sadece güvende hissetmek istiyor - kimsenin etrafta gizlenmediğinden emin olmak istiyor.

Hiçbir şeyin yerli yerinde olmadığına getirdiğinde, arka kapının içindeki saklama dolabından bir fincan kahve ve bir battaniye alıp kendi etrafına sarıyor ve arka verandadaki salıncağa oturuyor. Ağaçlar sonsuza dek uzanıyor ve hana en yakın komşu en az bir mil ötede. Merak ediyor

Kaçmak zorunda kalırsa kaçacağı bir yer. Ama koşamaz, değil mi? Yürümek yeterince zor ve eğer peşinde biri varsa engebeli arazide bir sonraki mülke kadar asla başaramaz. Etrafta pusuya yatmış biri varsa ve gerçekten peşindeyse, ondan daha *güçlüydü*.

Şu anda kontrol onda. Güvende olduğunu kendine hatırlatıyor. Kızgın turuncu güneş arkalarından görünmeye başladığında yanıyormuş gibi görünen ağaç tepelerine bakıyor. Yerdeki kiler kapısına bakıyor ve böyle bir bodrumda tutulduğunu hatırlıyor. Oraya girmeye hiç cesaret edememiş ve hanın bodrumuna da hiç adım atmamış. Ama şimdi... bu zayıflatıcı korkunun zarar verdiğini düşünüyor. Diğer iki kızı ve eğer dikkat etseydi belki de onları ele geçiremeyecek olan canavarı düşünüyor.

aynı kişi olmak zorunda.

Kendisi gibi kapana kısılan diğer insanları hiç düşünmemişti. O zamanlar sadece bir çocuktü. Hayatta kalmaya odaklanmıştı. Ve hayatta kaldığında da yine hayatta kalmaya odaklanmıştı - artık onun olmayan bir hayatın günlük yaşamına. Hayatı elinden alınmıştı ve bir günü atlatabilmek için sadece kendi içine kapanabiliyordu. Kimse bunun için onu suçlayamazdı, ama şimdi... o kendini suçluyor. Polise duvarda gördüğü sarı kablo bağlarından hiç bahsetmemiş. Sadece odadaki bir şeydi.

-Eşyalarla, ıvır zıvırla, rafları kararmış, işe yaramaz biblolarla, konserve kavanozlarıyla ve çürüyen boya kutularıyla dolu bir oda. Gözünün önüne zorla getirilmeseydi fermuarlı bağları hatırlamayacaktı bile Normalden büyük oldukları ayrıntısını ve sonra da bunların aslında sığır hadım bantları olduğu ayrıntısını. Lavabonun yanındaki paslı alçak rafta duran açılmamış bir poşetin üzerindeki etiketi hatırlıyor. Bir etiket vardı. Çantanın üzerinde inek kafası resmi var. Şimdi her şey anlam kazanıyor.

Aden yattıktan sonra dün gecenin büyük bir bölümünü ön bürodaki bilgisayarın başında, bu davalar hakkında bulabildiği her şeyi araştırarak geçirdi. Bu, yirmi dört saat önce yapacağını hayal bile edemeyeceği bir şeydi ama öğrendikleri her şeyi değiştirdi. Gerçeğe ulaşmaya, bu ailelere yardım etmeye çalışmazsa nasıl bir insan olurdu? Bu davaları tamamen çözecek bir şey bildiğini düşünüyor. Ama birincisi, haklı olduğundan emin olana kadar kimseye söyleyemez.

Çünkü o pek de güvenilir bir kaynak değil. Nasıl görüldüğünü biliyor - travma geçirmiş bir evlatlık çocuk, münzevi, hiç gülümsemeyen tuhaf biri. Bunların hepsi eşittir dengesiz. Çılgınca bir suçlama yapıp kimsenin ona inanmasını sağlayamaz. Onu esir tutan adamın yüzünü hiç görmedi. Ama bildiği şeyler var - anlatabileceği şeyler var, bunlar ona yardımcı olabilir ama aynı zamanda hayatları da paramparça edebilir, bu yüzden emin olmak ilk önceliği.

Harry Flynn denen adamı düşündüğünde kendini sorguluyor. İz bırakmıyor. Tüm teorisini altüst ediyor. Belki bağlantısı olmasaydı, haklı olduğundan daha emin olabilirdi. Diğer kızların neler yaşadığını biliyor. Ona yapılan acımasız ve akla hayale gelmeyecek şeyleri, tecavüze uğrama şeklini biliyor. Eğer genç kızlardan hoşlanıyorsa, neden yetmiş küsur yaşındaki bir adama da aynısını yapsın? etme bantları aynı katil olduğunu kanıtlar mı? Bölgede bir sürü çiftlik ve sığır var ve boğularak öldürülmemiş. Öldürülmemiş. Sadece şanslı mıydı yoksa bu farklı bir adam mı? Tüm bu olanlara bir türlü akıl erdiremiyor. Baş döndürücü ve mide bulandırıcı.

Bu bir bahane olabilir. Onun için bir çıkış yolu. Kendine haklı olduğunu söyleyebilir. Harry hakkında hiçbir anlam ifade etmediğini, bu yüzden muhtemelen büyük varsayımlarda bulunduğunu ve sonra tüm bu olaydan olabildiğince uzağa kaçabileceğini. Aden'in teklif ettiği gibi ailesinde kalmasına izin verebilirdi. Bilgisayarı kapatır, ilkbaharda yeniden açılana kadar kapıları kapatır ve huzur içinde kalır. Ama bunu yapmasına izin vermeyen bir şey vardı.

Başka bir kız daha var, Brooke Everett, onunla bağlantılı olabilir. Hala dışarıda olan bir kız. Aynı yaşta, kasabanın aynı bölgesinde. Bu büyüklükteki bir kasabada olasılıklar nedir ki? Ölen iki kızın ve Brooke'un birbirine benzemesi de Grace'in dikkatinden kaçmadı ve hepsi de biraz ona benziyor - aynı yapı, aynı çekildikleri yaşta, aynı açık ten ve hafif çerçeveler. Eğer Brooke'un hâlâ hayatta olma ihtimali varsa, bu önseziye göre hareket etmek ve bir şeyler yapmakla yükümlüdür.

"Grace," diye sesleniyor arkasından bir erkek sesi ve kalbi boğazında ayağa fırlıyor.

"!" diye bağırdı istemsizce. Aden'in bu sabah erkenden ayrıldığını biliyordu. Burada başka kimse olmamalıydı.

"Vinny. Ödümü kopardın. Burada ne işin var?" diye sorar, elini kalbinin üzerine koyar ve kolundan dökülen kahveyi silker. Vinny elinde bir kutuyla binanın yan tarafına geldi. Kutuyu güvertenin kenarına bıraktı.

"Kusura bakmayın, bunu bırakmaya geldim," diyor adam ve kadın açık kutunun yengeç elmalarıyla dolu olduğunu . Sonbaharda her zaman ona fazladan elma getirir, böylece elmalar bozulmayacaktır, çünkü onlarla yemek yapacaktır, ama bunu genellikle düzenli olarak planlanan teslimat saatinde yapar.

"Üzgünüm," diyor tekrar. "Bunları kullanabilir misin?" diye sorar.

"Elbette. Teşekkürler. Parasını ben ödeyeyim," diyerek kutuyu almaya gidiyor.

"Hayır, sadece al," diyor ama gitmek için hareket etmiyor. Sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi oyalanıyor. Kadın kutuyu piknik masasının üzerine koyuyor.

Güverteye çıktığında kasketiyle oynadığını ve yere baktığını görür; her şey biraz garip gelir.

"Sana... bir fincan kahve getireyim mi?" diye soruyor.

"Oh, yani, evet, eğer biraz yapıyorsan, elbette," diyor, dudaklarında gergin bir gülümseme oynuyor. Kadın başını sallıyor ve arka kapıdan geçip mutfağa gider ve kendisi için bir fincan, onun için de bir fincan doldurur. hazır tencere. Piknik masasının kenarına tüneyen ve sanki birini bekliyormuş gibi etrafına bakınan lavabonun üzerindeki pencereden izliyor.

Güverteye döner ve masaya iki fincan koyup onun karşısına oturur.

"İyi misin?" diye soruyor, onun baktığı yöne doğru bakarak. "Ah, evet. Sadece hâlâ arkadaşın olup olmadığından emin değildim - o adam."

"O tam olarak bir şirket değil. O bir misafir. Ve şu anda burada değil." Söylediği anda son kısmı geri alabilmeyi diledi. Adam nedense onu huzursuz ediyor.

"Erkenden dışarı çıkıyorsunuz," diye ekliyor.

"Diğer insanlar uyanmadan önce etrafta dolaşmayı seviyorum. İnsanlar her şeyi mahvediyor.

Gün doğmadan önce güzel ve sessizdir."

"Evet," demekten başka bir şey gelmiyor aklına. Vinny kahvesini yudumlar ve ormana bakar.

"Sana her zaman göz kulak olacağımı biliyorsun, değil mi?" diyor. "Uhhh. Elbette." Kararsızca gülümsüyor.

"Burada kalan adam..." "Aden."

"Evet, sadece güvende olduğundan emin olmak istedim. Sezondayken durum farklı, ama burada seninle birlikte tek başına bir adam var. biliyor musun?"

"Oh," diyor, adamın bu yüzden paranoyakça davrandığını düşünerek biraz rahatlamış hissediyor. "Bunun için minnettarım ama hayır, o iyi."

Vinny her zaman bana göz kulak olur. Kış fırtınasından önce her zaman erzak stokladığımdan emin olur, bacayı ve boruları kontrol eder, siparişlerime şarap ekler ve asla ücret almaz ve hikayemi bildiğini biliyorum ama bundan hiç bahsetmedi. Sadece beni korumaya çalışıyor. Ama bugün Aden için endişelenmeyi biraz abartıyor.

"Tamam," diyor. "Güzel. Yani. Evet... Sadece... O adamdan *hoşlanmıyorum*," der ve Grace ona bir bakış atar, sırttır. *Onu tanıyorum*.

"Oh," diyor onun yerine, sessizliği ona devam etmesi için alan bırakıyor.

"Sadece şu anda kafanın karışmasına gerek olmayan biri. Başında bir sürü şey var, hepsi bu." Ve bu, onun kim olduğunu bildiğini itiraf etmeye en çok yaklaştığı andı.

"Babasını biliyorum," diyor.

"Şey, oh. Öyle mi? Evet. Eğer rahat değilsen, ondan kalacak başka bir yer bulmasını isteyebilirim. Yani... Tüm bunlarla uğraşmak istemiyorsan..."

"Vinny, gerçekten sorun yok," diyor.

"Annemle babam onun ailesiyle birlikte kiliseye giderdi," diyor ve elindeki bardağı bırakıp geldiğinden beri ilk kez onun gözlerinin içine bakıyor.

"Onlar iyi insanlar. Onlarla sadece kiliseden sonra birkaç kez karşılaştım. Çok iyi insanlar, beni yanlış anlama ama o. Aden. Bilmiyorum."

"Beni kolladığın için gerçekten minnettarım-" diye söze başlıyor ama adam araya giriyor.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ben sadece... Bilmiyorum. Ama karısından haberin var mıydı?" diye sorar ve Grace, *karısı* kelimesinin geçmesiyle aniden büyük bir dehşet duygusuna kapılır.

"Evli olduğunu fark etmemiştim," diyor, gözleri kısılmış ve kalbi hızlanmış bir halde.

"O değil. Öyleydi ama o öldü," diyor ve Grace konuşmak için ağzını açıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Bir şey söylemeye çalışmıyorum. Tek söylediğim, bunun garip bir kaza olduğu ve ne olduğunu asla anlayamadıkları. Yürüyüş yaparken uçurumdan yuvarlanmış," Grace keskin bir nefes alarak yaşadığı şoku gizlemeye çalışıyor.

"Gördün mü, bunu bilmiyordun," diye devam ediyor, kızın yüzündeki ifadeyi işaret ederek. "Onun çocuğunun da başı belaya girmiş ve yatılı okula gönderilmiş. O kötü haber ayıları, sana söylüyorum. Tüm söylemeye çalıştığım bu. Adamı tanımıyorsun. Kötü şans bu adamı takip ediyor olabilir, tamam mı? Yeterince adil. Ya da belki başka bir şeydir," diyor ve elindeki bardağı itip bir şeyi kanıtlamış gibi kollarını kavuşturuyor.

"Özür dilerim. Bunu nereden biliyorsun?"

"Onu araştırdım, biraz soruşturdum. Adamdan iyi bir elektrik almadım," diyor ve Aden'in onu nasıl araştırdığını ve bu kadar kolay öğrendiğini ve aynı şeyi yapmanın asla aklına gelmeyeceğini düşünüyor. O kadar uzun zamandır teknolojiden uzaktı ki, aklının ucundan bile geçmemişti.

Ne düşünmesi gerektiğinden emin değil. Başına gelen şeylerle yargılanmanın nasıl bir şey olduğunu kesinlikle biliyor - sanki farklı bir şey yapmalıymış gibi - şehrin o kısmında bulunmamalıymış, daha sıkı mücadele etmemeliymiş, farklı giyinmemeliymiş, daha iyi bilmeliymiş gibi. Kendini Vinny'nin söylediklerinden korkmak yerine, dedikoduyu yaydığı için ona kızarken bulur.

"Yani, bir misafir ve oda parasını ödediği sürece kalmasına izin vermek benim işim, ama teşekkürler. Yani ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Bundan hoşlanmadım. Birkaç gece burada kalmamı ister misin? Şüpheli bir şey olmadığından emin olmak için?"

"Vinny, teşekkür , gerçekten. Sadece beni kolladığını biliyorum..."

"Öyleyim. Sana her zaman göz kulak olacağım Grace. Sana bunu söylemiştim." "Teşekkür ederim ama ben iyiyim. Söz veriyorum," der ve

Gözlerinin ardında hayal kırıklığı var ama neden bu kadar duygusal bir ilişki içinde olduğunu anlamıyor.

"Tamam o zaman," diyor ayağa kalkarak. "Ama bu palyaço gidene kadar uğrayıp seni kontrol edeceğim, tamam mı? Anlaştık mı?"

Ona ayna tutar ve ayağa kalkar.

"Anlaştık." Kadın başını sallıyor ve adam ona sarılmak üzereymiş gibi adım atıyor. Kızın kendisine dokunulmasından hoşlanmadığını biliyor ve kız da onun hızlıca daha iyi düşündüğünü ve bunun yerine beceriksizce omzunu okşadığını görüyor. Adam isteksizce gitmek için döner, arka cebinden bir paket sigara çıkarır ve bir tanesini yan kapıya doğru yürürken gevşemiş.

Aden'in sorunlu bir kızı ve ölü bir karısı var. Adam haklı. Onu hiç tanımıyor.

OceanofPDF.com

18

KIRA

Rock Harbor'dan Boston'a giden otoyolda, direksiyona asıldım, radyoyu kapattım, düşüncelerim allak bullak oldu. Matt'e geldiğimi söylemedim. Telefon kayıtlarını çantama tıktırdım ve yalanlarını öğrendikten birkaç dakika sonra yola çıktım. Düşünmek yok, sadece hareket.

Vücudum son haftalarda sürekli stres durumuna alışmış gibi görünüyor - panikleyen nefes ve yükselen kalp atış hızı, titreyen Ellerim ve sürekli gözyaşı dökme hissi bir tür uyuşukluğa dönüşüyor. Eve dönerken tanıdık kayalıkların, kamyon duraklarının ve sıra sıra beyaz çamların yanından geçerken, Matt'in kaybolduğu gün Rock Harbor'da olmasının herhangi bir açıklaması olabileceğine dair olası senaryoları canlandırmaya çalışıyorum.

Ve düşüncelerimi ne kadar eğip bükersem bükeyim ve akla yatkın olabilecek senaryolar yaratırsam yaratayım, bir tane bile bulamıyorum... Yalan çok büyük. Kendini açıklamak için ne söyleyebilir ?

Şu anda Wes-Dedektif Hendricks'i aramayı ve onu daha fazla sorgulamaları için içeri almalarını sağlamayı düşünüyorum. Lanet olası polise yalan söylediği aklıma geldi. Ama önce onu hazırlıksız yakalamayı tercih ederim, bakalım nasıl bir bahane bulacak?

Gerçekleri kontrol etmek için benden çok daha iyi kaynaklara sahip olan polise yalan söylemeye devam edin.

Evimin önüne gelene kadar geçen kilometreler çoğunlukla bulanıktı. Boston'un bu banliyösüne taşınırken verdiğim ödünü, benim şehirde kalmak istediğimi, onun burada bir doların ne kadar uzağa gidebileceğini düşündükçe içimde bir kızgınlık dalgası kabarıyor. O kadar alakasız ki, şu anda bu düşüncenin aklımdan geçmesinden bile utanıyorum ama domino etkisi yaratmaya başlıyor. Brooke Boston'daki lisesinde kalsaydı Ryan'la tanışabilir miydi? Yoksa o da diğerleri gibi arkadaşlarıyla, atletizmle ve üniversiteye hazırlanmakla meşgul olup bizimle kulübeye gelmeyi ve o piçle karşılaşmayı umursar mıydı? Boşa kürek çekiyorum.

Biliyorum, ama ya olsaydı? Ya burada mutsuz olmasaydı? Belki her şey farklı olurdu.

Dışarı çıktığımda garajdaki arabasını görüyorum. Yan camdan geçiyorum ve dizlerim bir an için altıma çökecekmiş gibi oluyor. Ev yabancı geliyor, sanki başkasına aitmiş gibi ve evden çok uzakta. Brooke'un olmadığı bir ev yoktur ve kocam bir yalancıdır.

Belki de bundan daha kötüsü. Şu andaki yalnızlık göğsümde bir taş gibi, ağır ve boğucu hissediyorum.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde Matt kanepede oturuyordu, önündeki sehpanın üzerinde jambonlu sandviç ve Pepsi vardı.

Xbox'ta *Skyrim*. Benim dünyam çökerken o lanet bir video oyunu oynuyor, lanet bir büyücüyle kılıç dövüşü yapıyor ve Brooke da dışarıda bir yerlerde.

"Çalıştığını sanıyordum," dediğimde irkilip ayağa fırlıyor ve kot pantolonundaki sandviç kırıntılarını siliyor.

"Merhaba! Aman Tanrım, burada ne yapıyorsun? Bir şey mi oldu? Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diyorum ve o da bana doğru geliyor, dirseğimi tutuyor ve beni sallanan koltuğa oturtuyor.

"Hayır ne? oluyor?" Ama an ona bakıyorum, artık bana yabancı. Sonra etrafa saçılmış Bud Light şişelerine, sandviçe ve tekrar ona bakıyorum.

"Yağmur yüzünden çocuklara izin verdim," diyor, sanki bu benim umurundaymış gibi, sanki vakti olsaydı günü onu aramama yardım ederek geçirmeyecek olması değilmiş gibi.

"Lütfen oturur musun?" diyorum ve isteksizce karşımdaki kanepeye otururken yüzündeki rengin solduğunu görüyorum.

"Ne oldu? Bir şey oldu. Söyle bana ne-" Ama hızlı bir hareketle onun sözünü kestim, çantamdan telefon kaydını çıkarıp kahvenin yanına koydum. Masayı önüne koyup bekliyorum. Önce şaşkınlık, sonra şok, sonra utanç gibi bir şey, sonra da savunmacı bir öfke şeklinde değişen sayısız duyguyu izliyorum.

"Bu da ne?"

"Sadece yapma. Saçmalık için zaman yok," diyorum usulca, sonra parmağımı göğsüme sokup sesimi yükseltiyorum, kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "Saçmalık için zamanım yok!"

Dağınık sehpadan yeşil bir kalem alıyorum ve Brooke'un telefonundan onunkine yapılan aramaları, tarihleri ve yeri daire içine alıyorum. Tam olarak ne sorduğumu biliyor. Şaşkın bir sessizlikle arkasına yaslanıyor, yüzü ve kulaklarının üstü kızarıyor.

"Düşündüğünüz değil, bunu size söyleyebilirim," diyor ve yarısı dolu bir bira alır ve sıradan bir sohbet ediyormuş gibi bir yudum alır- Sanki aldatma ya da sahte ilişkimiz gibi önemsiz bir şeyle ilgiliymiş gibi. Ama öyle değil. Bu *kızım*la ilgili.

"O zaman yüzünü çıplak ellerimle parçalamadan önce, lütfen bana ne *olduğunu* söyle," diyorum, kontrolü elimde tutmaya çalışarak, iş daha fazla tırmanmadan ve onu bir kendini koruma duvarının arkasında kaybetmeden önce söyleyeceği kelimeleri duymaya var.

"Tanrım, Kira, gerçekten bir şey yok. Söz veriyorum. Sadece planlarda bir değişiklik oldu. Tartışıyorduk. Sen ve ben tartışıyorduk. İşler... Sadece biraz uzaklaşmak. Jenny'lere gidecektim ama o kötü bir zaman olduğunu söyledi ve ben de uçuşlarla ve çocuklarıyla uğraşmak istemedim, sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı ve bunun senin kızmayacağın bir nedenle olması gerekiyordu -daha büyük bir kavga başlatmak için- ben de kulübeye gittim. Çok önemli. Baban o hafta sonu orada olmayacağını söyledi, hepsi bu."

"Bu mı?"

"Evet. Bir gece kaldım ve sonra birkaç gece Buck's Head'e balık tutmaya gittim. Colby'ye sor, Mike'a sor. Nasıl görüldüğünü biliyorum-"

"mi? Bunca zamandır bana yalan söyledin! Polise yalan söyledin! Polise yalan söylemenin nasıl görüldüğünü ya da bunun ne kadar ciddi olduğunu gerçekten biliyor musun? Onun kayb olduğu bölgede olmanın ve bu konuda yalan söylerken yakalanmanın nasıl görüldüğünü biliyor musun!? Gerçekten biliyor musun?" Ayağa kalktım ve elimdeki telefon kaydı çıktısını yüzüne fırlatmadan önce elimle işaret ettim.

"Tamam," diyor sakın bir ses tonuyla, yatıştırıcı olmaya çalışıyor ama ters etki. Yanıma geldi, iki elini omuzlarıma koyarak göz teması kurmaya çalıştı. "Hey, çok özür dilerim." Sarsılarak uzaklaşıyorum ve odanın diğer tarafına geçiyorum.

"Kötü bir zamanlamaydı, hepsi bu. Jenny hakkında yalan söylediğimi duyarsanız en kötüsünü düşüneceğinizi biliyordum -herkes en kötüsünü düşünecekti, ama Kir, yemin ederim, itiraf *tek* nedeni onu o gece görmemiş olmamdı. O gece onu görmediğim için hiçbir şeyi değiştirmez, o yüzden bir şey söylemedim. Kir, Kir, hadi ama, bütün o programları izledin. Hepsi eşin ya da üvey babanın ya da her neyse

Erkek onların hayatındaki en önemli kişidir - gerçekte ne olduğunu anlamak yerine bana odaklanırlardı. Ona takılırlardı. Bu davaya zarar verirdi, yardımcı olmazdı."

"O bir vaka değil!" Feryat ediyorum ve sonra başımı ellerimin arasına gömüyorum. Kanepenin kenarına nefes almaya çalışıyorum.

Birkaç dakika sessiz kalıyor ve gözlerinin kaydığını görebiliyorum, sanki bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi, ama eğer gerçek olsaydı, bu kadar çok düşünmesi .

"Sana söylemediğim için özür dilerim. İmkansız bir durumdaydım."

"Seni neden arasın ki?" Soruyorum, çünkü onu aramıyor. Babası değil. İyi anlaşıyorlar ama yakın değiller ve "sohbet" etmiyorlar. Yani onu aradıysa bile bu nadiren olur ve kesinlikle bir nedeni vardır.

"Borç para istiyordu. O öğleden sonra Mike'ın yerinde kamyonetimi gördüğünü, şehirde olduğumu bildiğini ve yüz dolar ödünç alabileceğini söyledi.

Hepsi bu kadar." Birasını yudumladı ve benden uzaklaşarak pencereden arka bahçeye baktı.

küçük bir gölet ve dalgacıklardan oluşan bir desen yaratıyor. Brooke ve arkadaşlarının geçen yaz Flamingo şeklindeki havuz şamandıralarıyla yüzeyinde süzöldükleri, buzlu lattelerini yudumladıkları ve güneşlendikleri gölet.

"Ve sen hayır dedin. Çünkü o gün onu hiç görmediğini söyledin, bu yüzden hayır demiş olmalısın. Neden?" Soruyorum, öfkem vücuduma yayılıyor, yumruklarım iki yanımda sıkılı.

"Çünkü ona, bağımsız olmak için okula ara verecekse, bir işe ihtiyacı olduğunu ve bunu kendisinin yapması gerektiğini söyledin. Onun Rock Harbor'da kalmasını biliyorum, bu yüzden arkandan ona para vermemin hoşuna gitmeyeceğini biliyordum," diyor tedirgin bir şekilde ayakta durarak.

O buzdolabına gider ve bir bira daha çıkarır. Kapağını açar ve lavaboya gerekenden daha sert bir şekilde fırlatır.

"Parayı neden istedi?" Soruyorum ama cevabı zaten biliyorum. Öyle mi?

"Ben nereden bileyim? On dokuz yaşında. Makyaj, kıyafet, hiçbir fikrim yok. Muhtemelen arkandan benimle oyun oynayıp oynayamayacağını görmek istedi. Benden yapmamı istediğin şeyi yapmaya çalıştığım için takdir beklemiyorum ama-"

"Oh, istemiyor musun? Bunun için lanet bir *ödül* istemiyor musun?" Bağıriyorum ve nedenini bilmiyorum. Çok yorgunum ve ona başka ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

"Kira-"

"Yani onu hiç görmedin mi?" Sözünü kestim.

"Sana söz veriyorum, onu bulmamı sağlayacak başka bir şey bilmiyorum," diyor ve ben ona bakıyorum.

"Ben bunu sormadım."

"Tanrım, sen imkânsızsın. Yardım edebilecek olsaydım - yardım tek bir şey bilseydim, sana söylerdim. Polise söylerdim. Kısa süreliğine oradaydım ve nasıl görüneceğini düşünerek bundan bahsetmedim. Dedğim gibi. Tüm bildiğim bu. Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Sana söylemediğim için gerçekten üzgünüm ama nasıl söyleyebilirdim ki?"

"Yani babam orada olacağını biliyor muydu?" Ne kadar çok insanın yalan söylediğini fark ederek soruyorum. Kızlarını kurtarmak için.

"Şey, yani, evet. Eğer dışarıdaysa kulübeyi kullanacağımı söyledim, o yüzden..." diyor. Gelip sandalyemin önündeki sedirin üzerine oturuyor. Ellerini dizlerime koyuyor ve başını öne eğiyor. O zavallı suratına bir yumruk atmak istiyorum ama bunun yerine onu itip ayağa kalkıyorum.

"Başka ne hakkında yalan söyledin?" Soruyorum. İç geçiriyor ve kollarını Bıkkın bir etme hareketi. Yanından geçip merdivenleri koşarak , her seferinde iki basamak iniyorum. Yatak odamıza gidip kalan kıyafetlerimi bir çantaya doldurmaya başlıyorum, bir tablet ve şarj aleti, dolaptan birkaç ayakkabı, Brooke'un mezuniyet fotoğrafı. Lavabonun altındaki dolabı açtım ve Kolumu içeri kaydırıp içindekileri çıkarıyorum ve kancada asılı bulduğum bir plaj çantasına atıyorum.

Çantaları omzuma atıp merdivenlerden aşağı iniyorum. Matt kanepede oturuyor, birası sehpanın üzerinde, koyu renkli ahşap yüzeyde beyaz bir su lekesi oluşturuyor. Yanından geçerken bana bakmıyor, ben de veda etmiyorum ama ikimiz de geri dönmeye niyetim olmadığını biliyoruz.

19

ADEN

Aden, babasının sırrı olan erkeği aramaya nereden başlayacağı konusunda hiçbir fikre sahip değildir.

sevgililer ya da uyuşturucu bağlantısının kanıtı. Her şey çok gülünç, ama gerçekten de çok kötü bir şeyler oluyor. Babasının dışarıda bir yerlerde olduğu düşüncesi canını yaksa da bunu kendine itiraf etmek zorundadır, acı çekmek... ölmek- neredeyse katlanılamayacak kadar fazla. Babasını bir daha göremeyebileceği gerçeğini gerçekten özümsemek zorundadır. Annesini aramak ister. Acınası, çocuksu bir anda, onun tanıdık, şarkı söyleyen sesinin her şeyin yoluna gireceğini söylemesine çaresizce ihtiyaç duyduğunu hisseder, ta ki toparlayıp ona ihtiyacı olanın annesi olduğunu hatırlayana kadar. Onu teselli edecek kimse yoktur. Bu artık onun işi. Bu farkındalığın ağırlığı nefesini keser. Arabanın konsolundan üç tane daha antiasit hapı çıkarıp çiğniyor, gazlı üzüm aroması dilinde çözülüyor. Kalın ve kireçli bir şekilde iniyor Yutkunurken.

Brady benzin istasyonunda içtiği kahveye çok fazla toz vanilya kreması karıştırır ve yolcu koltuğunda kıpırdanır, asla yerinde duramaz, çünkü kasabanın kenar mahallelerinde dolaşırlar ve başka ne yapacaklarını bilmedikleri için karşılıklarına çıkan her vadiyi, kayalıkları ve balık tutma yerlerini araştırırlar. Aden sadece hareket etmeyi bırakamayacağını biliyor - evde öylece bekleyip umut edemez. Bir şeyler yapmak zorundadır. Strip'teki ziyaretinden sonra, bu yaklaşımın daha da beyhude olduğunu düşünüyor. Bir başka yanı da babasının cesedini bir çukura atılmış bulabileceklerini, onu öldürmek isteyenlerin intikamının cesedin kalıntılarından belli olduğunu düşünüyor. Hasta olabileceğini hissediyor.

"İyi misin?" Brady torpido gözünün koluyla oynayarak ve içindekileri karıştırarak sorar. Bir paket sigara çıkarır ve Birini yakar. Bir camı kırar ve Aden gerçekten kusabileceğini düşünür.

"Evet, ben iyiyim," diyor.

Brady, "Sanırım ona ne olduğunu biliyor olabilirim ama bana inanmayacaksınız," diye söze başlar ve Aden bunu hangi komplo teorisinin izleyeceği ile zaten ilgilenmemektedir.

"Uzaylılar olduğunu söylemiyorum..." diye başlar. "O zaman söyleme. Tanrım, Brady, lütfen."

"Sadece beni dinleyin. Tüm bu kayıplar hakkında bir belgesel izledim. Milli parklarda kaybolan ve kırsal açık hava mekanlarını seven insanlar, doğru gibi. Her zaman ortak bir noktaları vardır; daha yaşlıdırlar ya da bir engelleri, bir zayıflıkları vardır."

"Brady."

"Bir bölgeyi yüzlerce kez arıyorlar ve bir gün yürüyüşçü sırt çantasını ya da ayakkabılarını, hatta cesedini defalarca kontrol edilmiş bu geniş açık alanda buluyor."

"Tamam," diyor Aden sabırsızlıkla.

"Çok ikna edici. Tek söylediğim bu. Uyuyor." Ve tam o sırada Aden'in telefonu çalar. Tanımadığı bir numara ve 617 alan kodu.

"Kim o?" Brady soruyor, bardak tutucusundan aşağı bakıyor, sonra alıp cevap veriyor.

"Aden Coleman'ın telefonu."

"Brady. Tanrı aşkına, ver şunu bana."

Brady hoparlörü avucunun içine alır yüksek sesle fısıldar, "Bir muhabir olmadığından emin oluyorum."

"Kira kim?" diyor. "Kira Everett, sizin için ne yapabilirim...? Hayır, ben Aden değilim. Konunun ne olduğunu ona söyleyebilir miyim?" der ve Aden telefonunu geri almak için Brady'ye doğru hamle yapar. Brady, "Bekle," der ve sonra telefonu uzatır. "Tanrım, al. Bir hap al."

"Ben Aden," diyor Aden isteksizce, karşısındakinin bir muhabir ya da daha kötüsü Leah'nın okulundan biri olmamasını umarak. Ya da daha kötüsü, bilmek istemediği bilgilere sahip bir polis.

"Merhaba," diyor ses. "Ben... Babana olanları duydum ve..."

"Bu neyle ilgili? Biz zaten bir açıklama yaptık. Şu anda sadece yalnız kalmak istiyoruz."

"Hayır, üzgünüm. Ben... Bırak baştan başlayayım."

"Bu numarayı nereden buldun?" diye tersliyor, numarasının şehrin her yerinde bilgi almak için aranması gereken afişlerde olduğunu hatırlıyor. Kadının iç çektiğini ve kendini toparladığını duyar. Sakin bir şekilde konuşur.

"Bakın. Arıyorum çünkü... kızım kayıp. Brooke Everett. Muhtemelen duymuşsunuzdur" diyor, sesinde çaresizlik var. O da Haberlerde yüzünü gördüğünü hatırlıyor, ama diğer kayıp kızların, sayısız gülümseyen yüzlerin, enstantanelerin arasına karışıyor. Hayatın bir anı, onlardan çalınmadan hemen önce.

"Sanırım, belki. Üzgünüm, bilmiyorum..."

"Bence buluşmalıyız," diyor, daha fazla açıklama yapmadan.

"Tanışmak mı?" diye kekeliyor, kadının ondan ne istediğini hâlâ anlamamış, kendi acısı yüzünden dikkati çok dağılmış.

"Belki önemsiz bir şey ama kızımın gibi diğer vakaları inceliyordum - diğer kurbanları, benzerlikleri. Sonra Harry Flynn'i duydum ve belki de anlamsız ama son zamanlarda

En zorlama ve anlamsız olduğunu düşündüğüm ipuçları bana en...ilginç bilgileri verdi. En azından notları karşılaştırmaya değer," diyor. Kadının sesinin kırıldığını duyuyor. Tıpkı kendisi gibi çaresizlik içinde, sevdiği birini bulmayı arzulayan bir kadının sesini duyuyor.

"Evet. Evet, tamam," diyor.

Brady kolunu dürterek, "Hoparlörü aç," der ama Aden'in bunu ona anlatmaya hiç niyeti yoktur, tıpkı babalarının bir çıplak barın dışında kameralara yakalanması hakkında ona hiçbir şey anlatmaya niyeti olmadığı gibi. O çok dengesiz. Aden'in parçaları kendi başına birleştirmesi ve annesinin ya da Brady'nin bu olaya maruz kalmadan önce gerçekleri öğrenmesi gerekiyor.

Belki'ler ve kısmi teoriler.

"Bana ne zaman ve nerede olduğunu mesaj at," diyor ve hemen telefonu kapatıyor.

"Kimdi o?" Brady sigarasının izmaritini camdaki çatlaktan dışarı fırlatarak ve koltuğunda kıpırdanarak sorar.

"Leah'nın okulu var. Merak etme," der ve Brady başını sallayarak ayaklarını koltuğa uzatır. Aden'in kızı hakkında yorum yapmaması ya da meraklı sorular sormaması gerektiğini iyi biliyor. Brady tekrar kıpırdanıp radyonun düğmelerini kurcalamaya başlayana kadar bir süre sessizlik içinde yol alırlar. Önce bir country kanalı girip çıkıyor. George Strait şarkı söylüyor "Amarillo by Morning," ve sonra sönüyor ve arabanın hoparlörlerinden bir Cat Stevens şarkısı duyuluyor.

Aden'e çocukluğunda Crescent Beach'e yaptıkları yolculukları hatırlatıyor. ikisi, sadece çocuklar, arka koltukta birbirlerini tekmeliyorlardı. Uzun bir iskelesi olan bir kulübe ve tahtadan fırlayan, ayaklarını sıyıran paslı çiviler; kıyıya vurmuş ölü güneş balıkları; üzerinde Snoopy olan bir can yeleği

Arkasında bir sürü küçük Woodstock'un su kayağı kırmızı bir tekneyi sürmek; ve bir fincan toprak ve Dr. Peppers içinde gece sürüngenleri aldıkları ve bir şeker ve bir cips seçtikleri hediyelik eşya dükkanı. Kalbi, dördünün birlikte mutlu olduğu, annesinin elini babasının ensesine koyduğu ve babasının arabayı sürerken mırıldandığı anılarla kabarıyor "Moonshadow" ve "Peace Train."

İstasyon tekrar hale geldiğinde, Brady alay eder ve değiştirir. Bir kadın sesi duyulur, o garip yapay şekilde konuşmaktadır. tüm haber muhabirlerinin -zorla, doğal olmayan tonlamalarla- olduğunu düşünüyor ama *Hemlock Lane* kelimelerinin geçmesi dikkatini çekiyor.

"Babam hakkında konuşuyorlar," dedi Brady, Martin'in adını duyunca. Parazitin içinde bir yerde. Söylenen her şeyi yakalamak zor, ancak birkaç yıl boyunca bir dizi kayıp kişi vakasından bahsediyor. Heather ve Amelia'nın en son Hemlock Lane'de aynı bölgede nasıl görüldükleri ve bu iki cinayeti Harry'ye nasıl bağladıkları - en son orada görülmemiş olsa da, o bölgeye sık sık gidiyordu.

"Hiç mantıklı değil!" Brady telsizden bağıyor. Muhabir devam eder.

"Yeni bilgiler bölge sakinlerini alarma geçirdi. Şok edici bir keşif olarak, kayıp yetmiş üç yaşındaki Martin Coleman da aynı bölgede akşam 22:00 ile gece yarısı arasında birkaç kez görülmüştür. Herkesin hala aradığı genç, on dokuz yaşındaki

Brooke Everett, kaybolduğu gece saat 22:19'da Hemlock Lane'deki Lucky's'de kameralara yakalandı. Bu durum bazı yerel halkın saat 22:00'den bölgeyi *terk* ediyor ve bunu *kaybolma saati* olarak adlandırıyor. Birçok işyeri erken kapanıyor ve hatta bazıları sokağa çıkma yasağı ilan edilmesini istiyor. Gelişmelerden haberdar oldukça daha fazlasını öğreneceksiniz."

Brady radyoyu kapatır. Yüzü solgunlaşır ama konuşmaz. Aden arabayı kenara çeker. Ani sessizlikte sertçe yutkunduğunu duyabilir. Bu bilginin ortaya çıkacağı konusunda onu uyarmadığı için Hendricks'e kızgındır. Belki annesinin yanında olabilirdi - darbeyi yumuşatmaya çalışabilirdi.

Aden bir süre sonra, "Annemi görmeye gideceğiz," dedi ve arabayı geri çevirip batıya, kasabanın dışına giden dolambaçlı uçurum yolundan aşağı inmeye başladı. Bu

Brady'nin atıp tutmaması, yıldırım hızıyla düzinelerce cevaplanamaz soru sormaması ve ön paneli yumruklayıp nasıl basının bir avuç "dangalak" olduğunu söyledi. Sessizlik rahatsız edici. Brady

sigara içmiyor ya da gevezelik etmiyor. Herb ve Ginny'nin Augusta yakınlarındaki kestane ağaçlarının gölgesinde yer alan kulübesine doğru kırk beş dakika boyunca araba kullanırlarken yolcu penceresinden sessizce dışarı bakıyor.

Leah'yı merak ediyor. Bu olayın ona ulaşip ulaşmayacağını -yabancılardan duymadan önce ayrıntıları ona anlatıp anlatmaması gerektiğini- tekrar merak eder. Olanların hiçbirinden haberi bile olmayabilir ve bu yerel bir olay olarak kalabilir. Annesini düşünüyor, onu son gördüğünde yatakta ağlıyordu ve kocasının ona yalan söylediğini ve bir striptiz kulübünün dışında takıldığını çoktan duyup duymadığını. Şu anda ne hissediyor olmalı?

Onlar toprak yola park edip eve doğru yürürken Herb arka kulübede bir şeylerle uğraşıyor. Bir kutu Old Milwaukee içiyor ve yanlarından geçerken onları selamlamak için bir elini havaya kaldırıyor, sonra dönmeye devam ediyor

Eski, işe yaramaz bir radyonun içindeki bazı kablolar.

Küçük evin içinde hava bayattır ve sosis kokusu ile Aden ve Brady annelerinin iyi olduğunu umarak isteksizce içeri girerken küçük mutfaktan soğan kokuları geliyor.

Pembe ev ceketi ve ona uygun terlikleriyle ocağın başında durmuş, tavada et çeviriyor. Kemerli kapı aralığında belirdiklerini görünce irkiliyor.

Tek söylediği "Oh," oluyor, onları gördüğüne ne şaşıyor ne de seviniyor, sanki hep oradaymışlar gibi.

"Otur ve ye. Tencerede patates var. Brady, patatesleri getir," der ve Brady, Aden'in takındığı aynı şaşkın ifadeyle Aden'e bakar.

"Anne," diyor Aden usulca.

"Ne? Brady, tencerenin içindeler," diyor tekrar, spatulayla onu işaret ederek ve Brady tencereye gidip korkmuş bir bakışla tabaklara biraz patates püresi koyuyor.

"Hey, neden ?" diyor Aden, eli omzunda, onu mutfak sandalyesine doğru yönlendirmeye çalışarak.

"Yemek yaptığımı görmüyor musun? Oturun. Yemek yemelisiniz," der ve sırtını ona dönerek et parçalarını kızgın yağın içinde gezdirir. Aden ve Brady bir kez daha birbirlerine baktıktan sonra otururlar. onlara söylendi.

Penny yağlı sosisleri eski porselen yığıyor ve servis ediyor. Sonra kenarlarında sarı papatyalar olan uzun bardaklara süt dolduruyor ve masanın ortasındaki ekmek sepetini alır ve

Solundaki Brady, pijamalarıyla bir Perşembe öğleden sonrasının ortasında değil de Pazar akşam yemeğindeymiş gibi davranarak alması için dürtüyor.

"Ginny nerede?" Brady soruyor, belli ki bir normallik hissi yaratmak için söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyor.

"Çalışıyor. Bugün dört ve iki postiş yaptırdı," diyor ve bir ruloyu yağlayıp ağzına atıyor.

"Bak, anne. Sadece bilmeni istiyorum ... gibi değil, tamam mı? Dedektif Hendricks'le konuştum ve... babamın o videosu. Orada tanıklık etmeye çalışıyormuş. Bilirsiniz, kilise için. Orada çalışan biriyle konuştum ve onlar da öyle söyledi. İncil dağıttığını söylediler."

"Bunu biliyor muydun?" Brady sesini yükseltir. "Polisle konuştuğunu söylemedin. Oraya gittin. Ne oluyor lan? Neden ikimiz de gitmedik?"

"Çocuklar. Sesinizi alçaltın," diyor Penny sakince, hiçbirine bakmadan.

"Bunun zamanı olduğunu sanmıyorum-" diye söze

başlar Aden. "Eğer bizim bir şey biliyorsan, o zaman-"

"Çocuklar!" Elini masaya vuruyor. Aden yaslanır ve elini yüzüne sürer.

"Hendricks'le konuştum anne ve evet, bu görüntüler var ama düşündüğün gibi değil," deyince Penny, Aden'e sanki onu çok kızdıracak bir şey söylemiş gibi baktı.

"Bu konuda daha fazla bir şey duymak istemiyorum. O kameralar grenli, bulanık ve neyin ne olduğunu göremiyorsun. O hiç orada olmadı. Hikayenin sonu. O iyi bir adamdı." Geçmiş zaman kullanması Aden'in çiğnemeyi yarıda bırakıp ona bakmasına neden oldu.

"Hikayenin sonu," diyor. "Sadece balık tutuyor, o yüzden endişelenecek bir şey yok." Brady başını sallar ve sütünü içer.

Aden annesinden Brady'ye ve tekrar annesine bakıyor ve kendini bir korku filmindeymiş ve daha önce hiç tanımadığı iki insana bakıyormuş gibi hissediyor.

20

KIRA

Aden Coleman'la yaptığım görüşmeyi kapattıktan sonra telefonu iskelenin sonunda yanıma koyuyorum ve suyun parlak yüzeyinden göl kenarındaki diğer kulübelere bakıyorum. Yetmiş üç yaşında bir adamla kızımın bağlantı kurması uzak bir ihtimal ama Dana Rossi'yle konuşmak bana uzak bir ihtimalmiş gibi geldi ve beni buraya, Vinny'ye, Ryan'a ve Matt hakkındaki gerçeğe götürdü. En azından gerçeğin bir kısmına.

Matt hakkında düşündükçe, onun bu işe karışmış olmasının mümkün kendimi daha fazla ikna ediyorum. O bir canavar olamaz. O kadar çok şey var ki.

Bu mümkün değil. Başka bir gizli hayat yaşıyor olmalı. Bu bir filmde, gerçek hayattan değil ve ben bunu bilirdim. İşaretler, sırlar, bir his olurdu, değil mi? Tabii ki olurdu.

Ayrıca yaşlı erkeklerle ne işi olabilir ki? Ve Harry ve kızlar arasındaki bağlantılar var. Bunu inkar edemeyiz. Amelia ve Heather öldürüldüğünde Matt'in Rock Harbor'da olması gerekirdi. Dün ne yediğimi bile zar zor hatırlıyorum. Beş yıl boyunca kulübeye geldiğimiz her hafta sonunu nasıl hatırlayabilirim ki?

Ayrıca bu kızlar öldürülmeden önce günlerce ortadan kaybolmuşlar. Ne zaman öldüklerini bilmiyorum - kaçırıldıktan sonraki tam zaman dilimi - bu bilgi benim sahip olduğum bir şey değil, bu yüzden Matt'in burada olup olmadığını nasıl tespit edebilirim? Yapamam ve kendime ne kadar onun kimseye zarar vermesinin mümkün olmadığını söylesem de bu beni rahatsız ediyor - böylesine korkunç eylemlerde bulunabileceğine dair en ufak bir işaret bile yok. Yalan söyledi ve yalan söylemeye devam etti ve bu yalanın büyüklüğü bana onu hiç tanıımıyormuşum gibi hissettiriyor.

Webber Göleti'ne kanoyla açıldığımız zamanı, yasemin kokulu bahar havasını, kavak ağaçlarının gölgesinde piknik battaniyesi üzerinde sevişmemizi, alacakaranlıkta tiki meşalelerinin yanıp söndüğü bu iskeledeki akşam yemeklerini,

Kamp ateşi ve nemli toprak kokusu akşam havasını dolduruyordu. Kolayca güldük ve gençlik yıllarına ve kayıp aşklara dair garip hikâyelerimizi paylaştık.

Son birkaç aya kadar birlikte hayatımız kolaydı. İş günü boyunca mesajlaştık, özel bir şey söylemedik.

Çöp öğütücü yine tıkanmış.

Şu kedi videosuna bakın, tango yapıyor. Yemeği

getirebilir misin? Canım yemek yapmak istemedi.

Seni seviyorum, yağ değişimi yaptırmayı unutma.

Biz sıkıcıyız. Çoğu gece herkes gibi kanepede televizyon izliyoruz. Hiçbir zaman geç kalacağını söyleyerek aramadı ya da garip davranışlarda bulunmadı. Bir şeyler sakladığını hiç hissetmedim. Ama eğer gerçekten ikinci bir hayatı varsa, bunu bilmiyordum.

Dün Boston'dan dönerken üç kez aradığımda babam telefonu açmadı. Muhtemelen en iyisi buydu çünkü öfkeden kudurmuştum ve ona patlayabilirdim - bana yalan söylediği için onu suçlayabilirdim - ve sesindeki herhangi bir yalan imasını dinleyecek kadar topraklanmıştım. Şimdi burada bizzat olduğum için, nasıl tepki verdiğini görebiliyorum. Dilin bana söylemesi gerek. O biliyor muydu? Sevdiğim herkes bana karşı komplo mu kuruyor?

Dün gece içeri girdiğimde kulübenin ön kapısının yanındaki küçük masanın üzerindeki kağıt yığınının arasında telefonunu gördüm ve bu yüzden cevap vermediğini fark ettim. Kuzey turna balığı yakalamak için Moosehead'e gittiğini biliyorum.

Çünkü bunu her zaman yapıyor ve telefonun çekmediğini biliyorum ama yine de merak ettim -ve merak ettiğim için kendimden nefret ediyorum- bir insan nereye gittiğinin takip edilmesini istemediği sürece neden telefonunu bırakır ki? Ama sonra onun her zaman unuttuğunu biliyorum. O farklı bir nesil ve bizim gibi telefona bağlı değil. Ve sonra zihnimin o karanlık yola girmesine izin verdiğimde kendimden nefret . Acaba iyi bir şey yapmadığı için mi unutup ve dışarıda her ne yapıyorsa kendisine bir zaman damgası yapıştırıyor?

Bu iğrenç bir düşünce. Kısa bir an için bile olsa böyle bir düşünceye sahip olduğum için çok utanıyorum. O benim babam ve inanılmaz bir adam ama tüm bu olanlar bildiğim her şeyden şüphe duymama oluyor.

Arabası tahmin edilebileceği gibi sabah 7:30'da kulübenin yanındaki toprak alana yanaşıyor ve her zaman yaptığı gibi arabadan iniyor, kağıt bir fincanı dengede tutarak

kahve ve küçük bir kutu . Kalçasıyla arabanın kapısını kapatır ve rıhtıma doğru yürür.

"Dönmüşsün," diyor. "Aç mısın?" İskelenin sonuna kadar yürüdü ve yanıma oturdu, bacaklarımız iskelenin ucundan sarkıyordu. Çörekleri açtı. delikler ve bir tane alır, sonra kutuyu bana iter.

"Brooke'un kaybolduğu gece Matt'in burada olduğunu biliyor muydun?" Bir yara bandını yırtar gibi hızlıca soruyorum. Gözlerimi onun yüzünde sabit tutuyorum, yüzünde herhangi bir tanıma ifadesi arıyorum ya da belki de yüz hatlarının

değişir ve bir panik parıltısı ya da bir yalan ortaya çıkar.

"Ha? Burada nerede?" diyor yüzünde gerçek bir şaşkınlıkla.

"Bildiğini söyledi."

"Neyi biliyordum? Geri , Kira. Sen neden ?"

her zamanki gibi sakın bir şekilde konuşuyor. Onun sesini yükselttiğini hiç görmemiştir - aslında bir zamanı da düşünemez. Yavaşça, homurdanarak konuşuyor - Kentucky'den Maine'e nakledilen bir genç, sadece yalnızlık ve iyi balık tutmak için kalmış, ama yine de özünde rahat bir kovboy.

"Brooke'un kaybolduğu gece Matt bu kulübedeydi. Buradaydı ve sana burayı alıp alamayacağını sorduğunu söyledi - gidip gitmeyeceğini ve senin de bunu bildiğini." Sesimi düzgün tutmaya çalışarak ama titrediğini hissederek söylüyorum.

"New York'taydı. Mazeretini doğruladılar," diyor kaşları çatık, başını sallayarak. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yalan söyledi. Oradaki arkadaşı ona kefil oldu ama o buradaydı. Bunu kanıtlayan telefon faturasını buldum ve o da itiraf etti."

"anasını," diyor, "çocuğu! Neden? Neden-" "Sana kalıp kalamayacağını sorduğunu ve senin de evet dediğini söylüyor. biliyordum," diyorum ve dudaklarından mizahsız, keskin bir kahkaha kaçıyor.

"Sana her zaman o çocuğun doğru olmadığını söyledim. Birkaç hafta önce bana kulübenin hangi hafta sonları müsait olacağını sormuştu - eğer balık tutmayı biliyorsam

Gelmek istersiniz diye bir program hazırladım. Sizler, yani ailem. Ben de ona planlarım olduğundan emin olduğum birkaç tarihi söyledim. Onunla konuştuğum tek zaman buydu ve tek söylenen de buydu. Tek başına gelip gelemeyeceğini hiç sormadı ve bana da gelebileceğini söylemedi," diyor şapkasını çıkarıp öfkeyle ellerini saçlarında gezdirmeden önce

değiştiriyor. Kahvesini yudumlar ve Matt'in yine orospu çocuğu olmasıyla ilgili bir şeyler mırıldanarak başını sallar.

İçimi büyük bir rahatlama kaplıyor çünkü tabii ki bilmiyordu. Bana söylerdi. Matt'i neden korusun ki? Korumuyor. Hatta adamı sevdim. Sonra başka bir duygu rahatlamayı gölgede bırakıyor ve ona sormak zorunda kalıyorum...

"O hafta sonu telefonunuz yanınızda mıydı?"

"Telefonum mu?" diye soruyor, kahve fincanının kapağını çıkarıp soğutmak için üflüyor.

"Evet. aldın mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Beni sadece sen ya da çocuklar arıyor, ben de onlarla birlikteydim, o yüzden muhtemelen aramam. Bunu neden soruyorsun?" diyor, sesi düzgün ama yüzünde hafif bir kızgınlık ifadesi beliriyor. Matt için bir mazeret hakkında yalan söylemenin ne kadar kolay olduğunu düşünüyorum. Eğer aynı yerde olmasaydık kayıtları hiç görmemiş olurum. Erişimim olmazdı ve bunların hiçbirinden haberim olmazdı.

"Bilmiyorum," diyerek konuyu değiştiriyorum ve söylediğinden daha fazlasını bildiğine dair saçma fikri hızla reddediyorum.

"Yaşlı adam, Harry ve iki kızın Strip'e sık sık gittikleri biliniyordu ve hepsi de bilinmeyen, lanet olası bir nedenle birbiriyle bağlantılıydı. Aynı şeyle öldürüldüklerini biliyoruz..." Duruyorum, *fermuarlı bağ* ya da *hadım bandı* kelimelerini söyleyemiyorum çünkü bunu düşünmek beni hasta ediyor - Brooke'un tehlikede olduğunu düşünmek.

"Aynı silah. Ve şimdi bu Martin denen adam gitti. Arabasını bulduklarını biliyor muydun? Pek iyi görünmüyor. Son görüldüğü yer Brooke öyleydi. Her şey orada. Her şey orada ve biz onu kaçırıyoruz. O bölgede dolaşan yırtıcı olmalı ve biz onu açıkça göremiyoruz. Bahse girerim güvenlik kameralarının her yerindedir ve herkes bunu biliyordur. ve hepimiz onu özölüyoruz. Beş ya da altı yıl içinde üç genç kadın ve iki yaşlı adam. Bu ne anlama gelebilir ki? Bu öğrendikçe daha az mantıklı geliyor ve ben yapamıyorum-" Duruyorum ve derin bir nefes almak için kendimi zorluyorum.

"Hey," diyor kolunu omzuma dolayarak. "Biliyorum. Her şey yoluna girecek. Onu bulacağız." Gözlerimdeki yaşları siliyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Gitmem gerek," diyorum. Rıhtımda yürüyorum ve eşyalarımı almak için kamaraya girmeden önce babama dönüp bakıyorum. Küçük görünüyor, sırtı

Sarkık bacaklarıyla otururken kamburunu çıkarmış, durgun suya bakıyor ve kahvesini yudumluyor. Bana doğruyu mu söylüyor?

İçeri girdiğimde, telefonuna tekrar baktım. Tereddütle elime aldım, sonra Hâlâ rıhtımın sonunda olduğundan emin olmak için pencereden dışarı bakıyorum. Kilitli olup olmadığına bakıyorum ve kilitli olmadığını görünce biraz şaşırıyorum. Daha önce telefonuna hiç bakmamıştım ama şifre ya da pinle uğraşacak birine benzemiyor. Teknolojiyi gerçekten anlamıyor ya da umursamıyor ve modern dünyada geçinmek için gereken asgari miktarda çalışmayı sürdürüyor. Ama işte orada, açmak için dört haneli bir pin gerekiyor. Hızlıca birkaç tahminde bulunurken ellerim titriyor. Doğum yılım, doğum ayım ve günüm, sonra Brooke'un doğum günü için aynı denemeler ve sonra onunki. Sosyal ağının son dört hanesi. Hiçbir şey çıkmadı.

Rıhtım boyunca geldiğini görmek için tekrar dışarı bakıyorum, Arkasında puslu gri gökyüzü fon oluştururken bir kolunun altına sıkıştırılmış donut deliği kutusu. Kendime paranoyak ve saçma davrandığımı söylesem de ona farklı gözle bakıyorum. Telefonunu bulduğum yere geri koyup ön kapıdan sığıyorum ve o beni görmeden arabama binıyorum.

Aden'le buluşmadan önce saatlerim var ve binlerce kez baktığımız aynı yerleri dolaşmaya dayanabilir miyim bilmiyorum. Başka nereyi deneyeceğimi, kimi arayacağımı bilmiyorum. Gölün etrafındaki dar yolda ilerlemeye başladım ve sonra aklıma bir şey geldi. Daha önce sormayı düşünmediğim bir şey çünkü Vinny'nin ne yaptığını yeni öğrenmiştim. Brooke'un ona söylediğini iddia ediyor.

Cebimde telefonumu karıştırıyorum ve Ryan Lambros'un numarasını bulana kadar aşağı kaydırıyorum ve işte tam da bu yüzden onu etmedim. Eğer hapiste olsaydı, benimle konuşmak ya da herhangi bir soruyu yanıtlamak için hiçbir nedeni olmazdı ve ben de herhangi bir sorum olup olmadığını bilmiyordum, ama şimdi var. Arıyorum ve yarım düzine alıyor. ve sesli mesaja yönlendiriyor. Tekrar deniyorum, cevap yok. Sonra mesaj attım: Aramama cevap verebilirsin ya da polisten gelen bir çağrıya cevap verebilirsin. Birkaç dakika bekleyip tekrar deniyorum. Açtığını duyuyorum ama hiçbir şey söylemiyor.

"Sadece cevaplamanı istediğim bir soru var," diyorum, ne bekleyeceğimi bilmeden.

"Ne?" diyor ve sadece tek bir kelimeyle ağzından çıkan gevelemeyi şimdiden duyabiliyorum. Kafası iyi. Odaklanabilmek için kenara çekiyorum. İleride yolun kıvrıldığı yerde duran deniz fenerine bakıyorum, dalgalar aşağıdaki pürüzlü kayaya şiddetle çarpıyor ve derin bir nefes alıyorum.

"Brooke hiç Matt hakkında bir şey söyledi mi?"

"Kim?" diye sorar.

"Kocam. Üvey babası-herhangi bir şey...kötü, yani. Olumsuz olarak öne çıkan herhangi bir şey" diyorum ve o da gülüyor.

"Bu komik mi? Bunların herhangi birinde sana komik gelen bir şey var mı?" Tersledim.

"Hayır, bu konuda bilgisiz olman çok tipik. Her şey hakkında."

"Ne hakkında?"

Tabii ki onun hakkında bir şeyler söyledi. O.. Ne diyordu ona? Eller. Her zaman ona çok uzun dokunuyor, göğüslerine bakıyor. Bir keresinde kışını ellediğini ama kızın gülüp geçtiğini, onun da güldüğünü, kazara olmuş gibi davrandığını söyledi. tam bir sürüngen olduğunu düşünüyordu," diyor ve kadın sesli bir şekilde nefesini tutmamaya çalışıyor. Şokunu belli etmemeye çalışıyor.

"Hiç çizgiyi aştı mı? Başka şey söyledi mi - olmuş olabilecek herhangi bir şey?"

"Tek söylediği buydu. Gerçi çoğu erkek iğrenç. Güzel bir kız arkadaşın olunca erkeklerin ne kadar berbat olduğunu anlıyorsun. Çoğu lanet domuzlar." Sonra arka planda bazı boğuk sesler duyuyor ve adam cevap verirken eliyle telefonu kapatıyor olmalı. "Gitmem gerek," der ve telefonu kapatır.

Arabamla yolun kenarına oturdum, nefesim kesilmişti. Ona dokundu. O lanet olası piç, küçük kızıma dokundu. Başka ne yaptı ki?

OceanofPDF.com

21

GRACE

Grace lobideki tuğla şöminede ateş yakar ve metal bir ocakla kükreyerek canlanana kadar dürtmeye devam eder. Üç kadeh kırmızı şarap doldurur ve şişeyi deri kanepenin önündeki alçak, büyük boy sehpanın üzerine koyar. Bir tabak ordövr hazırlıyor ve gergin bir şekilde ateşin yanındaki koltuğun kenarına oturuyor.

Aden Grace'i arayıp bu gece lobinin kapısını onun için açık bırakma zahmetine girmemesini söylediğinde Grace her şeyin yolunda olup olmadığını sordu ve Kira Everett'le buluşacağını söylediğinde de bunu burada, otelde yapmasını istedi. Adam tereddüt etti ve bir süre sessiz kaldı ama Grace yardım etmek istediğini, belki biraz fikir verebileceğini söyledi ve o da kabul etti.

Şimdi, buluşma konusunda hasta ve endişeli ve bunu gerçekten yapıp yapamayacağını merak ediyor, ancak elinde bilgi var ve Vinny haklı olsa ve Aden kendini gösterdiği gibi iyi bir adam olmasa bile, bu iki kayıp insanı bulmakla ilgili.

Duygularını bir kenara bırakmalı. Bu noktada bunu yapmazsa nasıl bir insan olur?

Merdivenlerin başında Aden'in kapısının açıldığını ve kısık bir sesin telefon konuşmasını bitirdiğini duyar, ardından Aden'in ayak sesleri merdivenlerde duyulur. Önce

daha dibe varmadan ön kapı açılır ve bir ses "Tak, tak" der. Sarı saçları tepesinde dağınık bir şekilde düğümlenmiş, zayıf, yorgun görünümlü bir kadın ve bedenine büyük gelen bir parka içeri girer. Kadın Bir kolunun altında dizüstü bilgisayar, diğerinde de bir kutu kağıt taşıyor.

"Kira, merhaba," diyor Aden, son iki merdiveni inip onu karşılamaya giderken. Zayıf bir gülümseme veriyor ve elini sıkıyor. Grace'in söyleyebileceğine göre, her türlü küçük konuşmayı geçip işe koyulmaya hazır.

"Bu Grace. Burayı o işletiyor. Kendisi aynı zamanda Yardım et," diyor Aden ve Kira onun elini sıkıp hafifçe soluyor. Grace onun Brooke'a benzediğini biliyor. En azından biraz. Bunu düşünecek kadar

kaçıranın -hayır, katilin- bir tipi *var*. Aden'in bu kadına başına gelenleri anlatıp anlatmadığını, Kira'nın onun da kızlardan biri olduğunu bilip bilmediğini merak eder.

"Lütfen, oturun. Şurada-" Grace masayı işaret ediyor. "Acıktıysanız ya da başka bir şey."

"Ben iyiyim," diyor Kira, dizüstü bilgisayarını açarak. "Sadece herhangi bir Elimizdeki detaylar. Vakalar bazı birbiriyle tamamen alakasız görünüyor ama elbette yardımcı olabilecek ya da bir anlam ifade edebilecek bağlantıları biliyoruz" diyor ve dizüstü bilgisayarını açtığında ekran koruyucusu, kendisinin çok daha genç bir Brooke ve iki adamla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı oluyor. Hepsi bir iskelede durmuş, kameraya poz veriyorlar. Grace fotoğrafa bakarken Kira'nın kendisine baktığını fark eder. Sanki Kira onun tepkisini inceliyor gibidir.

"Bu Brooke, babam ve kocamla birlikte," diyor. "Uzun zaman önce çekilmiş." Grace başını sallıyor ve Kira göz temasını sürdürüyor. "Belki onları tanıyorsundur, Buraya çok sık gelirler. Leo kovboy şapkalı babam, bu da Matt," diyor ve konuşurken her birini işaret ediyor.

"Hayır, sanmıyorum," diyor.

Sonra ekran koruyucu kaybolur ve yerini Amelia, Heather ve Harry'nin dizüstü bilgisayarında yan yana çekilmiş fotoğrafları alır; tüm özellikleri yüzlerinin yanında listelenmiştir. Sonra güncel kayıp kişi posterlerini çıkarır. Brooke'un gülümseyen ve parmaklarıyla barış işareti yapan renkli bir fotoğrafının bulunduğu sekize on boyutlarında bir afiş. Yanına bir tane daha koyuyor. Üstünde Martin Coleman yazıyor. Takım elbise giymiş, kilisede duran bir adamın dörtte üçlük bir fotoğrafı.

"Bu senin baban mı?" Grace eline alıp daha yakından bakarak sorar. Hiç fotoğrafını görmemiş. Sadece onun hakkında konuşmuşlar.

"Evet," diyor, posterini yavaşça onun elinden alıp kendisi de bakıyor.

"Bu kim?" Grace arka planda bir sıraya oturmuş, yere bakan adamı işaret ederek soruyor.

"Kardeşim, Brady," diyor ve bunu başlamak için bir davet olarak alan Kira'ya geri uzatıyor.

"Yani kesin olarak bildiğimiz şey-"

Sonra mutfaktan gelen ve hepsinin sıçramasına neden olan büyük bir gürültü duyulur. Grace çılgın atar ve şiddetle titremeye başlar.

"Burada başka kimse var mı?" Aden soruyor. "Hayır. Hayır-"

Aden şömine ocağını kapar ve başının üzerinde tutarak saldırmaya hazırlanır. Hobbes şöminenin önündeki minderinden havlıyor ve kimse

Burada başka biri olmalı. Grace birden, gördüğü gölgeli figürün bir şekilde hanın içinde olduğunu ve onun için orada olduğunu düşünerek dehşete düşer.

Aden koruyucu bir şekilde onun önüne geçer ve hepsi bir an donmuş bir şekilde dinler. Sonra mutfak kapısı açılır ve Vinny yengeç elması yiyerek içeri girer. Onları tuhaf bir tablo içinde kendisine bakarken gördüğünde donakalır, gözleri fal taşı gibi açılır.

"Oh, hey," diyor çiğneyerek, rahat ve gülümseyerek. "Akşam yemeği partin falan mı var?" diye sorar. Grace şişmiş yanaklarından sertçe nefes verir ve

elini kalbine götürüyor. Deri koltuğa oturur ve başını sallar.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Seni kontrol edeceğimi söylemiştim," diyor Aden'e yandan bir bakış atarak. "Oh, merhaba," diyor Kira'ya bakarak. Grace Aden'le göz göze geliyor ve bakışıyorlar.

"tanıyor musunuz?" Aden soruyor.

"Konuştuk. Ona sorular sordum çünkü Brooke'un son görüldüğü yer onun dükkânının yakınlarındaydı. Merhaba Vinny," diyor.

"Selam." Sonra Grace, Vinny'nin sehpanın üzerinde duran her şeye daha yakından baktığını görür.

"Ah," diyor ve durumun ciddiyetine saygı gösterircesine elma çekirdeğini bir peçeteye katlıyor. "Özür dilerim."

Grace, "Kontrol ettiğin için teşekkürler," diyerek onun gitmesi için konuşmayı noktalıyor.

"Size şu bağlardan bahsettiler mi? Halka açıklamayacaklarını söylediler ama belki en azından size söylemişlerdir," diyor Vinny ve hepsi aynı anda gözlerini kocaman açarak ona bakıyor.

"Ne?" Kira soruyor.

"Geçen gece Malarkey'in barına şarküteri sandviçleri götürüyordum. Sanırım sığır konservesiydi. Her neyse, paramı almak için bekliyordum. Malarkey cimrinin tekidir, hesabı ödemeye devam edebileceğini düşünür, ben de gelecek hafta iyi pastırma istiyorsan ödemen gerektiğini söyledim, o da ofisinin falan olduğu bodruma gitti, ben de sonsuza kadar bekledim ve bir kulübede iki polisin alçak sesle konuştuklarını duydum. Arkalarındaki arka kapının köşesinde durduğumu bilmiyorlardı. Ooh, salatalıklı sandviç mi o?" diye soruyor, sehpayı işaret ederek. Kira ağzı açık, gözlerini ondan ayırmadan tepsiyi yüzeye itiyor, o da oturup bir tane yiyor.

"Ne dediler?" Aden sabırsızlıkla soruyor.

"Fermuarlı bağların izini 2009 yılında yapılan 250 adetlik bir partiye kadar sürdüler. Aynı çantadan çıktıkları kesin ama kime satıldıklarını bulamadılar."

Grace zar zor dinliyor. Vinny'den Aden'e, Amelia ve Heather'ın, sonra da Martin ve Brady'nin yüzlerine bakıyor. Brooke'un iki adamla -Kira'nın kocası ve babasıyla- olan görüntüsü tüm bu diğer yüzlerle karışıyor. Başını dönüyor. Bir şeyler oluyor. Bir şeyler bir araya geliyor.

"Başka bir şey söylediler mi? Fermuarlı bağlarla olan bağlantıyı zaten biliyoruz" diyor Aden.

Kira, Vinny'nin konuşmaya devam etmesini sağlamak için daha nazik bir yaklaşımla, "Onaylandıklarını bilmiyorduk ama," diyor.

"Bunu içen var mı?" Vinny şarabı işaret ederek sorar. Şarabı alır ve bir yudum alır.

"Başka bir şey söylediler mi?" Kira, Aden'in sorusunu tekrarlayarak ve kendisi de bir bardak alarak soruyor.

"Siz zaten ne söylediklerini biliyor olabilirsiniz. Bir ileri bir geri konuştukları için hepsini bir arada tutmak zor oldu ama tek bildiğim iki kızın... bilirsiniz işte... saldırıya uğradığı" diyor, gözleri bir an için kısıyor.

"Cinsel olarak," diye onaylıyor Kira ve Vinny başını sallıyor.

"Ama yaşlı adam değildi. Ve iki kız, ölü bulunduktan sonra otuz altı saat içinde öldürüldüler. Ama günlerdir kayıplardı, bu yüzden önce uzun süre tutuldular. Yaşlı adam, Harry, bir saattir kayıptı. ve öldürüldüğünü biliyorlar. Adli tıp gibi bunu gösteren ne kullanıyorlarsa? İki hafta önce öldüğünü ve sadece iki haftadır kayıp olduğunu gösteriyor, yani saldırı yok ve

esir gibi tutulmuyordu. Ayrıca kızların vücudunda uyuşturucu varmış ama onun yokmuş. Söyledikleri şey buydu. Hiçbir şey yapmaz Bana sorarsan mantıklı. Polislerin hiçbir şeyden haberi yoktu. Sanki hiç ipucu yokmuş gibi."

Grace tuzakları hatırlıyor. Ormanda çılgınca koşarken, günlerdir görmediği güneş ışığından gözleri yanarken, yalınayak ve için çalılarının ve sarmaşıklarının arasından pençeleriyle ilerlerken. Bu kızlar da onun gibi tutsak , onun gibi saldırıya uğramışlardı. Metalin şakırtısını, kemiğin çatırtısını hatırlıyor. Nefesini sakinleştirmeye çalışıyor.

"Alınma ama sana neden inanalım ki? Yani, gelip bize kimsenin bilmediği detayları veriyorsun. Bunun seni kötü gösterdiğini hiç düşündün mü?"

Mesela bunu gerçekten nereden biliyorsun? İşin içinde miydin?" Aden öfkelenerek konuşur. Vinny şarap kadehini bırakır ve Aden'e bakar.

"İşin içinde olsaydım sana neden ayrıntı vereyim ki?" diyor gayet kesin bir ifadeyle. Aden sinirli bir şekilde ayağa kalkar.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Şu anda bu davalara yardımcı olmuyor." Ama Grace bunun bir şeyleri değiştirdiğini biliyor ve Aden ile Kira aynı şeyi düşünüyor olmalılar - eğer bu gerçekten bir modelse, Brooke dışarıda bir yerde, hâlâ bir bodrumda tutsak olabilir, hayatta... Martin de muhtemelen ölmüş olurdu. Tabii ki böyle düşünüyorlar.

"Tamam, hadi..." Kira ayağa kalkıp avuç içlerini göstererek sakın olun der gibi bir hareket yapıyor. "Başka bir şey var mı, Vinny? Başka bir şey duydun mu?"

"Hayır. Bu kadar. Ama dostum, umarım onu bulursun. O kızlardan biri neredeyse sekiz haftadır kayıptı. Onu bulmak için hala bir şansın var," diyor ve Kira'nın ağzının köşeleri buna gülümseyecek ya da muhtemelen ağlayacakmış gibi seğiriyor.

"Teşekkürler Vinny," diyor Aden, ön kapıya doğru yürüyor ve Vinny arkadan gelmesine rağmen kapıyı açıyor. Sırasını alır ve ayağa kalkar.

"Tamam o zaman," diyor ve ağzına bir mini sandviç daha atıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara Grace," diyor ve ön kapıya doğru ilerliyor. Aden onu küçümser gibi bir tavırla sırtını sıvazlar ve sonra gider.

Grace, Aden ve Kira'nın konuşmalarını duyuyor ama sadece bir kısmı . Aden, "Bu adama gerçekten güvenebilir miyiz, yani hadi ama" diyor ve sonra Kira, ilk başta ona şüpheyle yaklaştığını ama sonra yardım ettiğini söylüyor. ona... bir şey - detayları çıkaramıyor ve sonra kelimeler çözülüyor ve oda değişiyor.

Bütün yüzler zihninde karmakarışıktır. Kızlar; kendi açık renk saçları ve çilleri olan Brooke; adını hatırlayamadığı yaşlı ölü adam. Sonra Martin ve Brady, Matt ve Leo. Vinny'nin sözleri. Her şey , ağırlığı nefesini kesiyor ve ciğerlerini sıkıyor. Hikâyenin bir kısmını biliyordu ve bildiklerini doğrulamayı umuyordu ama bunu beklemiyordu - kör edici bir netlik.

Göğsünü tutuyor. Nefes alamıyor. Panik atağın bir his olduğunu biliyor ama bu daha kötü bir şeymiş gibi geliyor, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi. Etrafındaki endişeli sesleri duyuyor ama ne olduğunu anlayamıyor. söylüyorlar.

"Grace? Grace!? Neyin var?" Konuşan Aden olmalıydı ama Gözlerinin arkasında bir yıldız patlaması görür. Kadının -Kira- bir doktor çağırmasını söylediğini duyuyor ve sırtında bir el hissediyor, ancak ondan uzaklaşıyor ve dizlerinin üzerine düşüyor, hala nefesini tutmaya çalışıyor. Kim olduğunu biliyor
-Katilin kim olduğunu. O her şeyi biliyor. Dünya karanlığa gömülür.

OceanofPDF.com

22

KIRA

Grace'in haberini alana kadar hastanenin bekleme odasında oturup strafor bardaktan yarı kahve içiyorum. Panik atak geçirmiş, bayılmış ve başını sert bir şekilde koltuğun kenarına çarpmış.

Düştüğünde masadaydı. Tanrıya şükür, çok kötü yaralanmamış.

Aden duruma verdiği panik tepkisini -gerçekte kim olduğunu- açıkladığında, onunla konuşmak istediğim için incindiği için kendimi kızgın buldum. Ve sonra, elbette, kızgın hissettiğim için kendimi suçlu hissettim. Zavallı kız. Ama her şeyi bilmem gerekiyordu -hatırladığı her şeyi, bana anlatabileceği tüm ayrıntıları. Haftalardır tutsaktı. Bir şeylerin kıvılcımını çakabilecek bilgilere sahip olabilirdi - tutulduğu bodrumun en ufak bir ayrıntısını ortaya çıkarabilirdi, bu da Brooke'a dair bir ipucu olabilirdi, herhangi bir şey.

Ama şimdi onunla konuşamam, diyorlar ve ondan tüm bunları yeniden yaşamasını nasıl isteyebilirim? Bana bunlardan herhangi birini anlatmasını nasıl bekleyebilirim?

Yine de bir umut ışığı. Diğer kızların bu kadar uzun süre hayatta kaldığını bilmek. Ve Grace kaçtı. Brooke hâlâ hayatta. Öyle olduğunu biliyorum. Bir şeyler hissediyorum.

Sadece bir anlığına var olduğunu unuttuğum bir hafiflik - kayıp ve belirsizliğin ezici acısından arınmış yalnız bir an - ama sadece bir an sürüyor ve sonra telefonum çalıyor.

Döner kapıdan çıkıp hastaneden dışarı adımımı atar atmaz çantamın dibinden çıkarıp gecenin ısıran havasına bırakıyorum. Kaldırım sessiz, sadece Hastane kapılarının üstündeki floresan ışıkların altında böcek kanatlarının vızıltılı sesi. Çağrıya cevap verirken arabama doğru ilerliyorum.

"Kira," diyor ses ve kim olduğunu hemen anlıyorum. Arabamın uzaktan kumandasını tutan elimi bırakıyorum ve kapının kilit açma sesinin uzaktan yankılanan tiz bip-bip sesini duyuyorum.

"Wes, ne oldu? Ne oldu? Beni neden arıyorsun, bir mi biliyorsun, bir şey mi oldu?" Soruyorum, kelimelerim tekrarlanıyor, sesimin tonu kontrol edilemiyor.

"Kira, acaba merkeze gelip konuşmak için müsait misin? Şimdi buradayım," diyor.

"Sadece söyle bana. Sadece söyle," diye inliyorum. "Ne!?"

"Brooke'a ait olduğunu düşündüğümüz bazı eşyalar bulduğumuzu söyleyebilirim, ama gerçekten aşağı gelip onları teşhis etmeniz gerekiyor" diyor.

"Neden onun olduğunu düşünüyorsun? Hangi eşyalar? Telefonu, cüzdanı? Bunları neden ona bağlıyorsun?" Dedim ve çoktan arabama gittim, kapıyı açtım ve kontağı çalıştırdım. "Aşağı geliyorum ama eşyalar ne? Lütfen."

"Birkaç kıyafet ama bunu yüz yüze görüşmek istiyorum, lütfen. Yolda mısınız?"

"Evet," diyorum, sesim kırılıyor. Telefonu kapatıp telefonumu fırlatıyorum. Islak sokaklarda hızla ilerlerken Brooke'un kıyafetlerini düşünüyorum, tren raylarının üzerinden çok hızlı geçiyorum, dur işaretlerinden ve vitrinlerin önünden hızla geçiyorum. Onu çok iyi tanıdığım için karanlıkta resmini yapabilirim - gamzeleri, burnundaki soluk çiller, bileklerine taktığı ucuz bilezikler ve giymek için her zaman çok soğuk olan güneş elbiseleri koleksiyonu, Old Navy kot pantolonları çünkü tasarım aptalca ve para israfı, kabuk

Jersey Shore'da bir tatilde birlikte aldığımız kolye.

Hangi giysiler ve bunları ona nasıl bağlıyorlar? Onu tanıyacak mıyım? Eşyalar? Güvenlik kayıtlarında en son görüldüğü tüylü kapüşonlu montun altında ne giyiordu? Onu birkaç haftadır görmemiştim ve burada bambaşka bir hayat yaşıyordu.

Başka zaman olsa Matt'i ya da babamı arayıp benimle orada buluşmasını isterdim ama şimdi... Arabamdan polis karakolunun kapısına doğru aceleyle ilerliyorum ve başım hafifliyor,

Sanki uçup kendimden uzaklaşabilmişim gibi. Acaba bu o mu? Bana tüm umudumu çalacak, her şeyi değiştirecek bir şey söyleyecekleri an bu mu?

Topraksı bir keskinlik ve ölmekte olan şekerin ağır tatlılığı var Akçaağaçlar, yan Biff'in lokantasından yayılan dumanlı yağ kokusuyla buluşuyor. Yolda oturup her şeyi içime çekmek, bu anın içinde kalmak, daha fazlasını bilmemek, ellerimi kulaklarıma götürüp gözlerimi kapatmak ve onu son hatırladığımdaki haliyle saklamak için aniden güçlü bir istek duyuyorum.

Bana gelirse ona şehirde bir alışveriş gezisi rüşveti vermiştim. Çünkü o hafta sonu Rock Harbor'a gitmek istememişim. Boston'da Eylül ayı serin ama güneşliydi ve dışarıdaki kaldırımda bir masada yemek yedik.

Adını hatırlamadığım bir bistro. Kiş yedik ve o yan masadaki obez bir pug için ciyakladı. Asla paramızın yetmeyeceği mağazalara girdik ve sonunda yerde yığılı ve köşelere itilmiş kitap yığınlarının olduğu loş ışıklı küçük bir kitapçıya girdik. *Savaş ve Barış*'ın bir kopyasını aldı ve gerçekten tamamını okuyan biri olup olmadığını sordu, ben de neredeyse kahvemi . Ama okulunu temel edebiyatı öğretmediği için azarlayamadan, eski meşe tezgahın arkasındaki adam gözlüklerinin üzerinden bize yan yan baktı ve böylece bir Ruth Bader Ginsburg kitap ayracı aldı ve en sevdiği siyah-beyaz kurabiye için bloğun aşağısındaki pastaneyi bulmaya gittik. Mutlu olduğunu düşündüm. Çok normal görünüyordu. *Savaş ve Barış* kitabının kapağındaki toz tabakasında onun parmak izlerinin hala nasıl izi olduğunu düşünüyorum. küçük kitapçı.

Kendimi çift camlı kapıdan geçmeye zorluyorum ve Hendricks'in bulunduğu yere geri götürülüyorum ama ofisine değil. Bunun yerine, paslanmaz çelik bir masanın üzerine yerleştirilmiş eşyaların bulunduğu steril bir oda. Eşyalar şeffaf plastiğin içinde, ve etiket ve numara var. Bir plastik torbada düz beyaz askılı bir atlet görüyorum ve dünyadaki diğer tüm atletlere benziyor. Onun olduğunu nasıl bilebilirim? Diğerinin içinde ise dantelli ve sıcak pembe bir bandeau sütyen var. Onun olduğunu hemen anladım. Bunu yazın bol yoga tulumlarının ve bol bahçe tulumlarının altına sık sık giyiyor. O kadar çok sevmiş ki dört rengini almış.

Çantaya dokunuyorum ve parmaklarımı gezdiriyorum, göğsümün içinde bir endişe alevi tutuşuyor.

"Bunu nereden buldun?" Ben sordum.

"Lütfen, Kira, otur," diyor ve küçük odanın karşısındaki birkaç sandalyeyi işaret ediyor. Uyuşmuş bir şekilde oturuyorum ve ona bakıyorum, cevap bekliyorum - zihnimin bunun ne anlama geldiğini kavramasını bekliyorum. Karşıma oturuyor ve yüz hatlarını sempati ve rahatsızlık okunacak şekilde düzenliyor.

"Bunları birkaç hafta önce, kasabanın yaklaşık on beş mil kuzeyinde, Fog Creek'in yanındaki ormanlık bir alanda bulduk. O sırada Brooke'a ait olduğundan şüphelenmemiz için hiçbir neden yoktu, hiçbir bağlantı yoktu. Birkaç tane

Kampçılar onu gördü ve içlerinden biri eve döndükten birkaç gün sonra onu aramaya karar verdi çünkü üzerinde kan olması ve bu kadar uzak bir bölgede olması onu rahatsız ediyordu."

"Kan," diyorum, sesim kırılıyor.

"Büyük bir miktar değil," güvence veriyor ve devam ediyor. "Ama gönderdik ve DNA testi , örnek aldığımız kan lekeleri eşleşti. Brooke'a ait." Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve kalbimin gömleğimin içinde attığını, nabzımın boğazımda attığını hissediyorum. Ellerim titriyor ama aynı zamanda üzerime bir uyuşukluk çöküyor

-Bir şok hissi belki de benim feryat ve yumruklarımın duvarlara vuruyorum. Düşünebilmek için kafamı korumam gerektiğini biliyorum, böylece onu bulmak için çalışabilirim. Histerik olamam.

"Bu ne anlama geliyor o zaman?" Boğuk bir fısıltıyla soruyorum.

"Açıkçası bize çok fazla bilgi vermiyor. Eşyanın üzerinde başka bir noktayı test ettik ve bilinmeyen bir kaynaktan gelen meni çıktı." Nefesim kesildi ve göğsümü tuttum.

"Ne?"

"Ryan Lambros adında bir erkek arkadaşı olduğunu biliyoruz. Bildiğiniz gibi onunla birkaç kez konuştuk. Bize gönüllü olarak bir örnek verdi ve biz de onu eşleşme dışı bıraktık. Test ettiğimiz örnek haftalar öncesine aitti. En kötüsü de olabilir, söylemeye çalıştığım bu," diyor Hendricks, sandalyesinde arkasına yaslanıp bir bileğini bir dizinin üzerine çaprazlayarak, yüzü kül rengi, yavaşça ilerleyerek devam ediyor.

"Cinsel anlamda bildiğin başka partnerleri var mıydı?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum hemen. "Bana söylerdi. Bana her şeyi anlatır." Kelimeler ağzından çıkarken bile, uyuşturucu dışında başka neyi sır olarak sakladığını merak ediyorum. O gece ne gibi çılgınca bir şey yapacaktı? Neden bana Matt hakkında ne hissettiğini hiç söylemedi? Sanki onu hiç tanıımıyormuşum gibi. Yere bakıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor.

"İyi olan şey, bize en azından çabalarımızı yeniden odaklayabileceğimiz bir yer vermesi. Onun orada olduğunu biliyoruz ve bu şu anda hiç yoktan iyidir." Hendricks sanki ayağa kalkacakmış ve toplantı sona erecekmiş gibi koltuğunun kenarına doğru hareket ediyor.

"Diğer kızlar, Amelia ve Heather, kayıp oldukları bildirildikten haftalar sonra öldürüldüler. Resmi olarak eşleştiler. Akrabalar. Ve Harry de, öldürülmesine rağmen bantlar onunla eşleşti. Bunların hiçbiri mantıklı değil, ama bu dışarıda gerçek bir seri katil olduğu anlamına geliyor. Orada," diyorum ve başını hafifçe eğdiğini, gözlerinde bunu bildiğime şaşırdığına bir titreşim olduğunu fark ediyorum.

"Bunu henüz kamuoyuna açıklamadık. Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Etrafta dolaşan bir söylenti. Birisi kulak misafiri olmuş. Yani doğru mu?"
Diyorum ve yutkunurken adem elması sallanıyor. Sanırım polis departmanının bir başarısızlığı - birinin böyle bir şeye kulak misafiri olmasından utanç duyması

Hassas bilgi. Jenny'nin New York'taki ilk kocası polisti ve polis arkadaşlarıyla barlarda ve lokantalarda pek çok şey hakkında yüksek sesle konuştuklarına dair hikayeler anlatırdı. Bu şekilde daha fazla bilginin sızması bir mucize, demişti, ama burası büyük bir şehir. Konuşulan davayı umursayan doğru kişinin kulak misafiri olma ihtimali nedir ki?

Orada mı? Burada değil ama.

"Dinle," diyor dirseklerini dizlerine dayayıp gözlerimin içine bakarak, sesi yumuşak. "Bu olayla ilgili resmi bir bağlantı kurmadık.

Brooke ve diğer davalar. Elimizde yeterince somut kanıt yok. Bazı paralellikler olduğunu biliyorum ve elbette bunu araştırıyoruz, ancak bu binlerce başka senaryo olamayacağı anlamına gelmiyor ve eğer

Eğer bağlantılılarsa, bu bilgi iyi bir şeydir. Hâlâ zamanımız var demektir."

Başımı Wes'in göğsüne yaslamak ve V yakalı kazağının sıcaklığını yanağımda hissetmek, narenciye kokulu tıraş losyonunu içime çekmek ve kocaman kollarının beni sarıp sarmaladığını, koruduğunu hissetmek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum - sadece bir anlık rahatlık, güven duymak için.

Açgözlülük yapmazdım; sadece bir dakika ayırırdım. Yüzümün buruştuğunu görüyor ve beni rahatlatmak için elini uzatıp dizime ya da omzuma dokunacakmış gibi hareket ettiriyor, ben de bunu çok istiyorum ama hemen ayağa kalkıyorum.

Onun yerine "Matt Rivers'a bakmalısın," diyorum. Ağzını açıyor ve başını tekrar eğiyor, kaşlarının arasındaki kırıksıklık kafa karışıklığını ifade ediyor.

"Kocan mı?"

"Evet."

"New Yorktaydı, teyit ettik..."

"Beni endişelendiren de bu," diyorum, "tek mazereti orada olduğunu söyleyen bir üniversite arkadaşı. Ve aklandı. Gerçekten mi?"

"Onu şüpheli olarak gösteren hiçbir şey yoktu ve siz de New York'ta olduğuna dair kefil oldunuz."

"Yalancı olduğu ortaya çıktı. O hafta sonu Rock Harbor'daymış, kızın..."
Duruyorum çünkü bu kelimeleri tekrar tekrar duymaktan çok yoruldum.
Kayıp. Kayboldu.

"Bunu olarak biliyorsun," diyor sorudan çok bir açıklama gibi. "İtiraf etti."

"Anlıyorum."

"Ve bana söylemesen bile her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu biliyorsun. Hemlock Lane'deki Kaybolma Saati. Diğer kızlarla benzerliklerini, yaşlarını, gecenin saatini duymuştum. Gecenin ortasında bulunmuşlar. Şimdi de bana onun eşyalarını söylüyorsun. Ormanda bir derenin kenarında bulunmuşlar. Hiçliğin ortasında. Orada sadece bir psikopat var Bundan paçayı sıyırmak. Diğer kızlar kaybolduğunda Matt'in burada olup olmadığını bulmalısın. Yıllar önce Amelia ve Heather'ın kaçırıldığı tarihte nerede olduğumuzu, onun nerede olduğunu bulamıyorum. Ama belki sen bulabilirsin."

Amelia'nın çekildiği 2016 yılında telefonumdaki takvimde gezinerek, o haftaki anlamsız dermatolog randevularına ve voleybol antrenmanına bakarak ve hafta sonu kulübede olup olmadığımı hatırlamaya çalışarak ne kadar zaman harcadığımı düşünüyorum - eğer saatler uyuşuyorsa, ama bilmiyorum. Hatırlamak imkansız.

Matt'in bu işle bir ilgisi olduğu düşüncesini bir kenara bıraktım. Ama birini gerçekten ne kadar iyi tanıyabilirsin ki? Brooke'un onu ürkütücü bulduğu düşüncesi, bunu her düşündüğümde boğazımda safra birikmesine neden oluyor.

Ama Wes'e güvenebilirim. Belki de güvenebileceğim tek kişi o. Tüm bedenimin titrediğini görüyor, yüzümde tutmaya çalıştığım sert ve meydan okuyan ifadeye ihanet ediyor. Bana yaklaşıyor ve omzuma dokunuyor. Dokunuşu elektrik gibi geliyor, günlerdir hissettiğim tek gerçek şey gibi. içine çekmesine ve sarılmasına izin veriyorum. Boğazıma dolan hıçkırıkları bastırıyorum ve birkaç sessiz dakika boyunca ona , sonra çekiliyorum ve çantamı alıp kapıya doğru .

"Onu en azından polise yalan söylemekten tutuklayabilirsiniz, değil mi?" Açık kapıya bakarak duraksadım.

"Bunu araştıracağım ve sonra onu ziyaret edeceğim," diyor ve başımı sallayıp giderken kapıyı arkamdan kapatıyorum, narenciye tıraş losyonunun izleri tenimde gezinirken onun varlığının güvenliğinde kalmayı umutsuzca arzuluyorum.

Arabaya gittiğimde yolcu koltuğuna oturup nefes alıyorum. Caddenin karşısındaki Dogwood's Alehouse'un pencerelerine bakıyorum. Giovanni's Italian Eatery yan . Ön cam pencerelerden mutlu insanların şekillerini görebiliyorum. Omurgası soru işareti şeklinde kamburlaşmış, telefonunda bir şeye gülen bir adam; el kol hareketleri yapan ve büyük boy bir menüde birbirlerine bir şeyler işaret eden bir çift; bir

booby sarışın kadın, kolları iki yanındaki insanların üzerine çökmüş, bardaki herkese zorla içki içiriyor. Tüm bu insanlar normal hayatlarını yaşarken, varoluşlarını bir arada tutan ipin küçük bir çekilmesiyle hayatlarının çözüleceğinden tamamen habersizler. Brooke'un gittiğinden habersiz. Bebeğimin.

OceanofPDF.com

23

Kaç gün oldu bilmiyorum. İlk başta saymaya çalıştım ama on ya da on bir civarında saymayı unuttum, yani bundan çok daha uzun zaman oldu. Muhtemelen haftalar.

Figür bu sabah gelmedi. Yemek yok. Nedenini bilmiyorum, çünkü artık figür geldiğinde çılgılık atmayı bıraktım. Kavga etmeyi bıraktım. Ailem beni arıyor olmalı. Eninde sonunda beni burada bulmak zorundalar. Beni arayan bir sürü insan olmalı. Onlara olanları anlattığımda bana inanacaklar mı? Benim hatam olmadığına? Yoksa tüm boktan kararlarım için benden nefret mi edecekler?

Burada kapana kısıldığımdan beri defalarca dua ettim ve Tanrı buradan canlı çıkmama izin verirse değişeceğime söz verdim. Belki de Kameralar beni yakaladı, böylece nerede biliyorlar - gereken o aptal şeritte. Kim olduğumu anladıklarında aramaktan vazgeçecekler mi?

Bir elimi yağlı saçlarımda gezdiriyorum ve uzun süredir kullanmadığım için zayıflamış, titrek dizlerimin üzerinde durmaya çalışıyorum. Karanlıkta lavabonun metal tabanını arıyor ve kendimi acı içinde ayağa kaldırıyorum. Musluk kolunu el yordamıyla bulup musluğu açıyorum ve başımı lavaboya daldırıp akan sudan içiyorum.

Kollarımı önümde tutuyorum ve hala yapabildiğimden emin olmak için birkaç adım yürümeye çalışıyorum. Duvarı hissediyorum ve onu bir rehber olarak kullanıyorum. Uzun metal bir rafa çarpıyorum ve acı içinde feryat ediyorum. Pes etme zamanı geldi mi? Öldüğümü düşünüyor olmalılar. Bir noktada aramayı bırakmalılar.

Figürün bugün yemek getirmediğine sevindim. Zaten bunu daha fazla yapamam.

24

ADEN

Aden nihayet Grace'in durumunun stabil olduğundan ve sabah eve dönebileceğinden emin olarak hastaneden ayrıldığında, ilk iş olarak onu almaya geleceğine söz verir ve ardından arabayla ailesinin geri döner. Brady orada olmadığı için endişelenmesi gerekip gerekmediğinden emin değildir. Her ne kadar Aden'in anlayışından uzak ve bilinmez olsa da, sonuçta kendi hayatı olan yetişkin bir adamdır. Brady'yi basketbol şortu giymiş, elinde Dr. Pepper, mobilyalara sarılmış ve evi tüttürürken görmeye alışkındır ama nerede olduğunu bilmemektedir.

barlara gitmeyi bıraktığından beri bunu yapmadığı zamanları geçiriyor.

Aden mutfağın karanlığında oturur ve karanlık düşüncenin içeri girmesine izin vermemeye çalışır - tüm kanıtlar babasının öldüğüne işaret etmektedir. Bunun yerine kendine, babasının yanında götürmediği ilaçların kötü görüldüğünü, ancak kalp ilacının aslında sadece bir kan inceltici olduğunu ve Hiçbiri almadan öleceği şeyler değil. Araba daha da kötü görünüyor, ama ya bir kaza geçirdiyse, ya yuvarlanmadan önce arabadan çıktıysa? Ya dışarıda yardım bekliyorsa? Bu mümkün, değil mi?

Duvara çarpmış gibi hissediyor, başka nereye bakacağını, başka ne yapabileceğini bilemiyor. İç , sonra ayağa kalkıyor ve mutfağın yan kapısından çıkıp annesinin biraları Brady'den sakladığı garajdaki buzdolabına gidiyor ve bir kutu Coors Light çıkarıyor. Garaj kapısını açıyor ve duvardaki çividen plastik bir şezlong indirip oturuyor. O çıplak ağaçların siyah kemiklerine, sonsuza dek sürecekmış gibi görünen uçsuz bucaksız ormana bakıyor. Babası her yerde olabilirdi.

Ve annesi. Zavallı Penny, bir an için ulaşamayacağı ve onu çekip çıkaramayacağı bir yer. Brady'nin ona yaşattığı her şeyde onun kederini görmüştü. Aklını kaçırdığında duvarı yumruklaması ve çığlık atması, uyuşturucu için satmak üzere broşunu ve bodrumdaki televizyonu çalması, hurdaya dönmüş iki araba,

Rehabilitasyona girmesi. Brady için döktüğü gözyaşları saymakla bitmez ama bunu özel olarak yapmıştır. Gözlerinin altındaki siyah rimel lekeleri ya da dudaklarından çok hızlı dökülen "iyiyim" cümlesi ona ihanet eden şeylerdi. Dünyaya her şeyin yoluna gireceğini söylemiş ve buna inanmıştı. Ve Aden, Brady'nin temiz olmasıyla birlikte artık her şeyin yolunda *olduğunu* düşünüyordu.

Ama onun geçen geceki gibi çatladığını hiç görmemişti. Bundan ne anlam çıkaracağını tam olarak bilemiyordu; kadının gözlerindeki karanlık parıltı, sözlerinde ve tuhaf tavırlarında belirgin olan yanılsama seviyesi. Uzaktaki bir çakalın ulumasını duydu ve açıklanamaz bir yalnızlık omurgasına dokundu-bir Bu anlaşılmaz his, onda zıplayıp hareket etme, bir şeyler yapma, hareket halinde kalma ve bu donuk ağrıyla sessizlik içinde oturmama isteği uyandırıyor.

Yine de ayağa fırlamıyor. Gidecek hiçbir yeri kalmamıştır, bu yüzden emin olduğu her şeyi ve ayrıntıları zihninden geçirir. O Kira ile hastanenin bekleme odasında birbirleriyle paylaştıkları tüm gerçekleri düşünür, hikayelerini değiş tokuş eder, ellerindeki kanıtları veya ipuçlarını karşılaştırır

-en küçük nüanslarına kadar tüm şok edici gafları kadarki hikayeleri. Ona başka kimseye anlatmadığı şeyi anlattı. Martin'i o köşede gören striptizciyi. Erkeklerin gittiği köşede.

Ve ona kızının erkek arkadaşından, uyuşturucudan ve her şeyden bahsetti. Brooke'un o yola girdiğini, yalan söylediğini ve bir şeyler sakladığını bilmeden geçirdiği zamanı. Elbette ikisinin de yüzünde şaşkınlık ya da yargılama ifadesi yoktu. Birbirlerini anlıyor ve birlikte çalışmaya söz veriyorlardı. Yine de, çalan telefonunda adını gördüğünde irkildi. Hastaneden yeni ayrılmışlardı. Bu kadar çabuk ne olmuş ?

"Aden," dedi. Sesi nefes nefese geliyordu.

"Merhaba, iyi misin?"

"Evet, hastaneden çıktıktan sonra cevapsız aramalarımı gördüm. Bir Wes'ti ve-"

"Özür dilerim. Kim?"

"Dedektif Hendricks. Ryan Lambros'un -size bahsettiğim erkek arkadaşının- tutuklandığını bana bildirmek istedi."

"Tamam mı?"

"Bahsettiğin köşede seks yapmak için. Özellikle Abbott ve Beşinci Cadde demişti. Orası senin yerle aynı yer," diyor hızlıca konuşarak.

"Oh. Tamam, ama bunun ne anlamı var-"

"Belki baban hakkında bilgisi vardır diye düşünmüştüm. Wes dedi ki Ailesi dehşete düşmüş durumda ve onu kefaletle çıkarmayı reddediyorlar - belki bu bir koz olabilir ve o da bir şeyler biliyordur diye düşündüm."

"Evet. Evet," diyor Aden, birasını çimlere döküyor ve ayakkabılarını aramak için evin içine doğru ilerliyor.

"Herhangi bir bilgi hepimize yardımcı olacaktır ve o benimle konuşmuyor. Dürüst olmak gerekirse, ondan alabileceğim başka bir şey var mı bilmiyorum, ama sizin durumunuz farklı ve sanırım orada takılıyor, uyuşturucu satıyor ya da küçük psikopat her ne halt yapıyorsa. Belki de biliyordur. bir şey."

"Evet, yoldayım," diyor.

"Hayır. Bu saatte birinin ziyaret etmesine izin vermezler. İçeri girmek zorundasın. Sabah," diyor. "Grace'i alıp seninle handa buluşacağım, böylece gidebilirsin."

"Tamam. Bana detayları gönder. Nerede tutuluyor, bilmem gerektiğini düşündüğünüz başka bir şey var mı, sanırım. İlk iş gideceğim. Teşekkürler. En azından bir şey" diyor.

"Ve bunu yaz. Mesajla yazmanı istemiyorum," diyor ve adam çoktan arka kapıdan girmiş, bir kalem bulmak için önemsiz bir çekmeceyi karıştırıyor. Bir tane bulur ve üzerine yazmak için bir Çin yemeği menüsü çıkarır.

"Hazır," diyor.

"8902 Pine Yolu, daire 201. Bence gidip onu bağlayabilirsin. Ziyaret etmene izin sanmıyorum, bu yüzden onu çıkardıktan sonra Konuşması için bir kaldıraç. Bu onun dairesi. Uyuşturucu yuvası. Tek yapman gereken onu ifşa etmekle tehdit etmek. Eğer bir şekilde temizlediye - ki ben

tüm kanıtları oradan nasıl çıkarabileceğini biliyorsanız, orayı görmeliydiniz - başka bir daire daha var. 104. Uyuşturucu kullanan arkadaşlarından biri orada yaşıyor ve orayı izlediğimde girip çıktığını gördüm, bu yüzden bunu arka cebinde tut" diyor ve adam onun azminden eşit derecede etkileniyor ve ne kadar aşırı olduğu konusunda biraz şaşırıyor.

"Anladım. Teşekkür ederim," diyor. Telefonu kapattıklarında, bir ipucu bulma umuduyla elektrikle dolup taşıyor, ama aynı zamanda harekete geçmeye hazır olmanın verdiği ezici bir çöküş de var. Sinir uçları karıncalanıyor ve kalbi bir görev düşüncesiyle çarpıyor ve şimdi yine sessizlik. Leah uzakta, okulda. Annesi aklını yitirmiş, Brady bir yerlere gitmiş, Grace hastanede, babası ortadan kaybolmuş. Daha önce hiç böyle bir yalnızlık yaşamamıştı.

ve bu onun içinde bir şeyleri derinden sarsar. İçeri girer, bir

Deniz aygırı şeklindeki kül tablasını sehpanın diğer tarafına koyar, böylece kokusunu alamaz. Otuz yıldır kanepenin arkasına katlanmış kahverengi bir yorganı alıp omuzlarına atıyor ve çirkin çiçekli kanepenin üzerinde cenin pozisyonunda kıvrılıp sabahı bekliyor.

* * *

Ertesi sabah, Aden'in tek düşünebildiği Grace'tir, çünkü Ryan'ın duruşmasının bitmesini sabırsızlıkla beklemektedir, böylece kefaleti yatırabilecek ve onu eve bırakırken adliye lobisinde şaşırttı. Daha önce kimsenin böyle bir panik atak geçirdiğini görmemişti ve bunun birini hastaneye yatırabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Onu alıp evine götüren kişi olmak istiyordu ama ne kadar endişe verici olursa olsun burada olması ve bu çocukla konuşması gerekiyordu.

"Sen de kimsin lan?" diye duyuyor ve arkasını döndüğünde kendisine doğru yürüyen, güvenlik görevlisinin kendisine bazı kâğıtlar uzatıp Aden'i işaret ettiği kirli saçlı, sıska bir çocuk görüyor.

"Görünüşe bakılırsa bugün en iyi arkadaşın," diyor, böyle bir saldırganlığa doğal olarak vereceği tepkiye hiç uymayan sert bir dış görünüş takınmaya çalışarak.

"Beni sen mi ?"

"Bağlandı," diye düzeltiyor Aden, henüz bitmediğini ima ederek ve kendinden çok etkilenerek.

"Ama sen kimsin lan?"

"Bir arkadaşısı. Paran var mı?" Aden soruyor. "Hayır," diyor Ryan, onu bir aşağı bir yukarı süzerek.

"O zaman seni eve bırakayım. Ya da nereye istersen." Ryan bunun gerçek olup olmadığını, güvenli olup olmadığını sorar gibi güvenlik görevlisine dönüp bakıyor ama güvenlik görevlisi çoktan bilgi bankosunda duran biriyle derin bir sohbete dalmış ve artık Ryan "a bakmıyor.

"Burger Crown'da duracağız. Aç mısın?" Aden soruyor, bu çocuğun kaçıp gideceği konusunda biraz gergin hissetmeye başlıyor. Bunun yerine, etrafına bir kez daha bakar ve

elini yüzünde gezdiriyor, sonra Aden "e bakıyor, o da koluyla rahat bir gel-bu tarafa hareketi yapıyor, Ryan da onu takip ediyor.

Aden'in arabası caddenin hemen karşısındaki bir takside park halinde. Range Rover'ının kilidini bip sesiyle açıyor ve "Bu benim" diyor.

Ryan içeri girer ve Aden bir rahatlama hisseder, ancak çocuğun bir metamfetamin bağımlısı olduğunu ve her an herhangi bir nedenle patlayabileceğini bilerek biraz da endişe duyar, ancak hapisten yeni çıktığı için ayık ve silahsız olduğu kesindir. Aden kendini bununla teselli eder ve gergin bir şekilde planına devam eder.

Ryan sözsüz bir şekilde ona bakıyor.

"Sana bir iyilik bana yardım edersin diye düşündüm," diyor ve Ryan'ın tepkisi gelene kadar kulağa nasıl geldiğini fark etmiyor.

"Bu ne cesaret," diyor. "Beni tutuklanmaktan kurtardın ve şimdi bir iyilik istemeden önce beş saniye bile beklemiyor musun? Tuzak olmadığını nereden bileyim? Burada bir kamera olabilir. Burada öyle bir şey yapmayacağım."

"Oh, Tanrım. Hayır. Ne?" Aden sözlerinde tökezliyor ve Ryan'ın kendisinden cinsel bir iyilik istediğini düşündüğünü fark ediyor. Bu düşünce onu ürpertiyor.

"O zaman ne sikim?" Ryan tekrar söylüyor. "Sen kimsin o zaman?"

"Aile üyemin zaman geçirdiği bilinen yerin yakınında tutuklandığınızı duydum, yüzden size yardım edersem belki bana biraz bilgi verebilirsiniz diye düşündüm."

"Seni Kira Everett gönderdi. Aman Tanrım. O deli kaltak, ona bildiğim her şeyi anlattım. Söyleyecek başka bir şeyim yok. Yemin ederim. Beni lanet Burger Crown'a bırak, eve kendim giderim."

"Adresiniz bu mu?" Aden hızla taktik değiştirerek ve üzerine yazdığı Çince menünün köşesini konsolun üzerinde soruyor.

"Tanrım. Gerçekten mi?"

"Dinle, sana sorun çıkarmak istemiyorum," diyor Aden, şimdi kenara çekerek, kartını oynadığını ve işe yarayacağını ya da yaramayacağını hiss ediyor. Ryan sanki Aden ona zarar verecekmiş gibi etrafına bakınıyor.

"Gerçekten bilmiyorum. Seni tanımıyorum bile. Ama hemen geri dönüp bu adresi tahliye memuruna verebilir ve orada ne olduğunu söyleyebilirim ve bir geceden çok daha uzun süre içeride kalırsınız."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum! Size söyleyecek başka bir şeyim yok!"

"Bu adam," diyor Aden, koltuğun kenarına itilmiş bir klasörden bir kâğıt çıkararak. "Brooke'u sormuyorum. Onu soruyorum." Ryan kayıp posterini alıyor ve kilise kıyafeti içindeki Martin Coleman'a bakıyor.

"Papaz Marty. Evet, tamam, Papaz Marty'yi nereden tanıyorsun? Size onun hakkında ne söylemem gerekiyor?"

"Papaz Marty?" Aden kelimeleri fazla telaffuz ederek tekrarlıyor.

"Her zaman vaaz veriyor, bu yüzden ona böyle diyorlar. Bilmiyorum."

"Yani onu tanıyorsun?"

"Sayılır," diyor Ryan, koltuğunda kıpırdanıyor, kollarını kavuşturuyor ve sonra açıyor.

"O..." Aden bunu nasıl soracağını bilemiyor. "O senin iş kolu mu?" Bunu söylediğinde kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkında, ama Ryan "ın kıkırdayarak gülmesi onu savunmaya geçiriyor.

"İş kolu!" diye homurdanarak tekrarlıyor. "Çabuk para kazanıyorum. Bununla gurur , tamam mı? Başka bir seçeneğim yok."

"Tamam," diyor Aden, sabırlı olmaya ve sempatik görünmeye çalışarak.

"Yani, aşağıda sakso çekip mi soruyorsun? Ya da... ne? Tam tersi mi?" der ve Aden bu sözler karşısında omuzlarını gererek kıllanır.

"Onun gibi bir şey. Abbot ve Beşinci Cadde'de görülmüş. Sanırım bunun bir anlamı var."

"Kısa cevap hayır. Bir keresinde ona teklif etmiştim. Orada İncil falan dağıtıyormuş gibi yaptığını sanıyordum ama aslında başka bir şey arıyormuş. Ona sorduğumda bana saldırdı ama o yaşlı ve biraz şişman, yani bir mille ıskaladı." Aden bunu duyunca içinde tuttuğu tüm dışarı üfler. Ama yine de, babasının ikili bir hayat yaşamasını istemese de, bu onun tek ipucunun sonu.

"Yine de onu birkaç hafta sonra gördüm. Ondan bir İncil aldım." Ryan kıkırdıyor. "Bir İncil. Ne tuhaf bir adam."

"Yani gerçekten sadece... tanıklık ediyordu," diye soruyor Aden. "Neye tanıklık ediyordu? Sana hiçbir şey söyledim."

"Hayır... İncil'e tanıklık etmek demek. İnsanları Tanrı'ya getirmeye çalışmak. Boş . Yani o orada değildi..." Kelimeyi söyleyemediğini fark etti.

"Oral seks, popo seksi? Hayır, hiç sanmıyorum. Dediğim gibi, birkaç hafta sonra onu gördüğümde bir şey almak isteyip istemediğini sordum. Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davrandı ve onu bir sonraki görüşümde elimde ne olduğunu sordu. Ben de çok tatlısın dedim. Para kazanmak için çok daha iyi bir yol ama yeni müşteriler her zaman risklidir. Bu adam ilk başta garip İncil saçmalıklarıyla gizli polis diye bağırdı, ama sonra, bilmiyorum, öyle olmadığını anladım, musun? Orada olmasının bir sebebi vardı. Peşinde olduğu şey biraz uyuşturucu olabilir. Her neyse, o gün ona bir örnek verdim ve aylardır ona satıyordum. Sıradan ama. Mesaj ya da emir yok, sadece

Onu görüyorum. Neyim olduğunu soruyor, her şeyim var, sonra biraz alıyor ve hepsi bu kadar." Aden karnına yumruk yemiş gibi hissediyor. Bu gerçek hayat olamaz. Babası uyuşturucuya bulaşmıştı. Bir bakıma, bir sorunu olduğunu bilmek -beslemeye çalıştığı bir bağımlılık- en azından tüm bunlara bir cevap, ama çok mantıksız görünüyor.

"Tam olarak ne satın aldı?"

"Sana bu kadarını bile söylememeliydim, ama sen bana şantaj yapan üçkağıtçının tekisin, değil mi, o yüzden siktir git. Daha fazlasını anlatırsam öldürülebilirim, biliyorsun. *Akraban* muhtemelen yanlış kişiyi kızdırdı ve şimdi o gitti."

Aden yüzünün ısındığını ve göğsünde öfkenin yükseldiğini hissediyor. Etrafına bakınır, kendini sabitleyecek bir şey bulmaya çalışır. Menüdeki adrese bir göz atar ve elinde bir koz olduğunu hatırlar.

"Evet, bunu aklından bile geçirme dostum. Beni ispiyonlarsan, benden büyük adamlar peşine düşer-evimdeki o şeylerin çoğu benim bile değil. istemeyeceğin insanlar var, *Abercrombie*." Aden birden Ryan "ın kapuÇonlu ve siyah, yırtık kot pantolonunun aksine haki pantolonunun ve yakalı gömleğinin, bardak tutucusunda duran özel kahvesinin acı verici bir Çekilde farkına varıyor, ama her zaman belli bir havalılık yansıttığını düşünürdü. Kesinlikle daha önce hiç *Abercrombie* diye çağrılmamıştı. Ryan'a boş boş baktı, cephaneliğinde bekleyen bir yanıt yoktu.

"Ve sanırım kimseye sık yalama köşesindeki Papaz Marty'den ve benimle yaptığı tüm küçük işlemlerden bahsetmemi istemezsin, o yüzden cidden siktir git şimdi. Sana borcumu ödedim," diyor ve Range Rover'ın kapısını açıp A6 Çevre Yolu'na atlıyor. Aden şaşkın bir sessizlik içinde otururken Ryan'ın kambur figürünün kapüşonunu kafasına geçirip dar otoyolun karşısındaki zincir restoranlara doğru yürümesini izliyor.

25

GRACE

Grace, Aden yerine Kira'nın hastanenin önündeki kaldırıma park etmiş onu beklediğini görünce şaşırdı. Hemşire, Grace'in defalarca iyi olduğunu söylemesine rağmen onu odasından kapıya kadar götürmenin kural olduğu konusunda ısrar etti.

Şimdi bildiklerinin ezici ağırlığı ve bununla birlikte gelen sorumluluk - bununla nasıl başa çıkacağı - ona kendini Yine nefesi kesiliyor ve hemşirenin çıtır perçeminden yayılan saç spreyi midesini bulandırıyor. Kira'nın gülümsemek için ağzının kenarlarını yukarı doğru zorlamasını izliyor, ama şu anda bunun Sanki bir daha gerçekten gülümseyecek hiçbir şey olmayacakmış gibi.

Kira'ya yardım edebileceğini düşünüyor ama bildiklerini öylece ağzından kaçırılmaz. Bu şekilde hepsini tehlikeye atabilir. Sorumlu kişi bundan paçayı sıyrabilir çünkü önce ortaya koyması gereken kanıtlar ve Brooke elindeki kozu çok dikkatli bir şekilde kullanıp bir itiraf ve konum elde etmeye çalışmazsa asla bulunamayabilir. Biliyor ki Ne yapması gerektiğini. Sadece eve dönüp kendi yalnızlığına çekilmesi ve her şeyi harekete geçirmeye başlaması gerekiyor. Hızlı çalışması gerektiğini biliyor ama düşünmek için bir dakikaya ihtiyacı var - herkesi kendisinden uzaklaştırmak için.

Şok edici ifşasının yarattığı aşırı uyarılma, aylardır hanın arazisinden çıkmamışken hastaneye gitmesi ve etrafındaki tüm bu insanlar... Bu kadarı da fazla.

Kira'nın yolcu koltuğuna geçerken usulca "Merhaba," diyor. Hobbes'u da yanında getirdiğini görünce küçük bir zevk ciyaklaması . Hobbes Grace'in kucağına atlıyor ve Grace onun burnunu öpüp kulaklarını okşuyor.

"Merhaba, Aden'i beklediğinizi biliyorum ama bu sabah bir işi çıktı. Yakında hana döneceğini söyledi" diyor ve Grace, Kira'nın birdenbire Aden'in geliş gidişlerinden daha fazla haberdar olmasını garip buluyor. Bir şekilde hoşlanmadığı bir şekilde samimi.

"Beni getirdiğin için teşekkürler," diyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Kira sorar ve Grace başını sallayıp pencereden dışarı bakarak konuşmayı reddeder. Ona gerçeği söyleyene kadar bu kadına ne söyleyebileceğini bilemiyor.

Hastaneden hana kadar olan kısa mesafenin geri kalanını sözsüz bir şekilde sürüyorlar. Kira'nın keskin bir nefes alışını duyana kadar önce ona, sonra da ağzı açık bir şekilde baktığı şeye bakıyor.

Hanının önündeki çakıllı açıklığa bir polis arabası yanaşmış, iki polis memuru da ön taraftaki verandada duruyor. Biri telefonla konuşuyor. Diğeri pencereden içeri bakıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Kira, arabadan inerken. Grace de aynısını yapıyor ve kapılarının çarpmasıyla memurlar dönüyor. Hobbes dışarı fırlıyor ve onlara havlıyor, arka ayakları üzerinde zıplıyor ve havlıyor. Grace onu kucağına alır.

"Wes, ne oldu? Neden buradasın?" Kira paniklemiş bir sesle "Wes ne oldu?" diye sorar ve Grace onun bir polis memuruyla aynı adı taşımasını tuhaf bulur.

"Kira?" diyor memur şaşırarak. "Hiçbir şey. Yani. Senin için burada değildim. Seni tanımıyordum. Burada tam olarak ne yapıyorsun?"

Kira Grace'e bakar ve Grace'in yüzü rengini kaybeder. Polis, devriye arabaları, üniformalar. Sadece hepsinin istiyor. Sertçe yutkunur ve el çantasını göğsüne .

"Bu Grace, burayı o işletiyor. Onu bırakıyordum. Kendini iyi hissetmiyor," diyor Kira ve Grace'in yanına gidip dirseğinden tutarak içeri girmesine yardım ediyor.

"Bayan Holloway, aslında sizinle konuşmaya geldik," diyor Wes. "Ben Dedektif Hendricks. Bu da Dedektif Monohan. Bir dakikanız varsa birkaç sorumuz olacak," diyor ve Grace Kira'ya kusacakmış gibi bakıyor.

"İçeri girip " diyor Kira.

Lobinin içi kulakları çınlatacak kadar sessiz. Güneş ışınları ahşap zemin üzerinde dikkörtgen şekiller oluşturuyor ve toz parçacıkları ışık yarıklarında dans ediyor. Lobi

Antika keman sırtlı sandalye Monohan otururken ağırlığının altında protesto ediyor. Hendricks, Kira'nın yanındaki deri kanepeye oturur ve Grace bir koltuğun kenarına tüneyip beklerken hava gergin bir enerjiyle elektriklenir. ne söyleyeceklerini dinleyin. *Kayıp* kelimesi her zaman kalın ve kırmızıdır.

polis memurlarının ormanda bir şey bulduklarına dair birbirlerine bağırırları; ayı tuzağındaki kemik şakırtıları; feryatlar, koşuşturmalar. Hepsi zihninin içinde mide bulandırıcı döngüler halinde dönüp duruyor.

"Anladığımız kadarıyla Aden Coleman burada, handa kalıyormuş," diye söze başlıyor, etrafına bakınıp onun gelmesini bekliyor. "Elbette onu aradık ama telesekretere düştü, biz de bir uğrayalım dedik."

"Aden için mi buradasın?" Grace soruyor.

"Bizim de size birkaç sorumuz var ama eğer o buradaysa..."

"Yola çıktı," diyor Kira ve yine Kira'nın bunu bilip Hendricks'in bilmemesine sinirleniyor. Hendricks başını sallıyor.

"Eğer Aden burada kalıyorsa, muhtemelen babasının kayıp olduğunun farkındasınızdır," diye söze başlıyor.

"Evet," diyor Grace, keşke bu soruları Aden soruyor olsaydı - keşke Hobbes'la yukarı çıkıp günlerce yorganın altında sürünebilseydi, ama tabii ki yapamaz. Elindeki bilgilerle onların aklını başından alabilirdi ama... *Henüz değil. Henüz değil.*

"Şehirdeki afişleri gördünüz mü bilmiyorum, ya da belki Mr. Coleman seninle paylaştı..." diye başlar, önündeki sehpayı Martin Coleman'ın bir resmini koyar ve kâğıdı Grace'e bakacak şekilde çevirir. Grace tüm vücudunun gerildiğini hissediyor. Başını sallıyor.

Tam o sırada ön lobinin kapısı açılır ve hepsi irkilir. Aden içeri koşar.

"Ne oldu? Grace, polis neden burada?"

Hendricks ayağa kalkarak, "Bay Coleman," dedi. "Acil bir durum yok, sadece görüşmek istediğimiz bir gelişme var. Size ulaşmaya çalıştık." Aden elleriyle pantolonunun cebini ve ceketini yoklar, sonra da arka ceplerini yoklar.

telefonunu aradım ama bulamadım.

"Oh, yapmadım-bağlıydım. Hangi gelişme? Buldun mu Bir şey mi var?" diye sorarak diğerlerine katılır ve kanepenin koluna oturur. üzerindeki babasının resmine bakıyor, sonra Hendricks'e bakıyor.

"Sonunda babanızın telefon kayıtlarına ulaştık ve telefon kapatılmadan önceki son sinyal

Shiloh Yolu. Burası oldukça kırsal bir bölge, dolayısıyla gidebileceği çok fazla yer."

"Ne?" Aden tekrar ayağa kalkarak başparmağını çiğniyor ve derin düşüncelere dalmış gibi tavana bakıyor. "Onun için hiçbir sebep yok

Şehrin bu tarafında olması gerekiyor," diyor telaşla.

"Kulenin hizmet verdiği bölgedeki işletmeler ve sakinlerle ilgili hazırladığımız liste burada," diyerek Aden'e bir dosya uzatıyor. "Belki buna bakmak bir şeyleri harekete geçirir?"

"Grace, Bay Coleman'ı tanıyor musun ya da birkaç hafta önce onu bu bölgede gördüğünü hatırlıyor musun? Ya da hiç gördün mü?" Monohan soruyor.

Grace kolunda serumun takıldığı yeri örten bandaja bastırıyor ve gazlı bezi karıştırıyor.

"Otelden pek ayrılmıyorum," diyor. "Üzgünüm, pek yardımcı olamayacağım." "Son bir ay içinde burada kalan ya da herhangi bir zaman geçiren başka biri konuşmaya değer olabilir, biliyor musun?"

"Uh..." Grace'in boğazı kurur. En son yıllar önce bir polisle konuşmuş ya da onu görmüştü ve bir polise yaklaşmak bile midelerini bulandırıyor. Minnettarlık duyması gerekirdi; ne de olsa onu kurtarmışlardı, değil mi? Onlar mı? Ama tek yaptığı her korkunç anıyı geri getirmek.

"Um, Vinny. Donatto. Teslimatçı adam. Haftada birkaç kez gelir. Aklıma gelen başka kimse yok," diyor boğazını temizleyerek ve Kira Grace'in solgunlaştığını fark etmiş olmalı çünkü gidip biraz su getireceğini söylüyor ve özür diliyor.

"Bunun daha da kafa karıştırıcı olduğunu düşünüyorum," diyor Aden, "Hanın yanı sıra Bullhead Gölü boyunca bir yem , bir köşe dükkânı, bir içki dükkânı ve sekiz kulübe var. Mesela..." Duruyor ve sessiz bir hayal kırıklığı hırıltısı yükseliyor zarfı masaya bırakırken boğazını sıkıyor.

"Köşedeki dükkânla konuştuk, güvenlik kameraları onu orada göstermiyor. Yem dükkânı o hafta sonu kapalıydı ve içki dükkânıyla da konuşacağız ama evine bir düzine daha dükkân olduğu için oradan da bir şey beklemiyorum. Bu sabah anneni aradım.

O da sizin söylediğinizi söyledi - şehrin bu tarafında, bu kadar uzakta olması için hiçbir neden yokmuş."

Kira içeri girip Grace'e bir bardak su verir ve zarfın içindeki listeye bakar. Grace elinin ağzına gittiğini görür. Aden ve dedektifler habersizce konuşmaya devam ederler.

"Belki kulübelerden birinde birini tanıyordu, kiliseden bir arkadaşı vardı ya da..."

"Yani, artık arkadaşlarını ve programını bildiğimi söyleyemem, açıkçası, yani evet, yani, garip görünüyor ama belki de bu... Ben bilmiyorum. biliyorum."

"Kabinlerde yaşayan birkaç kişiyle zaten konuştuk, ancak çoğu insan sezon dışında kalmıyor, bu yüzden geri kalanına çağrı yaptık, bakalım bu işe yarayacak mı?

ama-"

"Bu benim kulübem. Bullhead Gölü'nde.

Toprak yol sapağının köşesinde," diye araya giriyor Kira, yüzü ve sesi titriyor. Herkes dönüp ona bakıyor. Polis şaşırılmış görünmüyor; belli ki bunu zaten biliyor.

Hendricks, "Leo'yla zaten konuştuk," diyor. "Leo kim?" Aden sorar.

"Babam," diye cevaplıyor Kira. "Orada değil. Kıyafetlerin bulunduğu Fog Creek yakınlarında birkaç gündür araştırma yapıyor. Ya da o öyle diyor."

"Doğru, aradığımızda söylediği buydu. Ve yine, o hafta sonu birlikte olduğu adamlarla tekrar kontrol ettik. Tekrar gelip her şeyi tekrar gözden geçireceğini söyledi. Elbette diğer kabinlerle de konuşacağız. Matt'i aradık ve sorgulama için gelmesini istedik, o da kabul etti ve sabah ilk iş olarak Rock Harbor'a gideceğini söyledi." Kira

Grace'in ürpermesine ve koltuğunda geriye yaslanıp su bardağını yumruklarıyla kavramasına neden olan bir bakış atıyor dedektife.

"Onu neden hâlâ tutuklamadınız?" diye bağırarak herkesi şoke etti. "Daha ne istiyorsunuz?"

Monohan, "Bayan Everett," der ve Hendricks eliyle havayı keserek, bu işi ona bırakmasını söyleyen bir hareket yapar.

"Kira, keşke her şey bu kadar açık ve net olsaydı ama elimizde yeterince yok. Yaklaşamadım bile. Ve sen-"

"O zaman kabinimi arayın. Heather. Heather Rossi'nin bir bileziği vardı. Annesinin dediğine göre altındı ve üzerinde küçük fil takıları vardı. Amelia'da da yarım bir kalp madalyon vardı. Aman Tanrım, bu manyak kızlardan jetonları alıyorsa, onları saklıyor olmalı, değil mi?" Kimse cevap veremedi, "Tabii ki saklar. Siktir." Sonra oturuyor, sonra ayağa kalkıyor, sonra tekrar oturuyor ve elini ağzına götürüyor. Sonra tekrar ayağa kalkıyor, aklının karıştığı belli.

"Özür dilerim," diyor Aden. "Düşündüm de... Babamın telefon kayıtlarından bahsediyoruz, değil mi? Bir şey mi kaçırdım?" Grace'e bakar. kaşlarını ona doğru kaldırıyor ve yanıt için Kira'yı izliyor.

"Matt, kızımın kaybolduğu gün nerede olduğu konusunda yalan söyleyen, yakında eski kocam olacak pislik herif. Burada, kulübedeydi. Baban birkaç hafta sonraydı ve bunların birbiriyle ne ilgisi var bilmiyorum ama

Matt'in iki hafta önce burada olduğunu biliyorum çünkü hepimiz Brooke'u arıyorduk. Bu çok fazla. Baban kaybaldığı gece bu bölgedeydi. Yani telefonunun buralarda çaldığını söylüyorsunuz. Tanrı aşkına, arama emri çıkartın." O anda Kira donakalır ve Grace onun Hendricks'e bir yumruk atabileceğini düşünür ama o kanepenin yanındaki yerden çantasını alır ve Hendricks'in gözlerinin içine bakar.

"Bu bok için beklememe gerek yok. Kendim yapabilirim," der ve kapıya doğru yönelir. Hendricks de onu takip eder.

"Kira, nereye gidiyorsun?"

"Boston," der ve kapıyı arkasından çarparak çıkar. Hendricks güvenli olup olmadığını bilmediğine dair bir şeyler söyler ama o gitmiştir. Grace, Hendricks'arkasından bakarken sırtının gerildiğini görür. Monohan not defterini ve kalemını alır.

"Onu durduramayız," diyor. "Kendi evini aramak istiyor, belki de aramalı."

Hendricks sert bir tavırla, "Matt Rivers ve bahsettiğiniz teslimatçı adamla konuştuktan sonra sizinle temasa geçeceğiz," dedi ve Monohan onu kapıda karşıladı.

Grace'e, "Aklına gelen başka bir şey olursa bizi ara," diyor ve ona bir kart uzatıyor. Aden'e başını sallıyor. "Ne bulduğumuzu size bildireceğiz."

Lobideki sessizlik, içeri girip çıkan tüm o kaosu ardından geri gelmiştir. Grace, Aden'in herhangi bir konuşma yapmasını ya da az önce olanlar hakkında konuşmasını istemiyor. Bildiklerini çok erken söyleyeceğinden korktuğu için uzanması gerektiğini söyler ve günün geri kalanı için odasına çekilir.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, pencere kenarındaki küçük masasına oturur ve arka bahçedeki ağaçlara bakar, yapmak üzere olduğu şeyle ilgili endişeyle kaynar. Gerçekleri biliyordu ama bulmacanın son parçası günün erken saatlerinde lobide yaptığı konuşmada yerine oturmuştu. Bunu neden daha önce düşünmemiştir?

Daha önce? Kendisi merkezde olmadan ve başarısızlığa çok az yer bırakarak gerçeği nasıl açıklayacağını çok iyi biliyordu. Göndermesi gereken mesajı anonim olarak göndermek için sahte bir e-posta adresi ya da bir sosyal medya hesabı oluşturmayı düşündü ama eğer bir bunun geri tepme ihtimali var.

Aden'in uyuduğundan emin olduğunda, Hobbes'a oyalanması için bir ilik kemiği verir ve uzun zaman önce onun en sevdiği program olduğuna karar verdiği ve onu sakinleştiren *Altın Kızlar*'ı açar.

sızlanıp Aden'i uyandıracaktı. Onun kendi isteğiyle uyandığını görünce şok olacaktı. muhtemelen polisi arayacak ve onun da kaybolduğunu düşünecekti. Bu bir risk ama o bunu göze alıyor.

Parkasını ve Wellie'lerini giyip Shiloh Yolu'na doğru üç millik bir yürüyüş yaparak Bullhead Gölü'ndeki toprak sapakta üçüncü kulübeyi buluyor.

OceanofPDF.com

26

KIRA

Boston'daki evimizin kapısını şiddetle iterek açtığımda ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum ama hiçbir şey görmüyorum. Matt'i duymuyorum. Lavaboda bir tabak ve tezgahın üzerinde boş bir bira şişesi vardı, ama bunun dışında

her yer düzenli, normal. Neden olmasın ki? İçeri girip onu şu anda bir suç işlerken göreceğime değilim ama buraya gelirken de böyle hissetmişim.

Merdivenleri uçarak çıkıp koridora , onu yatak odasında bir çanta hazırlarken görüyorum, yüzünde aslında endişeye benzeyen bir ifade var ama bunun kendisi için olduğunu biliyorum. Çünkü sorgulama için gelmesi istenmişti.

"Lanet olsun!" bağılıyor, beni kapıda görünce elini göğsüne götürerek geri sıçırıyor. "Korktun mu, burada ne işin var? Sabah Rock Harbor'a geleceğimi mesaj atmıştım." Cevap vermedim. Şifonyerinin çekmecelerini çekip içindikileri üzerine boşaltmaya başladım.

yere. En üstteki ıvır zıvır çekmecesini çekiyorum ve tüm kalemlerinin, dudak çubuklarının, kulaklıklarının, pillerinin, makaslarının ve hurda kağıtlarının odanın içinde uçuşmasını izliyorum. Çekmeceyi yatağın üzerine atıyorum ve daha büyük olanını çıkarıyorum.

çekmeceler, parmaklarımı çorapların ve iç çamaşırlarının altına sokuyorum, döküp çekmeceyi fırlatıyorum. İçlerinden biri yatağın direğine çarpıp çatlıyor. Matt bir an sessiz bir şaşkınlık içinde durdu, sonra...

"Senin derdin ne lan?"

Öfkeli gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ayağa kalktım. "Ona ne yaptın!?" diye bağııyorum ve sonra kendimi kontrol edemiyorum. Ona doğru hamle yaptım ve yumruğumla göğsüne vurdum. "Ne yaptın ona!?" Tekrar çığlık atıyorum, sesimin şiddetinden boğuklaşıyor. Bileklerimden tutup beni geri itiyor, sonra ellerini kaldırıyor - ona tekrar saldırmadığım sürece teslim oluyorum, ben de onun yerine dolaba gidiyorum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yerden ulaşabildiğim her şeyi çıkardım. dolaba. Ayakkabıları bir kenara itiyorum ve ayakkabı kutularındaki hatıraları, fotoğrafları, diplomaları, ödül kurdelelerini, atabileceğim ya da atabileceğim her şeyi boşaltmaya başlıyorum.

"Onu bulacağım ve sen de boku yedin, bari bana söyle!" "Lanet , Kira, dur.

Lütfen. Ne yaptığınızı bilmiyorum! I

Ne bilmiyorum, belki bana anlattırsanız size yardımcı olabilirim. Tanrım!"

"Dedektifin peşinde olduğunu biliyorsun, bu yüzden kanıtları yok edeceksin. Akıllı bir insan böyle yapar ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Kanıt. Ne?"

"Arama yapmayacaklar, o yüzden ben yapacağım. Defol git buradan." Matt bana göz . "Siktir git buradan!" Sonra, beni şaşırtarak, çıkıp gitti. Yatak odasında bir saatten fazla zaman geçiriyorum, askılardan giysileri çekiyorum, yatağın altını, banyo dolaplarını, her yeri arıyorum; ama hiçbir şey bulamıyorum. Bu yüzden aslında nereden başlamam gerektiğini düşündüm - onu yatak odasında bulmasaydım nereden başlayacağımı düşündüm ve çözüldüm. O zaman

Tavan arası, garaj ve bodrum. Garaja taşınacağım çünkü oraya hiç girmiyorum, bu yüzden madalyonları ve fil bilezikleri saklamak için mükemmel bir yer.

Merdivenleri koşarak indiğimde Matt mutfak tezgâhının başında durmuş, elinde birası, beni daha da çileden çıkaran abartılı bir şekilde tavana bakıyordu ki bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

"Sana dışarı çıkmanı söylediğimi sanıyordum," diyorum, her öfkeli kelimedede daha fazla zehirden başka bir şey hissetmiyorum.

"Bunun senin için hayal edilemeyecek kadar zor olduğunu biliyorum, ama..." "Sakın ama deme! Hiçbir fikrin yok. *Asla* bilemeyeceksin. Ellerinde kanıt var, biliyorsunuz" diyorum.

"Ben de öyle diyecektim ama bu evi aramak için saatlerinizi harcamak istemiyorsanız, size bulabileceğiniz hiçbir şey olmadığını garanti edebilirim. Ne arıyorsunuz? Cidden mi? Oturabilir misiniz? Oturup benimle konuşur musun, ne yaptığımı düşündüğünü ve ne aradığını söyler misin ve sadece iletişim kuralım?" diyor ve buzdolabından bir bira çıkarıp bana uzatıyor. "Lütfen, Kira." Ve şimdi yeni bir fikrim var. Birayı alıyorum.

"Hemen döneceğim," diyorum ve banyoya gidiyorum. Yeniden toparlanıp kendimi sakinleştiriyorum çünkü bunu kontrolün bende olduğu bir şekilde halletmem gerekiyor

bilgiyi o değil.

Mutfağa geri d6ndüğümde arka verandada oturuyor, sanki bunu kontrol eden oymuş gibi, ama yanılıyor. Kabul ediyorum ve biramı dışarı çıkarıyorum. Bir Adirondack sandalyeye oturuyorum ve konuşmadan önce botlarıma bakıyorum.

"Bilmen gereken ilk şey, Brooke'a ait olduğunu belirledikleri kanlı giysiler buldukları ve üzerlerinde meni olduğunu" dediğimde birasını yudumlarken boğuluyor ve öksürüyor.

"Ne? Bunu bana neden söylemedin?"

"Ve bu yüzden, DNA'ları var ve sizi elemek için kesinlikle bir örnek vermenizi isteyecekler, bu yüzden bununla bir ilginiz varsa, hemen bana söylemeniz iyi olur, çünkü sizi yakaladılar. Ve eğer onu bulamazlarsa cinayetle suçlanabilirler, bu yüzden eğer nerede olduğunu biliyorsan... Eğer..."

"Yüce . Ne? Neden Brooke'a zarar vereceğimi düşündün ki! Asla. Sen aklını mı kaçırdın? New York hakkında yalan söyledim ve sen cinayete mi atlıyorsun?"

"Kayıp adam - yaşlı adam - telefonu en son kulübenin yakınında çaldı. O hafta sonu biz de oradaydık. Tüm bunların senin için iyi olduğunu mu düşünüyorsun? İhtimaller nedir, Matthew?"

"Yakınında mı? O kulenin yakınında milyonlarca başka yer var, bu yüzden -"

"O kadar da çok değil aslında. Toplanmana gerek olduğunu sanmıyorum, oraya vardığında ilk iş tutuklanmazsan çok şaşıırım," diyerek üstünlüğü ele geçiriyorum. "Bu DNA, Matt. Boku yedin." Matt birasını yudumladı ve Ateş böcekleri uzaktaki karanlıkta yanıp sönüyor ve güzelliğın bu anda var olması doğru görünmüyor.

"Beni arayıp para istedi, bunu biliyorsun, sana söyledim, tamam... ama ona verdiğimi söylemedim," diyor bana . *Ne* kelimesini fısıldamaya çalışıyorum ama ses çıkmıyor.

"Ona zarar vereceğimi ya da... ne...? Birini öldüreceğimi mi? Yani, Tanrı aşkına, gerçekten mi? Size ne olduğunu asla anlatamam ama dünyanın sonu gibi bir şey değildi. Kaçırılma ya da cinayet yok. Tanrım, senin bile..."

"Seni para için aradı. Uyuşturucu kullandığını biliyor muydun? Bunu biliyor muydun? Belki de bu yüzden..." Durdum, ne olduğunu bilmeden Bir dahaki sefere kullanacağı kelimeleri bile. Şişesinin üzerindeki etiketi karıştırıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, bildiğini fark ediyorum.

"O geceye kadar bilmiyordum. Taşındığından beri onunla neredeyse hiç konuşmadım ve kayıtlara geçmesi için hayır dedim ama yine de geldi. O gece kapıda beliriverdi." Ayağa kalktım ve nefes nefese kaldım.

"Sonra ne oldu? Ne oldu? Sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey! Size doğruyu söylemeye çalışıyorum çünkü ellerinde olduğunu söylediğiniz bu *kanıtlar* yanlış bir tablo çiziyor. Onu korumaya çalışıyordum, gerçekten."

"Buraya geldiğinde ne oldu?" Titreyen ellerimi sabitleyerek, onu henüz tam anlamıyla öldürmemek için kalan bilgilere ihtiyacım olduğunu söylüyorum.

"Lütfen otur" diyor, "Biliyorum çok kızacaksın ama sana gerçeği söylemek istiyorum, böylece bir hata yapmış olabileceğimi anlayacaksın ama ben lanet olası bir katil ya da psikopat falan değilim."

"Anlat bana."

"Kokain içmiş."

"Tamam mı?" Bu korkunç gerçeği zaten biliyordum.

"Ve garip bir şey giyiyordu, liseli kız kostümü gibi bir şey. Nedenini sordum ve bana sadece kıkırdadı. Sehpaya oturdu ve bir torba pudra döktü ve sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi küçük pudra sıraları yaptı." Öfkemden donup kaldım. Hareket edersem konuşmayı kesecek ve asla öğrenemeyecekmişim gibi hissediyorum, bu yüzden kıpırdamadan duruyorum, yere bakmasını ve hikayesine devam etmesini izliyorum.

"Birbirimize hiç bağlanmadığımız ve bunun eğlenceli olabileceği hakkında bir sürü şey söylüyordu - küçük sırrımız. Erkek erkeğe bir hafta sonuydu, ben de zaten birkaç tane içmiştim, muhakeme yeteneğimin yerinde olmadığını biliyordum, ben de... yaptım," diyor acı içinde.

"Ne yaptın?" Hala hareketsiz bir şekilde soruyorum.

"Onunla bir iki kadeh kokain içtim. Sonra çok konuşmaya başladı, kulüplerden ve striptizden bahsetti. Bir çalıştığını sanıyordum. Sonra dansını görmek isteyip istemediğimi sordu. Biliyorum. Biliyorum. Beni suçlayın ama kafam çok iyiydi. Daha önce hiç kokain kullanmamıştım. Bana ne yaptı bilmiyorum ama kendimi kaybetmişim, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yemin ederim," diyor ve ben göğsümde gümbürdeyen bir çılgılığı bastırıyorum.

"SONRA. NE?" Her şeye ihtiyacım var ama onu korkutamayacağımı ve yakındaki gevşek bir tuğlayla kafatasını ezerek konuşmasını engelleyemeyeceğimi biliyorum.

"Sadece para istedi. Yani. Bana genellikle yüz elli doları nasıl aldığını görmek isteyip istemediğimi sordu. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Bununla gurur duymuyorum! Keşke hiç olmamış gibi davranabilseydim ama eğer benim-"

"Spermin eşleşeceğini ve hapse gireceğini biliyorsun, bu yüzden artık her şey seninle ilgili," diyorum ve cümle kurabilmemin tek hissiz bir şokun beni ele geçirmesi. Bir hayatta kalma mekanizması belki de.

"Onunla seks yapmadım ki! O bana... *BJ becerilerini gösterdi*, ben de ona para verdim. Tamam, ben yaptım. Dediğim gibi gurur duymuyorum, ama o

Biri *beni* uçurdu, ne yaptığımı bilmiyordum. O olmasaydı asla olmazdı. Ama onu hiç incitmedim. Aslında iş bittikten sonra bana güldü, cüzdanımdan parayı aldı ve gitti. Ondan sonra onu hiç görmedim." Ben hala konuşamıyorum, o da devam ediyor, gergin bir şekilde saçmalıyor ve bu da onu daha derin bir çukura sokuyor.

"Evlendiğimizde genç bir kızdı, yani onu ben büyütmedim. Hiçbir zaman benim çocuğum olmadı. bir durum olduğunu biliyorum ama uyuşturucu yüzünden. Ben yapmadım..."

"*Ne yaptığını bilmeyen* biri için oldukça iyi hatırlıyorsun," diye tıslıyorum dişlerimin arasından. Yapacağı *vahşi şey* buydu - ne pahasına olursa olsun *ürkütücü üvey babasından* para almak.

"Seni gerçekten öldürmeden önce defol," diyorum ve o da itiraz etmeye başlıyor. Çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve az önce yaptığımız konuşmayı dinleyebilmesi için oynat tuşuna basıyorum. Fazla bir şey olmadığını biliyorum. Yasal tecavüz ya da adam kaçırma itirafı değil ama yine de bir şey. Kaybolduğu gece onunla birlikte olduğunu ve belki de garip bir nedeni olduğunu gösteriyor. Kaçmaya ya da polise yalan söylemeye karar verirse diye, çünkü artık kim olduğunu bilmiyorum. En azından gerçeğin bir kısmına sahibim. Ağzını açtı ve bana korkunç bir şey yapmışım gibi baktı -Sanki ona ihanet etmişim gibi. Ama nutku tutuldu.

"Ve kulübeye gitmeyi aklından bile geçirme. Bir daha asla. Bir motelde kal, her neyse, sadece sabah karakola gelmezsen, senin için ulusal bir insan avı başlatmak için elimden geleni yapacağımı bil. O noktada uyuşturucunun neden olduğu küçük bir kaçamağı açıklamak mümkün olmaz, bu yüzden dikkatli olun." Ayağa kalkıp başını salladı ve gitmek için döndü.

"Bekle," diyorum ve duraksayıp bana dönüyor. "Babam o gece orada olduğunu biliyor muydu, yoksa bu da bir başka yalan mıydı?"

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Sadece muhtemelen yapmıştır diye düşündüm" diyor. "Tanrım. Beni gerçekten bir tür canavar olarak resmetmek istiyorsun, değil mi?"

"Hoşça kal Matt," diyorum.

"İster inan ister inanma, ben senin tarafındayım. Ben olsam bunu yapmazdım" diyor. Sonra hazırladığı çantayı aldığını duyuyorum ve bir süre sonra garaj kapısı açılıyor ve arabasının çalışıp uzaklaştığını duyuyorum.

Muhtemelen yapmış olabileceğini söylüyor şimdi. Temelde kendi babamı olaya karışmakla suçladım ve mazereti üç kez kontrol edilmiş olmasına ve onu tanımama ve travma geçirmiş zihnimin beni inandırdığı şeylere yakın bir şey bile yapmayacağına rağmen ondan şüphe ettim.

Beni boğmakla tehdit eden duygu seline teslim olmadan önce çalışmam gerekiyor. Yapabiliyorken aramalıyım.

Saatlerce evi didik didik ettim. Tavan arasındaki her kutu ters çevrilmiş, bodrumdaki her köşe iki kez aranmış. Garaj raflarını kaplayan plastik saklama kutularının içindekiler yerde bir yığın halinde ve hiçbir şey bulamadım. Porno dergiler ya da onun tam bir sapık olduğuna işaret edecek herhangi bir şey bile yok. Yine de öyle.

Bu gece kulübeye arabayla dönmeye karar verdim çünkü trafiği riske atmak ya da yarın ondan daha geç varmak istemiyorum. Onunla konuşurken odada olmama izin vermeyebilirler ama yakın olmam gerekiyor. Onunla konuşmalıyım.

Hendricks'in peşine düş ve bana anlatabileceği her şeyi anlatmasını sağla.

Buraya gelirken yaşadığım adrenalin dolu yolculuğun üç katı kadar uzun gelen bu yolculukta gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Ve gece yarısına yakın kulübeye döndüğümde, ön kapıya kadar neredeyse uyurgezer gibi yürüyorum, ancak ön kapı koluna bir şey gördüğümde izlerimde duruyorum ve tamamen uyanıyorum.

küt küt atarken yalnız olduğumdan, saldırıya uğramak üzere olmadığımı, bunun bir tuzak olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Ama bunu bilmenin gerçekten bir yolu yok, bu yüzden ön kapıya koşuyorum, rulo haline getirilmiş notu alıyorum ve içeri girip kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum.

Mektubu açtığımda isimsiz olduğunu gördüm. Blok harflerle el yazısıyla yazılmış bir mesaj var. Okuduğum şey beni şok etti. Okuduğum şey her şeyi değiştiriyor.

27

GRACE

Grace, Kira'nın kulübesinin kapısına notu bıraktıktan sonra eve döndüğünde, bekleme zamanı gelmiştir. Her şeyin nasıl gelişeceğini görme zamanıdır. Gıcırdayan merdivenleri parmak uçlarında çıkıyor ve yatak odasının kapısını açtığında Hobbes'un küçük yatağında sırt üstü uyuduğunu görüyor. Kapının sesini duyunca dudaklarını yalıyor ve yuvarlanıyor ama . Sophia televizyonda Rose'a Sicilya ile ilgili bir anekdot anlatmaktadır ve Grace yıkılıp ağlayacak gibi hisseder.

Korku içinde yaşadığı onca yıldan sonra nihayet gerçeği biliyor. Özgür olabilmesi, hayatını sürekli panik ve endişe olmadan yaşayabileceğini gerçekten hissedebilmesi için hâlâ pek çok şeyin yolunda gitmesi gerekiyor ama sonunda gerçeği biliyor. O etrafına bakıyor sanki ne hale geldiğini görüyor. Birdenbire başka birinin gözleri - köpeğiyle birlikte küçücük bir odada, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, boş bir hanın içinde, dünyadan o kadar korkuyor ki kalıcı olarak felç olmuş ve çamaşırhane tezgahından alındığı gün yaşamayı tamamen .

Düşünceleri çalkalanıyor ve adrenalin hala damarlarında dolaşıyor; bu odada daha fazla kalamaz. Bundan sonra ne olacağı beklentisi kulaklarının arasında uğulduyor ve sakinleşmeye çalışması gerekiyor. O Aden'in uyanmadığından ve olması gereken yerde olduğundan emin olmak için koridorda sessizce ilerler, ancak odasına ulaştığında kapı kırıktır. Tek parmağıyla hafifçe itip açtığında ve içeri baktığında, adam orada değildir. Kalbi ama kendine bunun herhangi bir şey olabileceğini söyler. Kayıp bir babası vardır. Bir almış olabilir. Annesi iyi olmayabilir.

Yine de her katın gölgeli koridorlarında yürüyor ve her misafir odasının kapısını açıyor, yatakların altına ve duş perdelerinin arkasına bakıyor çünkü artık yalnız ve harekete geçirdiği şey tehlikeli ve aniden gitmesi gerektiğini hissediyor. Kaçmak için. Ama nereye gidebilir ki? Saat neredeyse gecenin ikisi ve sabah olsa bile, gerçekten kimsesi yok, değil mi?

İçgüdüsel olarak ayakkabılarını tekrar giyiyor, çünkü ya giymesi gerekirse Kaçmak mı? Bu nedenle her zaman yatağının yanında ayakkabılarını bulundurur, her ihtimale karşı.

Karyolaya bağlı bir ip de tutuyor.

Tehlike varsa ve ikinci katta mahsur kaldıysa pencereden aşağı inip güvenliğini sağlayabilirdi. Yatak odasının kapısının arkasında bir beyzbol sopası duruyordu. Aşağı inmeden önce onu aldı.

Lobideki bir lambayı yakar ve ön pencerelerden dışarı bakar. Herhangi bir hareket, tuhaf bir şey var mı diye bakıyor. Hiçbir şey yok. Birkaç dakika sonra mutfığa gider. Orası da sessiz. Hiçbir şey yerinde değildir. Sinirlerini yatıştırmak için kendine bir kadeh şarap koymaya karar verir.

Sonra lobinin çevresini dolaşüyor, arkalarında bir şey olmadığından emin olmak için büyük boy perdeleri kurcalıyor, dolap kapaklarını açıyor. Kalbi Lobi masasındaki bilgisayarın mavi ışığının açık olduğunu görünce irkilir. Günlerdir ona dokunmak için bir nedeni olmamıştı.

Yaklaştığında, Google aramasında Aden Coleman'ın adının çıktığını görür. Ne oluyor be? Burada bir tek o var, o zaman neden Kendini mı? hiçbir makul sebep gelmiyor. Google sekmesinde sadece adı yanıp sönüyor, ama aşağıda kayıp babasıyla ilgili hikayeler ve hikayeler var ve aşağı kaydıldıkça Shannon Coleman adını görüyor. Vinny'nin gizemli bir şekilde öldüğünü söylediği karısı.

Shannon'la ilgili linklerden birine tıklıyor ve ekranda yüksek elmacık kemikleri ve parlak gözleri olan hoş bir kadının yüzünün açtığını görüyor. Okuyor: *Eşi ve bir çocuk annesi trajik yürüyüş kazasında öldü. Bayan Coleman köpeğiyle birlikte Ridgecrest Bluffta tek başına yürüyüş yaparken ayağının kaydığı düşünülüyor. Portland'daki Mercy Hastanesi'ne kaldırıldı ancak yaralarından kurtulamadı.*

Yalnızdı. Vinny neden ne olduğunu anlamadıklarını ve Aden'in orada olduğunu söyledi? Ve neden bu lanet şey Bilgisayar mı? Burada kim vardı? Bu gerçekten de Aden'in işaret ettiği kıskançlık olabilir miydi - Vinny'nin küçük bir aşkı olabilir ve başka bir adamdan hoşlanmıyor olabilirdi etrafta mı? Yoksa bunun arkasında başka bir şey mi var? Martin ve kızlarla ilgili tüm hikâyeler aramayla bağlantılıdır ve şu anda bunların hiçbirine bakamaz. Ekranı kapatıyor.

Hanın durgun sessizliğinde mutfak masasına oturur ve birkaç derin nefes alır. Planı işe yarayacaktır ve her şey yolundadır. Burada kimse yok. Şarabın dumanlı, zengin tatlarının tadını çıkarıyor ve gözlerini kapatıp nefesini dörde kadar sayıyor, yediye kadar çıkarıyor.

Sonra bir şey duyunca ayağa fırlıyor. Çakılda araba lastiği sesi gibi. Birkaç dakika donup kalıyor ve dinliyor. Sonra şarabını bırakıp sopayı alıyor ve mutfaktan lobiye doğru ilerliyor. Tekrar ön pencereden dışarı bakar ve yine hiçbir şey göremez. Onun Lobinin ortasında sopayla ne yapacağını bilemez halde deli gibi dururken kalbi boğazında düğümleniyor.

Arka mutfak kapısının açılma sesini duyduğunda çılgın atar ve kulaklarının arasından kan fışkırır. tekrar saldırıya uğradı. Sopayı havada sallıyor, o kadar sıkı kavlıyor ki parmak uçlarında acı titreşimleri oluşuyor. Vinny'nin elleri havada mutfaktan lobiye doğru yürüdüğünü görene kadar geçen kısa an ona sonsuzluk gibi geliyor.

"Whoa, kim, whoa, bu da ne?"

"Vinny! Ne yapıyorsun!?" Sopayı bıraktı ve ellerini bir dakikalığına dizlerinin üzerine koydu, korku ve rahatlamanın huzursuz edici karışımı düşüncelerini karıştırıyordu.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. Tanrım. Yapacağımı söylediğim gibi seni kontrol ediyordum..."

"Beni kontrol etmek kalp krizi geçirtmek anlamına gelmiyor. Gecenin bir yarısı!"

"Hayır, yani üzgünüm ama bir saat kadar önce arabayla geçerken farların araziden çıktığını gördüm ve iyi olup olmadığını görmek istedim, kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi. Ben de bir saat bekledim ve senin güvende olduğundan emin olmak için geri geldim." Grace ona bakıp nefesini tuttuktan sonra

Onun yanından geçip mutfağa gidiyor ve şarabını bir yudum içiyor.

"Teşekkür ederim ama az kalsın beni tekrar hastaneye yatırıyordunuz."

"Oh, hey bu sana getirdiğim Malbec. Nasıl?" Grace oturur, yaşadığı şoku atlatmaya çalışır ve onu tedirgin etmesine rağmen kendini sakın tutmaya çalışır.

"Ne?" diye soruyor.

"Malbec. Deneyebilir miyim? kimsenin olmadığından emin olmak için biraz takılmalıyım. Şu anda tek olman için çok fazla tuhaf şey oluyor, bunu düşündün mü?" diyor ve lavabonun üzerindeki açık raflardan bir bardak seçiyor.

"Aden gitmiş olmalı," diyorum. "Gecenin bir yarısı nereye gidiyor?" "Bilmiyorum."

"O lanet herif," diyor ve bir kadeh şarabıyla onun karşısına oturuyor.

"Onunla ne alıp veremediğin vardı?"

"Hiçbir şey. Aslında onun için üzülüyorum, kim üzülmez ? Nasıl bir karmaşa yaşıyor. Sadece buralarda sürünmesinden hoşlanmıyorum."

"Karısının öldüğünü ve ne olduğunu bilmediklerini söylediniz - onun da bu işe karışmış olabileceğini söylediniz," diyor göz teması kurmaya çalışarak, yüzünü araştırarak.

"Ben de hep böyle duydum, söylentiler böyle."

"Şey. Lobideki bilgisayarda adını gördüm, ben de ve tüm hikaye orada. Olay olduğunda tek başınaydı" diyor.

"Bok yok mu? Huh. Söylentilerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Onu o bilgisayarda mı araştırdın? Bu yüzden mi orada?"

"Evet. Seni aramaya geldiğimi söylemiştim. Ziyaretçi defterinde iletişim bilgilerine bakmaya çalıştım ama göremedim, de bilgisayarı denedim; onu arayıp sizi görüp görmediğini ya da ikinizden birinin nerede olduğunu öğrenebilirim diye düşündüm.

Numarasını bulamadım, seni hiçbir yerde . Gerçekten her zaman buradasın. Çok endişelendim. Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyordum."

"Vinny, öylece-"

"Polisler benimle tekrar konuşmak için aradılar, o adamın kaybolduğu gece nerede olduğumu sordular - babası. Ona sormaları gerekirdi. Neden bana soruyorlar? Bana doyamıyorlar, değil mi? Her şey için Vinny'yi suçluyorlar. Şaka yapıyorlar. Bütün gece zaman damgalı teslimatlar aldım. Ne serseriler ama, değil mi?"

"Ön tarafta arabayı görmedim," diyor tedirgin bir şekilde. "Araban nerede?" "Yan tarafa park ettim. Arka bahçeye bakmaya çalışıyordum. Eğer komik bir şey olsaydı. Böyle serbest dolaşan bir Nutter Butter varken senin için endişeleniyorum, anlıyor musun?"

"Sen... bir şey gördün mü?" Grace onun gitmesini dileyerek soruyor; notun bulunacağı ve her şeyin ortaya çıkacağı yarına kadar ileri sarabilmeyi diliyor.

"Hayır, ama dinle. Endişelenmene gerek yok. Aslında. Bekle bir saniye. Bir saniye bekle," diyor ve ayağa kalkıp arka kapıyı açıyor.

"Nereye gidiyorsun? Vinny, ben-"

"Senin için bir şeyim var," der ve arka kapıyı açık bırakarak ortadan kaybolur. Grace onu dışarıda mı bırakıp yukarı mı kaçması gerektiğini bilemez ve yeterince hızlı karar veremez çünkü adam geri dönmüştür

Kapının pervazında, mutfak ışığının parıltısına karşı bir gölge, elinde pompalı tüfek tutan bir figür.

"Vinny, Vinny, ne yapıyorsun?"

"Kendini biraz daha güvende hissetmeni sağlayacak bir şey kullanabileceğini düşündüm. Yani biri içeri girse ne yaparsın?"

"Ben..." Grace onun gerçekten ne yapacağından emin olamayarak uzaklaşmaya başlar. Kimseye güvenemez.

"Poligonda ders aldım, böylece sana nasıl ve her şeyi öğretmeye yardımcı olabilirim," diyor gülümseyerek. Ve sonra başını hızla ve parmağını dudaklarının üzerine koyar. "Ne?"

"Şşşt. Bunu duydun ?" diyor, havayı koklar gibi bir yüz ifadesi takınıyor, sonra elini kulağının üzerine götürüyor.

"Hayır. Bilmiyorum. Sadece kapıyı kapat. Lütfen. Sadece..."

"Grace, gerçekten. bir şey duydum. Özür dilerim. Seni istemiyorum -"Yapmak isteyeceğim son şey seni üzme olur, muhtemelen bir hayvandır ama yine de kontrol etmeliyim."

"Hayır. Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin. Güvenli değil" diyor, "Sadece kapıyı kapat. Vinny!"

"Tamam," diyor, kapıyı kapatıyor ve silahı dekoratif bir kayışla omzuna asılmış halde orada duruyor.

"Bu yeni görünmüyor," diyor.

"Hayır, yıllardır bendeydi ama nasıl kullanılacağını hiç öğrenemedim. Senin daha çok işine yarayacağını düşündüm, bu yüzden onu parlattım."

"Şunu yere koyabilir miyiz? Al bakalım. Neden şarabını bitirmiyorsun, buna ihtiyacımız yok." Gülümsemeye çalışır ve bardağını iter. masanın karşısında.

"En azından polisi ara o zaman. Her şeyin yolunda olduğundan emin olsunlar. -"

"Hayır," der çok hızlı bir şekilde. Araya girerse ve yanlış kişiler bilgi alırsa planı bozulacaktır.

"Dinle, gergin olduğunu biliyorum, bu yüzden her şeyin yolunda olduğundan emin olursam ikimiz de daha iyi hissederiz" dedi ve ayağa kalkıp arka kapıyı iterek açtı başka bir kelime söyleyemeden.

Grace kapıyı kapatır ve titreyen dizleri ve titreyen elleriyle mutfak penceresine koşar. Bir şey var mı diye bakmaya çalışır.

Hareket eden herhangi bir ses. Güvertenin ışığı artık onu aydınlatmayana ve arka bahçenin karanlığı onu yutana kadar Vinny'nin arkasını izler.

Muhtemelen sadece bir hayvandı, diyor kendi kendine. Muhtemelen haklıydı. Bir geyik. Bu sonbaharda onlardan çok gördü. Bacağını gergin bir şekilde sallıyor ve serçe tırnağının kenarını çiğneyerek bunun sadece bir hayvan olması için dua ediyor.

Ancak Vinny'nin solgun yüzünün güverte ışığının konisi altında yeniden belirdiğini gördüğünde, bunun bundan daha fazlası olduğunu anlar.

"Grace," diyor kısık bir sesle. "Aman Tanrım. Bu bir hayvan değil. Orada biri var."

OceanofPDF.com

28

KIRA

Notu aldıktan sonra dün gece Aden'i aradığımda, telefonu üç kez telesekretere düştükten sonra şaşkın bir şekilde "Alo?" diye cevap verdi.

"Seni görmem gerek. Elimde bir şey var. Elimde bilgi var."

"Tamam. Şimdi mi?"

"Evet. Şimdi!" Bağırıyorum, çünkü tabii ki *şimdi*. Şimdiden ne kadar zaman kaybettiğimize bak.

"Tamam, nereye?"

"Senin evin. Notta yazıyor. Evinize gitmemiz gerekiyor," diyorum, anlamaması için hiçbir neden olmamasına rağmen anlamadığı için sabırsızlanıyorum.

"Ne notu?"

"Bir not aldım - kamarama bırakılmış bir mektup ve bir ipucu - talimatları takip edersek bundan kimin sorumlu olduğunu bulacağımıza dair bir söz. Lütfen, size göstereceğim. Sadece, senin evinde buluşmamız gerekiyor."

"Kardeşim orada."

"Kahretsin. Gerçekten mi? Orada olamaz. Her yeri aramalıyız. Orada kimse olamaz. Evinizde bulmamız gereken bir şey var," diyorum nefes nefese, zifiri karanlıkta rıhtımın sonuna doğru yürürken.

"Kira, bunun bir aldatmaca olmadığına emin misin? Korkunç bir durumdan faydalanmaya çalışan delilerden biri mi? İnsanlar hasta, ya biliyorum."

"Hiçbir şeyden emin değilim ama yine de bakmam gerekiyor, çünkü ya değilse?"

"Böyle bir bilgiye sahip olan biri neden bunu size isimsiz olarak göndersin ki?"

"Bana bilmediğim şeyler soruyorsun. Bilmiyorum! Belki korkmuşlardır. Belki..."

"Bana sadece ne yazdığını söyle," diyor ve ben iç çekip gökyüzüne bakıyorum. Kaybedecek zamanım yok ama onun işbirliğine ihtiyacım var. Kağıda ışık tutmama gerek yok Onu ezberledim.

"Tüm kanıtlar Aden'in evinde. Arayın ve kızınızı bulun." Sesim kesiliyor ve dondan kayganlaşmış rıhtım zemininde bağdaş kurup oturuyorum.

"Tanrım. Ne oldu?" Aden diyor ve kalkıp giyiniyormuş gibi bir duyuyorum.

"Bilmiyorum! Yine de bunu yapmak zorundayız."

"Evet, ama haklısın. Kardeşimi tanımıyorsun ama eve bir yabancıyı getirirsem ve polis gibi evi aramaya başlarsam bu hiç iyi olmaz. Bana birkaç saat ver. Oraya gideceğim.

İlk iş olarak onu evden çıkarmanın bir yolunu bul. Ne zaman geleceğini sana mesaj atarım."

"O kadar bekleyemem," diyorum gözyaşlarımı tutarak, yine de haklı olduğunu bilerek. Gecenin bir yarısı. Kardeşini dışarı çıkarması için ona zaman vermeliyim. Annesinin evi olduğunu sanıyordum. Tanrıya şükür orada değil gibi görünüyor. Her ne ise bensiz aramasını istemiyorum ama tek ipucumu, tek umudumu da kaybetmek istemiyorum.

"Birkaç saat," diyorum.

İçeride, hala paltom ve botlarımla küçük ekose kanepeye uzanıyorum ve duvardaki saate bakıyorum. Sessiz odadaki tek ses akrep ve yelkovanın tik takları.

Brooke'un adını söyleyip mırıldandığım duaları fısıldıyorum. bir saat kadar uyuyakalmışım. Pencere perdelerinden sızan şafak beni uyandırıyor ve ayağa fırlayıp telefonuma bakıyorum. Henüz bir şey yok. Saat neredeyse sabahın altısı.

Ocağa gidip babamın dolapta sakladığı hazır kahve için bir cezvede su ısıtıyorum. Kendime bir fincan dolduruyorum ve dışarı çıkıp ateş çukurunun yanına oturuyorum. Donuk gökyüzüne ve iskelet ağaçlara karşı gri kül, burayı düşündüğümünden bile daha hüzünlü hale getiriyor ama yine de Brooke'un yüzünü görüyorum. Yaz gecelerinde ateşin parlayan kırmızısıyla aydınlanan, maytap çeviren ya da lokumunu siyahlaşıp kadar kızartan, her zaman üzümlü sakız çiğneyip parmağında çeviren, sivrisinek ısırtığı bacakları ve kavanozdaki ateşböceklerini görüyorum.

Babamın ona küçükken biyolüminesan olduklarını ve birbirleriyle bu şekilde konuştuklarını, bu yüzden onları serbest bırakmamızın önemli olduğunu açıkladığını ve onun da bunu kabul ettiğini düşünüyorum. Ona Roger adını verdi, vedalaştı ve uçup gidebilmesi için kapağı açtı. Telefonumu cebimden çıkardım ve Aden'den bir şey kaçırp kaçırmadığıma baktım. Henüz bir şey yok. Babamı aramaya çalışıyorum ama cevap yok.

Sabah 9:54' üç fincan kahve içmiş bir şekilde hâlâ hayalet ateşin başında oturuyorum. Aden'i üç kez aradım ve bana üzerinde çalıştığını ama biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Eğer beni görmezden gelseydi, oraya gider ve içeri girerdim. Bana adresini verdi ama öylece ortaya çıkarsam tüm operasyonu mahveder miyim? Kardeşi hala orada mı? O da işin içinde mi?

Ona otuz dakika daha vereceğim, karar veriyorum ve sonra onu bulmaya gideceğim. Babamı tekrar arıyorum.

İki kez çaldıktan sonra "Hey," diye cevap veriyor.

"Bir ipucumuz var, belki" diyorum ve ona nottan ve eve gitmek için beklediğimden bahsediyorum.

"Oraya yalnız gitmemelisin, Kir. Bu adamı tanımıyorsun. Martin de kayıp olduğuna göre, kendini neyin içine soktuğunu bilmiyorsun."

"Denemek zorundayım. Umurumda değil. Bunu yapmak zorundayım."

"Ben de orada olmalıyım, biri seninle gelmeli."

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Bunu takdir ediyorum. Dikkatli davranmam gerekiyor. Burası Aden'in evi, çocukluğunun evi. Açıkçası bana yardım istemesine şaşırdım ama bir ekiple gelemem. Sadece dinliyorum. Bu yüzden aramadım bile," dediğimde yanaklarım utançtan kızarıyor ve kelimelerim

İçi boş. "Söylediklerim için özür dilerim."

"Dur. Tatlım, bu yaşamak zorunda kalacağın en zor şey.

Tanıdığınız herkesten ve her şeyden şüphelenmemek için aptal olmak

gerekir." "Teşekkür ederim," dedim. "Kendimi deli gibi hissediyorum ve neye inanacağımı bilmiyorum,

ama..." Cümlemin ortasında duruyorum ve bir arabanın kulübeye yanaştığını duyduğumda donup kalıyorum, bir fısıltı kadar sessiz, ama hiçbir yerin ortası daha sessiz.

"Kahretsin, gitmeliyim," dedim ve kapattım. Sonra...

"Bu ne lan!?" Araçtan indi ve bana doğru hamle yaptı.

29

ADEN

Aden sabahın ilk saatlerinde annesinin evine vardığında, gerçekten ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu. Bu mektup gerçek miydi yoksa şimdiye kadar gördüğü en saçma cambazlığı taktığı miydi? Bunun pek bir önemi yoktu çünkü ne o ne de Kira bu mektubu okuyabilecek durumda değildi. Uzak bir ihtimal olsa bile görmezden gelirdim.

Brady'yi bugün için dışarı çıkarması gerekiyordu - tabii eğer evdeyse, ki bu günlerde gece geç saatlere kadar evde olmama eğilimindeydi, ama iş Hot Pockets yemeye ve bütün gün uyuyan koltukta *Dr. Phil'i* izlemeye geldiğinde kesinlikle evde olma .

Yolda uykulu uykulu giderken kafasında bir hikâye tasarlamıştı ve Brady'yi gecenin bir yarısı alarma geçiremezdi. Ama sabah uyandığında ya da dün geceki kıyafetleriyle içeri girdiğinde onu o gün için dışarı çıkarmaya çalışacaktı.

Anahtarı yavaşça kilidin içinde çevirirken, yaşam seslerini dinledi ama ev bu saatte bekleneceği gibi sessizdi. Botlarını çıkardı. ön kapıya gitti ve uyanık olup olmadığını öğrenmek için Brady'ye usulca seslendi. Garajdaki kanepede yatıyor olması anormal olmazdı. Dudaklarından sigara sarkan ve online pokerde kaybeden bir boksör, yani asla bilemezsiniz. Brady'yi garajda görmemiş. Mutfakta ya da arka güvertede de değildi.

Aden üst kata doğru çıkmaya başladığında garip bir ses duyar, olduğu yerde durur ve dinlemek için kahverengi halı kaplı merdivenlerde bir süre oturur. Ne duyduğunu çıkaramaz ama Brady kesinlikle evdedir. Ağlıyor mu? Kesinlikle inliyor ve... bağırıyor. Şimdi bir kadın sesi duyduğunu biliyor, küçük kesik kesik ağlamalar.

Aden ayağa kalkar ve merdivenlerden ikişer ikişer inerek Brady'nin bodrum katındaki odasının önünde durur. Kapıyı açıyor ve hemen elini ağzına götürüp dışarı çıkıyor. Havada bacaklarını görür, sonra da kardeşinin

çıplak beyaz kızı görüş alanına giriyor. Bir kadının Aden'e "Sapık" diye bağırması ve göğüslerini kapatması üç saniye içinde gerçekleşir.

"Özür dilerim!" diye tekrarlıyor kapattığı kapıya, yukarı çıkıp görüntüleri zihninden silmeye çalışmadan önce. Oturma odasındaki çirkin kanepeye uzandı. Harika. Brady'nin bir bayan arkadaşı var ve şimdi sabah evden çıkarması gereken iki kişi var.

Kiranın bulduğu bu mektubun bir şaka olup olmadığını merak ediyor, çünkü kabul edelim ki insanlar hasta. Eğer gerçekse, bunun ne anlama geldiğini merak ediyor. Gerçek miydi?

Biri buraya bir şey mi yerleştirdi? Ailesinden biri Martin'in nerede olduğu hakkında bir şey biliyor mu? Brooke'un nerede olduğunu? Hiçbiri mantıklı değil ama tabii ki hiçbiri mantıklı değil, yüzden mektubun bir anlamı olduğuna inandığı için Kira'nın bakmasına izin vermek zorunda. Olabilir. Tabii ki olabilir. Sadece bilmenin bir yolu yok. Ama o da denemek zorunda. Denemezse kim olur ki?

Buzdolabındaki kutudan kendine bir bardak roze dolduruyor ve sonra tavandaki su lekesine bakıp Leah'yı ve onu tüm bunlardan nasıl koruyabileceğini düşünüyor. Onun genellikle kendisinden ne kadar zeki olduğunu düşünüyor ve bir yanı bunu ona söyleyebilmeyi diliyor, Çünkü mutlaka aktaracak bir bilgeliği, bir anekdotu vardır, her zaman olduğu gibi. Sonunda güneş doğmadan hemen önce uykuya dalar.

Sabah 8:00'e kadar Kira üç kez aramış, kardeşi ve kız arkadaşı uyanmamıştır. Daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylemek için ona geri mesaj atar. Bir fincan kahve yapar ve dondurucudan Eggo waffle çıkarır. Kahve kokusu ve lapa lapa waffle'ların herkesi uyandıracağını düşünerek onları tost makinesine atar, özellikle de uykusuzluktan uyumayan ayık insanları.

birkaç şişe şarap içti ve kalkmayı başardı. Brady ancak saat dokuzu çeyrek geçte Sünger Bob boxer'ı içinde, orta ve işaret parmaklarının arasında bir sigara ile mutfığa gelir. Arkasından mavi saçlı ve dilinde yüzük olan yirmili yaşlarında kısa boylu bir kadın geliyor. Kadın iç çamaşırının üzerine Uyuşturucuya Hayır De tişörtünü giyiyor ve sanki burada yaşıyormuş gibi doğrudan buzdolabına gidip bir galon yağsız süt çıkarıyor.

"N'aber?" diyor Aden'e, kileri açıp mısır gevreği seçeneklerine bakarken. "Lucky Charms, bebeğim, gerçekten mi? Peki bu ne? Chocula boku mu? Sen yetişkin bir adamsın," diyor ve Aden Brady'ye bakıyor, kendini evinde hissederken bir tür tanınma bekliyor.

"Günaydın, sapık," der ve Brady ile kız gülerler. "Evet, merhaba. Bir dakika konuşabilir miyiz lütfen?" Aden sorar.

"Ne için?"

"Mesela, seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

"Neyim ben? Doğranmış ciğer mi?" diye sorar mavi saçlı kız.

"Özür dilerim, siz tam olarak kimsiniz? Adın ne senin?" Aden, seçtiği Lucky Charms'ın üzerine dökmeden önce sütünü elinden alarak soruyor.

"Brandi?diyor, sanki bir soruymuş gibi.

"Tabii ki öyle," diye mırıldanıyor Aden. "Bak, seninle bir dakika konuşmam gerek," diyor.

Brady ona, "Bize bir dakika ver," der ve o da omuz silkerek mısır gevreği kâsesini aşağıya götürür.

"Naber, sapık?" Brady yine ağzı açık bir şekilde waffle'ını çiğniyor ve gülüyor.

"Burada olduğunu bilmiyordum, tamam mı, sonra bir şey duydum... Neyse boş ver. Kim bu piliç?" diye sorar.

"Sana söyledi. Brandi. Kız arkadaşım," der ve Aden bir tabureye oturmak zorunda kalır.

"Ne zamandan beri bir kız arkadaşın var?" diye soruyor, liseden beri bir tane bile hatırlamıyor. "Her zaman gittiğın yer burası mı?"

"Ne demek her zaman?"

"Gecenin geç saatlerinde, sen burada yokken," diyor, ayağa kalkıp kollarını havada sallayarak. "İlk kez bir kız arkadaşınla ortaya çıktığını düşünmüyorsun değil mi?"

on beş yıl içinde bir kez daha kayda değer mi?"

"Hayır," diyor Brady, bir Eggo'nun yarısını ısıırıyor ve omuz silkiyor.

Aden sesinin yüksekliğini kontrol etmeye çalışarak, "Daha önce hiç içmedin," diyor.

"Daha önce hiç ayık kalmamıştım," diyor kesin bir ifadeyle.

"Oh," diyor Aden, omuzları yumuşuyor ve öfkesi . "Sanırım bu doğru."

"Oldukça ateşli, ha? Boom-chicka-boom-boom," diyor, waffle ısıırıkları arasında dudaklarından iğrenç bir kardeş kahkahası kaçıyor.

"Tamam mı?" Aden, başka nasıl cevap vereceğini bilemediğini söylüyor.

"Bak, dinle, demek istediğim. Onunla bir görüşüyorum. Bu... Onu bu şekilde buraya getirmek babama saygısızlık değil. Dün gece Rusty'nin evine geldi ve olaylar birbirini izledi, anlıyor musun?"

"Rusty's mi?" Aden soruyor, "Bowling salonu mu?"

"Evet, ben bir ligdeyim." Birden Aden, Brady'nin geceleri evden uzakta olması için hiç aklına gelmeyen birçok neden olabileceğini düşünür.

kardeşinin yapamayacağını düşündüğü zengin bir hayat.

"Hayır, harika. Bu harika. İçeri için özür dilerim, burada olduğunu bilmiyordum ve..."

"Ve şu an çok ürkütücü. Burada olduğunu bilmeseydim ve bu saçmalığı duysaydım muhtemelen seni vururdum, o yüzden darılmaca gücenmece yok," diyor Brady, bir kaşığı Skippy kavanozuna daldırıp waffle'ının üzerine ağır bir porsiyon atarak.

"Evet, teşekkürler. Dinle. Bugün bana yardım edip edemeyeceğini merak ediyorum," diyor Aden ve Brady kaşığı ağzından birkaç santim uzakta durdurup kardeşine bakıyor.

"Bir şey mi oldu? Bir şey mi biliyorsun?" diye soruyor tabağını iterek.

Aden, Brady'ye bir görev hediye ederek, "Aslında Ginny aradı ve senin yardımına gerçekten ihtiyaçları var," dedi.

"Ne? Neden?"

"Basının annemin nerede kaldığını öğrendiğini ve burada yaptıkları gibi evi taciz etmeye başlayacaklarını düşünüyor."

"Oh, kahretsin," diyor Brady. "Annem iyi mi?"

"Evet, öyle." Aden eğilir ve sesini alçaltır, sanki onlar da işin içindeymiş gibi Aynı sır. "Yine de bundan bahsetme, çünkü Ginny komşularla dedikodu yapıyordu ve basın bunu öğrenmesinin kendi suçu olduğunu düşünüyor, bu yüzden hassas bir konu. Sadece yardıma ihtiyacı var, o şerefsizlerin eve, hatta çimenlere yaklaşmamasını sağlayacak birine. Sadece bir ya da iki günlüğüne. Bunu yapabilir misin?" diye soruyor ve yalan söylemekte ne zaman bu kadar ustalaştığını bilmiyor ama trajedi insana gerçekten beklenmedik şeyler yaptırabiliyor.

Brady ayağa fırlar ve çok garip bir asker duruşuyla durur, sonra selam verirken ağzının kenarlarından Aden'e Wheaties ve waffle lekeleri tükürür ve "Tabii ki yapabilirim!" der ve sonra sabah Dr. Pepper'ını alır ve Brandi'ye söylemek için aşağı iner.

Aden hemen telefonunu çıkarıp Kira'yı arıyor ve Brady'yi neredeyse çıkardığını, yakında gelebileceğini söylüyor ama cevap yok. İkinci ve üçüncü kez deniyor, yine cevap yok.

30

KIRA

"Dur," diye bağıyorum ona, geriye doğru sendeleyip ateş çukurunun yanındaki kütük bankına takılıyorum. "Senin derdin ne be!" Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama o üzerime geliyor, bileğimi yakalayıp büküyor.

"Matt! Ne yapıyorsun?" Ayağımın altıyla kaval kemiğine tekme atıyorum ve kendimi çamurlu çimlerin üzerinde geriye doğru itiyorum, düştüğümde yere çarptığım omzumda yakıcı bir acı var.

"Beni de yanında götürüp hayatımı mahvedebileceğini mi sanıyorsun?" diyor, hâlâ üzerime geliyor. Kolumdan tutup beni yerden kaldırıyor.

"Ne?" Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama eli çok güçlü, yüzü kızarmış ve . Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama ceplerime uzanıyor, bir şey arıyor ve sertçe sıkıyor. Bağıyorum ve elinin üstünü ısııyorum, böylece tutuşunu bırakıyor.

"Siktir!" diye bağıyor ve bırakıyor, ama aynı zamanda benimkini de çekiyor. ceketimin cebinden telefonumu aldım. Onu tutuyor ve benden birkaç adım , neredeyse onu geri almaya çalışmam için bana meydan okuyan bir bakış.

Sonra, beni şaşırtarak,

İskeleye doğru koşmaya başladı. Arabama kaçsam mı, beni incitecek mi, öldürecek mi bilemiyorum ama içimden savaşmak . Sorgulanmak ve günahları ortaya dökülmek zorunda kalan kurban zavallı Matt'ten bir gecede bu öfkeli, manik haline dönuştüyse, bir şeyler olmuş ve benim bilmediğim bir şeyler biliyor olmalı.

Nefes nefese, çamurlu yamaçtan iskeleye doğru koşuyorum ve tam zamanında telefonumu beyzbol bir atıcının gücüyle parlak göle fırlattığını görüyorum. Küçük bir sıçramayla yüzeye çarpıyor ve sonra dibe batıyor.

Şimdi ne yaptığını anlıyorum. Yine de biraz mesafeli duruyorum, rıhtımın başında duruyorum ama yaklaşıyorum. Belki üzerine atılabilirim, gerekirse onu itebilirim.

Yüzünü bana dönüyor, rahatlamaya benzer bir şey onu yıkıyor ve bir an için hiçbir şey söylemiyor. Artık onunla ilgili kayıtlarımı yok ettiğine göre, bundan sonra ne yapmayı planladığını bilmiyorum, bu yüzden bir adım geri atıyorum, yüzüne yayılan çılgın bir gülümsemeyi gördüğümde kaçmaya hazırım.

"O dedektif arkadaşın sana bir bok anlatmıyor mu bilmiyorum. Çünkü sizi bilmeniz gerekmeyen ayrıntılardan koruyor ya da size güvenmiyor ya da belki de gerçekten biliyordunuz."

"Neyi biliyorsun?" diye soruyorum ve o da bana doğru yürümeye başlıyor.

"DNA'm zaten haftalar öncesinden ellerindeydi ve onu işliyorlardı ve sanırım onlara kulübede olduğum konusunda yalan söylediğimi söylediğinde, hızlı bir şekilde takip ettiler. Eşleşmedi, Kira. Muhtemelen bunu biliyordun ve yine de benimle uğraşmak, kaydınla hayatımı mahvetmek istedin," diye tıslıyor, ağzının kenarlarından tükürükler uçuşuyor.

"Bunu bilmiyordum," diyorum ama onu dinlemeyi bıraktım çünkü sadece kulaklarımın arasından akan kanı duyabiliyor ve başımın ağırlıksızlaştığını hissedebiliyorum. Eğer bu DNA ona ait değilse - eğer Brooke'la geçirdiği o geceye dair berbat hikâyesiyle açıklanamıyorsa - o zaman başka biri ona zarar vermiş demektir. Gözlerim yaşıyor ama düşmelerine izin vermiyorum.

"Eğer oyun oynamaya karar verirseniz -bunu kamuya açıklarsanız- beni kaydederek her ne oynuyorsanız, işimi kaybederim, uğruna çalıştığım her şeyi kaybederim."

"Umurumda değil," demekle yetiniyorum, çünkü artık onu hiç umursamıyorum ve bunun sadece bencil bir öfke nöbeti olduğunu bildiğim için vaktimi boşa harcıyorum.

"Biliyorum! Sorun da bu zaten. Seni zaten kaybettim ve şimdi sırf mutsuz olduğun için geri kalanımın . En kötüsü de zamanını boşa harcıyorsun. Artık burada olduğumu , sana söylediğim gibi Colby ve Mike'la konuştular," diyor, sanki onları on yedi kez arayıp yanıt alamamışım gibi.

"Eminim avlamak ve taciz etmek için listenizdedirler. Tanrım, her yerde sen varsın. Kulübede benimle *birlikteyken* güvenlik kamerasının onu yakaladığını biliyorsun," diyor ve bu sözler *bana* iğrenç geliyor. Şimdi ne yaptığını bildiğim için kulağa samimi geliyorlar ve boğazımda safra yükseliyor.

"Colby'nin telefonunda gezinin fotoğrafları var. Tarihle birlikte. Beni akladılar. Çünkü tahmin et ne oldu? Ben psikopat değilim."

"Bunun bir önemi yok. Onu güvenlik kamerasından sonra ve arkadaşlarıyla buluşmaya gitmeden önce görmüş olabilirsin," diyorum, ama daha az emin bir şekilde,

Çünkü bu fikrin -olasılığın- peşini bırakmaya hazır değilim, her ne kadar onun bu işe karıştığı konusunda yanılıyor gibi de. Aden'de ne bulmayı umuyordum bilmiyorum. Matt'in bu olayla nasıl bir bağlantısı olabilir?

ya da yaşlı bir adama neden zarar verdiğini, ama tabii ki bunların mantıklı gelmediği için, yine de Matt'le olan bağlantıyı bulabileceğimi düşündüm. Her nasılsa. Bana bırakılan bu notun soruyu cevaplayacağını ve beni ona götüreceğini düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değilim.

"Ona yaptıklarını anlatmasın diye canını yakmış olabilirsiniz," diyorum, hâlâ bu teoriye tutunarak.

Matt sadece başını sallıyor ve beni iterek rıhtım boyunca . Yokuşun başında durup kollarını iki yana açtı.

"Bundan gurur duymuyorum. Bunu yapmak istemezdim ama kendini kaybettin Kir. Artık doğru düşünemiyorsun. Yardıma ihtiyacın var. Yanlış adamı yakaladın," diyor ve dönüp arabasına doğru yürüyor ve uzaklaşıyor.

Belki de biliyordumdur.

OceanofPDF.com

31

ADEN

Saat on Brady, Ginny'lere götürmek üzere bir gece çantası hazırlamış, Brandi'ye onu Super Saver'daki vardiyasına bırakacağını söylemiş ve Aden'in sırtına güçlü bir şaplak atıp bir selam daha vererek kendisine verilen görevi üstlenmeye hazır ve istekli olduğunu belirtmişti. O gittikten sonra Aden Kira'yı tekrar aramaya çalıştı.

Cevap alamayınca çocukluğunun sessizliğinde durdu. ve adını koyamadığı bir boşluk hissetti. Mektupta burada bir cevap bulacakları yazıyordu ve bu yüzden o cevabı bulmaya çalışmalıydı ama bilmiyordu nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu.

Bu evin her yüzeyi fotoğraf çerçeveleri ve Değerli Anlar heykelcikleri, köpek kulaklı kağıtlar, şekilsiz kül tabloları ve biblolarla kaplıydı. Her çekmece ataçlar, tornavidalar, piller, kalemler ve paket servis menüleriyle doluydu. Açabileceğiniz hiçbir dolap yoktu ki kafanıza bir yığın katlanmış çarşaf ya da ayakkabı kutusu düşmesin. Bunaltıcıydı ama elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı.

Eğer dışarıdan biri -bir yabancı- bu notu bıraktıysa, burada bir ipucu, bulunması gereken kocaman bir kanıt parçası olduğunu, o zaman belki de buraya yerleştirilmiş olabileceğini düşündü. Biri bunu neden yapsın ki? Ama başka bir şey yoktu. Garaj ve arka kulübenin başlaması gereken yerler olduğuna karar verir çünkü aile dışından birinin buralara ulaşması daha kolay olacaktır.

Garajın içinde durmuş, eski bisikletlerle dolu kırıslara bakıyor, Noel dekoru, kano kürekleri ve oltalar ve şimdiden tamamen bunalmış durumda. Bu hayalet ihbarcı neden herhangi bir yönlendirme yapmamıştı? Bu ona bunun kötü bir şaka olabileceğini düşündürür. Garajdan çıktı ve mutfığa gitti. Topal bir Eggo alır ve çiğner. Bir arabanın garaj yoluna girdiğini duyduğunda, zihni başlamak için bir strateji geliştirmeye çalışıyordu.

Daha dışarı çıkamadan, ön kapının önünden bir sarı saç demetinin geçtiğini görür ve ardından Kira açık garaj kapısının önünde belirir. Adam dışarı çıktığında Kira durmuş, olanları seyretmektedir.

"Kahretsin," diyor.

"Evet. Aramayı denedim. Üzgünüm, Brady'yi çıkarmak zaman aldı."

"Hayır, telefonum yanımda değil, o yüzden... Tanrım, nereden başlayacağız?" Aden bu açıdan garajın bir tarafındaki raflarda Viktorya dönemi elbiseleri içinde bir düzine ürkütücü seramik bebek, birkaç kutu vantilatör, bir transistörlü radyo, boş Pringles kapları, yığın yığın eski gazete ve birkaç kırık televizyon tepsisi görüyor.

"Bilmiyorum. Yani 1982'den kalma o gazetelerden birinin ipucu olmadığını nereden bileyim? Bu da ne demek oluyor?"

"Belki de henüz bütün bir odayı teker teker incelemiyoruz, belki de her odaya gidip önce önümüzde ne olduğuna bakıyoruz. Ben bile..." Tüm dağınıklığa eliyle bir işaret yapıyor ve başını sallıyor. "Bununla," diyor.

"Evet, çok fazla. Neden burası? Yani, neden burada bir ipucu var? Buna inansaydım ve olası herhangi bir nedeni bulabilseydim, belki nereden başlayacağımı bilirdim," diyor Aden, devrilmiş bir elma kasasının üzerine oturup yanaklarından hava üfleyerek.

"Başlayalım," der ve böylece hiçbir şeyin bir anlam ifade etmemesinin verdiği hayal kırıklığı onları mutfığa getirene kadar garajın duvarlarına bakarlar

Her bir dolabı ve çekmeceyi açtıklarında sıradan tozlu dağınıklıktan başka bir şey göremiyorlar. Üç saat daha her odaya yüzeysel olarak baktıktan, gevşek döşeme tahtaları ya da duvar panellerini yokladıktan, banyo çekmecelerinden yapışkan kulak temizleme çubuklarını ve eski makyaj malzemelerini çıkardıktan, komodin çekmecelerini ve yatak altlarını aradıktan sonra mutfakta yeniden toplanırlar. Aden yenilgiye uğramış gibi hissetse de Annesinin iç çamaşırı çekmecesini ve kardeşinin Hustler koleksiyonu, aynı zamanda ailesinin mahremiyetine ihanet ediyormuş gibi hissediyor ve bu hiç hoşuna gitmiyor.

İki fincana ılık kahve koyuyor ve mutfak masasında Kira'nın karşısına "Muhtemelen sadece ton balıklı güveç ve pizza kalmıştır.

Bir şeyler yemek isterseniz cepler. Dışarıdan sipariş verebiliriz."

"Hayır, ben iyiyim" diyor, kahveyi alıp ellerine bakarak.

"Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun? Biri bizi mi çalışıyor?" soruyor, Brady'nin masanın üzerinde bıraktığı kül tablası gibi kokan eldivenlerini kenara iterek.

"Olabilir. Ama bunu yapmanın anlamsız bir yolu gibi görünüyor. Kim ne kazanacak ki?"

"İnsanların deli ve genel olarak korkunç olduğunu tespit ettik, bence, belki de bir neden yoktur," diyor.

"Olmak zorunda. Nerede yaşadığımı biliyorlardı, bir kağıt izinden kaçındılar ya da e-posta ile göndermiş ya da bloglardan birinde yayınlamış olabilirler. Seni ve bağlantımızı biliyorlardı - o notu sana göstereceğimi. Bu çok kasıtlıydı. Anlamsız olamaz."

Aden dudaklarını birbirine bastırıyor ve ellerini masanın üzerine açarak ayağa kalkıyor. "O zaman işe geri dönelim." Kadın başını sallar ve önce garaj ve barakadan, sonra bodrum ve çatı katından, sonra da ana evden başlamaya karar verirler. Garajda, aranan küçük kutu ve bidonları yerleştirmek için bir bölüm ve incelenen daha büyük eşyalar için küçük bir kırmızı bant uzunluğu oluşturuyorlar. Kira bir taraftan, Aden diğer taraftan başlıyor ve Garajın her santimetresi araştırılana ve dört saat daha geçene kadar endişeli bir sessizlik.

Sonunda Kira durur ve beş galonluk bir boya kovanın üzerine oturup yüzünü ellerinin arasına gömer. Kısa bir an için Kira'nın üzücü bir şey bulduğunu düşündü ama onun da kendisi gibi hissettiğini fark etti. Bu beyhude, saçma görev yüzünden çileden çıkmış ve bitkin düşmüştür.

Adam ona doğru ilerliyor ve elini sırtına koyuyor ama kadın başını kaldırmıyor. Gözyaşlarını siler ve derin bir nefes alır. Aden garajdaki buzdolabını açıyor ve ona bir Coors Light uzatıyor. Kadın içiyor ve ikisi de bir süre öylece oturup ufkun altında kaybolmaya başlayan turuncu güneş şeridine bakıyorlar.

Garajdan çıkmaya karar verdiklerinde dışarısı zifiri karanlıktı ve bir ancak bitirebilmişlerdi. Bodruma geçmeden önce arka barakada neredeyse üç saat geçirdiler.

İkisi de merdivenlerin dibinde durup mekânı baştan aşağı süzdüklerinde Aden bir ürperti hissediyor. Şimdi daha büyük bir alan için yeni bir bölge stratejisine ihtiyaçları var ve bu çabayı düşündükçe vücudu ağrıyor. Bodrumun yarısı Brady'nin, ama bu gerçekten de bodrumun geri kalanını kapatan bir alan halısı ile çürük bir alçıpan işiydi. Diğer yarısında ise Beton zemin, çamaşır makinesi ve kurutma makinesi ve daha fazla ıvır zıvırla dolu metal raflar - lambalar, masa oyunları, bebek sallanan sandalyesi, kırık tekerlekli soğutucular, bir faks makinesi ve daha da işe yaramaz çöplerle doldurulmuş sayılamayacak kadar çok plastik saklama kutusu. Aden bir an için gerçekten de

kendi kendine ağlamaya başlar. Kira'nın yüzü hayalet gibi ve bitkin görünüyor, ama ona nereden başlayacağını soruyor ve o da ona kuzeye bakan raflardan başlamasını söylüyor. Bodrumun Brady'nin tarafından başlayacaktı. Bunu kendisinin yapması en doğrusu.

Gece yarısına kadar hiçbir şey bulamadılar. Ya da belki de o saçma, yakalanması zor ipucunu bulmuşlardır ve neye baktıklarına dair hiçbir fikirleri yoktur. Aden sonunda bir pizza sipariş eder ve yan yana bir şiltede otururlar. su ısıtıcı ve yemek.

Sonunda Kira sadece birkaç dakikalığına gözlerini kapatması gerektiğini söylüyor ve Aden bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırıyor. Kadın haftalardır uyumamış gibi görünüyordu ve on üç saatten fazla bir süredir fiziksel iş yapıyorlardı. Kadın uzandıktan sonra Aden, Brady'nin yatağına sadece bir dakikalığına kıvrılmadan önce bir saat daha eski plak kasalarını ve plastik lego kutusunu karıştırıyor ama kendisi de terli ve rüyasız bir uykuya dalıyor.

Uyandığında, komodinin üzerindeki dijital çalar saat sabah 5:09'da yanıp sönmektedir. Brady'nin bugün geri dönüp dönmeyeceğini bilmemektedir, ancak onu bir iki gün daha kalmaya ikna etmeye çalışacaktır. Evin etrafında basın olmadığını ve Brandi ya da kim bilir ne için geri döneceğini iddia edebilir, çünkü Brady'nin sağ sol belli olmaz. Ama ortaya , ev bu şekilde görünemez, özellikle de bodrum katı-Brady'nin alanı.

Aden uykulu bir şekilde vücudunu yataktan kaldırır ve bodrumdaki aramayı bitirmek için kendini zorlar. Gardıroba, şifonyerin her çekmecesine ve yatağın altındaki saklama kutularını arıyor. Hiçbir şey yok.

Ama yüzüstü uzanmış, yatağın altında ulaşamayacağı son kutuyu ararken gözü bir şeye takılır. Odanın karşısında, babasının garajda eski bir çekmeceyi cilalamak ya da bisikletlerini tamir etmek için kullandığı ahşap işleme tezgahı durmaktadır. Yıllar önce onu bodruma taşımış ve şimdi Brady onun taslak masası olduğunu söylüyor, ancak taslak hazırlayacak bir şeyi yok.

Aden yerinde olmayan bir şey fark eder. Tezgâhın alt tarafına bantlanmış küçük bir kilit kutusu vardır. Midesinin alt üst olduğunu hissediyor.

"Kira. Kira!" diye bağıyor, hala yerdeki kıpırdamaya cesaret edemiyor, belki gözlerini ondan ayırırsa gördüğünü fark edeceğini düşünüyor Yorgunluğun sisi içinde şeyler olduğunu ve aslında orada olmadığını.

Kira nerede olduğunu hatırlar gibi gözlerini kırıştırıyor ve sonra ayağı fırlıyor.

"Ne!? Ne, ne, ne? Bir şey mi buldun?" diye sorar. "Neredesin?" diye soruyor, onu yerde görene kadar etrafına bakınıyor. Adam oturur ve çalışma tezgahını işaret eder. Tezgâha bakıyor, sonra tekrar ona dönüyor.

"Ne?" diye tekrar sorar, ellerini uzatmış ve omuzlarını silkmiştir. Tezgâha doğru sürünür ve altına uzanır. Çekip çıkarmaya çalışıyor ama bant çok güçlü.

"Ver şunu bana," diyor ve kadın, işaret ettiği bankın yan tarafındaki yıldız başlı aleti alıp ona veriyor. Adam homurdanarak banda birkaç kez vuruyor ve sonra kutu gevşeyip yüksek bir ses çıkarıyor. beton zemine düşer.

OceanofPDF.com

32

KIRA

Ağzım açık bir şekilde kutuya bakıyorum, sonra da yüz ifademi yansıtan Aden'e dönüyorum.

Yanında yere diz çöktüm ve ona dokundum, sonra salladım ve ne olduğunu duydum İçinde bozuk para ya da mücevher gibi şeyler olabilir. Küçük asma kilidi salladım ama tabii ki kilitliydi. Aramızda tek kelime etmeden ayağa fırlıyorum ve kilidi açacak bir şey bulmak için tezgahın çekmecelerini karıştırmaya başlıyorum. Aden çamaşır makinesinin yanında duran dev kırmızı alet kutusuna koşuyor.

makineyi açıyor, çın çın çınlıyor, aletleri yere düşürüyor, ta ki bir çekiç ve düz uçlu keskiyle dönene kadar.

Kilidi bir ataşla açmaya çalışacaktım, ama ben daha bunu önermeden, o yere yığıldı, düz uç asma kilidin U şeklindeki kancasına takıldı, çekiç bir parça kopup yere uçana ve yatağın altına sıçrayana kadar ona şiddetle vurdu.

"Kahretsin," diyor ikimiz de kutuya bakarken, sanki bize zarar verebilirmiş ya da daha da kötüsü pasaport, çıplak fotoğraf ya da Brady denen adamın saklamak istediği aptalca bir şeyden başka bir şey olmayabilirmiş gibi. Kutuyu kendime yaklaştırıp önünde bağdaş kurarak oturuyorum ve açtığımda tam bir işkence iniltisi

benden kaçıyor. İki elimi ağzıma götürüp sallanıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Ne oldu? Bunların ne olduğunu bilmiyorum! Ne?" Aden hayal kırıklığı içinde sesini yükselterek, üzerinde fil takılarının asılı olduğu küçük bir bileklik ve içinde Amelia'nın tıpatıp aynısı olan genç bir kızın, yani kız kardeşinin fotoğrafı bulunan kalp şeklindeki madalyonun yarısını eline aldığını söylüyor. Ve bir de Yüzük - Brooke'a on altıncı yaş gününde aldığım yüzük - iki yanında küçük ametist bir ay ve yıldız olan gümüş.

Yüzüğünü alıp kalbime tutuyorum. Aden durana kadar her şeyin ne anlama geldiğini sorarak saçmalıyor ve ben bulanık gözlerle bakıyorum, hala konuşamıyorum-açıklayamıyorum-sonra ne yapacağımı düşünemiyorum ve o bir sürücü belgesi alıyor

ve ona bakar. Grace Holloway'in on altı yaşındaki yüzü ona bakar.

Tüm bunların ne anlama geldiğini anladığını görüyorum. Yüzü kül rengi ve sesli bir şekilde yutkunurken adem elması sallanıyor.

"Anlamıyorum," diye fısıldıyor, anlasa da, ya da tam olarak anlamasa da, parçalar bir araya geliyor, ağabeyinin götürdüğü tüm kızların kupalarını sakladığını.

"Kardeşin ne zaman dönecek?" Onu kimin kaçırdığını bilmenin, Brooke'un nerede olduğunu bize söyleyebileceği anlamına geldiği gerçeğiyle yeniden harekete geçerek söylüyorum. Bu yüzüğün olması Brooke'un... Hâlâ dışarıda olduğu anlamına gelebilir.

"Bilmiyorum, herhangi bir dakika ile iki gün arasında bir yerde. Belirtmedi. Kahretsın."

"Gitmemiz gerek," diyorum, tüm eşyaları kutuya geri koyup kolumun altına sıkıştırarak.

"Nerede?"

"Burada olmayan bir yerde. Eğer bizi bulursa, tüm bunları, Tanrım. Öncelikle buradan çıkalım. Güvenli bir yere gidip polisleri aramalıyız, nerede olduğunu söylemeliyiz. Ama buradan değil," diyorum, çoktan merdivenleri yarılamış, çantamı ve botlarımı arıyordum. Aden de hemen arkamdan geliyor.

"Hana gitmeliyiz. Grace'e ne bulduğumuzu söylemeliyiz," diyor ve ben de başımı sallayarak UGG'lerimi giyip sağanak yağmura rağmen ön kapıdan hızla çıkıyorum.

OceanofPDF.com

33

GRACE

Vinny ertesi sabah ne sakladığımı öğrendikten sonra mutfak penceresinden beni korumacı bir şekilde izliyor. Ben dışarıya plastik bir kase pirinç ve meyve götürürken, o da yanında tüfeğiyle duruyordu. haftalardır neredeyse her gün yapıyorum.

Kök mahzeninin kapısını açıyorum ve kaseyi en üst merdivene yerleştiriyorum. Bugün kavga yok. Çığlık da yok. Dün gece Vinny onu mahzende bulduğunda tüfeği gördü, o yüzden muhtemelen şimdi korkmuştur. Ne zaman

kapıları arkamdan kapatıp zinciri kilitlediğimde, rahatlamamanın telaşı var Beni bir daha ele geçiremeyeceğini bilerek, yaralanmadan kurtulduğum zamanlar hep olmuştur.

Vinny dün gece mahzende bir adamın çığlık attığını duyduğunda bana dışarıda biri olduğunu söyledi ve ben de ona bunu açıklamak zorunda kaldım ama ona tek söylediğim beni ve diğer kızları inciten adam olduğuydu ve onu tuzağa düşürmüştüm ve ne yapacağımı bilmiyordum... ta ki şimdiye kadar.

Daha fazlasını söylemeden önce elimde doğru kanıt olana kadar beklemem gerektiğini söylediğimde, gece boyunca benimle kaldı. Dışarı çıkıp adamı öldürmemesi için onunla konuşmak zorunda kaldım ama bana açıklama yaptırmadı.

Daha fazla. Bana sarıldı, ağlamama izin verdi ve bütün gece silahıyla arka kapının durdu, ayçiçeği çekirdeklerini çiğneyip öfkeyle arka kapıya tükürdü.

Bugün, birbirimizin etrafında sessizce ve garip bir şekilde hareket ediyoruz, Kira'dan bir telefon bekliyoruz, böylece her şeyin yoluna gireceğini biliyorum - sonunda bitmiş olabilir - Brooke'un nerede olduğunu bize söylemek zorunda kalacağını bildiğinde Eğer yapmazsa onu sonsuza kadar içeri tıkacak kanıtımız var.

34

Artık bir adam var. Kukuleta takan ve yiyecekleri bırakan figür
Her zaman bir erkek olamayacak kadar küçük görünüyordu, ama şimdi
pompalı tüfekli bir adam var. Dün gece kapüşonlu bir figür kapıyı açtı ve
merdivenlerden aşağıya, tam gözlerimin içine bir el feneri doğrulttu ve ben de
onun polis ya da beni fark eden ve yardım etmek için orada olan biri olduğunu
umarak yardım için çığlık attım.

Adama bağırdım, "Bana yardım et! Ben Martin Coleman. İnsanlar beni
arıyor! Lütfen karıma söyleyin, polisi arayın. Lütfen." Ama adam önce bana,
sonra şekle ve kapıları tekrar kapattı.

OceanofPDF.com

35

GRACE

Aden ve Kira gri yüzleri ve yağmurdan ıslanmış giysileriyle lobinin kapısından içeri girdiklerinde, bunun o an olduğunu anlıyorum. Vinny'yle mutfak masasında ciddiyetle oturduğumuz yerden lobiye koşuyorum ve Aden beni gördüğünde yüzü düşüyor. Elinde bir şey tutuyordu.

"Grace, polisi arayıp buraya gelmelerini sağlamalıyız," diyor Kira, Aden'in yanından geçip deri koltuğun önündeki sehpanın üzerine metal bir kutu koyarak.

"Hayır, bekle. mi?" diye soruyorum ve ikisi de başlarını sallayarak bana bakıyorlar. Sonra Vinny odaya giriyor, tüfeği hâlâ kayışıyla göğsüne asılı. Kira ayağa kalkıyor ve bir adım geri atıyor.

" oluyor?" Aden soruyor.

"Sorun yok. Vinny her şeyi biliyor. O iyi. Sana notu bıraktım." Sessizlik. ", değil mi?" Yanına oturup ezik metal kasaya bakarak söylüyorum. Kira, gözlerini kapatıp şaşkınlıkla başını sallayan Aden'le bakışıyor, sonra karşıma oturuyor.

"Tamam. Bekle ne? Geri . Evimi aramamız için bir not bırakmışsın. Ne bulacağımızı biliyor muydun? Ne bulacağımızı nereden bilebilirdin?" diyor öfkeyle, suçlayıcı bir şekilde. Elindeki nesneyi masanın üzerine koyuyor, bu benim eski kimliğim. Ona bakıyorum ve elime alıyorum. Nefesim kesiliyor ama devam ediyorum.

"Çünkü Kira kızlardan jeton aldığını söylediğinde, onları saklayacağını biliyordum. O beni kaçıran adamla aynı kişi." Kira'nın ağzı açılıp kapanıyor ve Aden sadece bana bakıyor.

"Kardeşim... bunu sana o mu yaptı?" Aden soruyor, yüzünün tüm rengi solmuş.

"Kardeşin mi? Hayır..."

"O zaman burada neden bahsediyoruz? Bunu onun odasında bulduk." Kutuyu parmağıyla çevirerek açıyor ve ışıltılı mücevherleri ortaya çıkarıyor.

"Hayır. Ne? Martin Coleman. Babandan bahsediyorum."

"Bu bir çeşit oyun mu, yani pisliği evime yerleştirip sonra da bize haber mi verdin? Babam kayıp. Sen neden bahsediyorsun?" diye bağıyor.

"Lütfen size ne olduğunu anlatmama izin verin."

Aden ayağa kalkıyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor, bir şeyi yumruklayacakmış gibi görünüyor. "Şu anda kafam çok karışık," diyor.

"Bırak açıklasın o zaman!" Kira sabırsızca sesini yükseltir.

"Çok üzgünüm, Aden. Notu bıraktım çünkü notu sakladığından emindim. ama bulamazsanız bunu asla kanıtlayamam. Polise o olduğunu söylesem bana neden inansınlar ki? Kanıt bırakmıyor, yoksa onu yakalarlardı. Yüzünü göstermiyor, eldiven takıyor, kadınları saklamak için farklı yerler kullanıyor. Onun sözüne karşı benim sözüm olacak."

"Eğer yüzünü göstermiyorsa, o olduğunu nereden biliyorsun? Bunca zamandır nasıl hiçbir şey söylemedin? Peki o zaman nerede, ha? Bu delilik" diyor, pencerelere doğru yürüyor, tavana bakıyor, sonra tekrar koltuklarda oturan bizlere dönüyor. "Ben bile..."

"Geçen gece fotoğrafını görene kadar bir araya getirememiştim. Yemin ederim, mahzenimdeki adamın o olduğunu bilmiyordum. Babanın adını söylediğini duydum. Kayıp olduğunu biliyordum ama saldırdığım adamla eşleşecek bir yüz görmedim!" Gözyaşları başlıyor ama artık herkes tamamen sessiz ve Aden ile Kira bana boş boş bakıyor.

"Ne?" Aden söylüyor. Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyor ama yüzünde beyaz bir şok ifadesiyle öylece duruyor. Kira onu oturtmak ve dinlemesini sağlamak için kolundan çekiyor ve o da isteksizce bunu yapıyor.

"Birkaç hafta önce, gece geç saatlerde dışarıda bir arabanın durduğunu duydum ve sezon dışında buraya kimse gelmez. Bunu biliyorsunuz, tabii ki siz hariç, ama korktum ve odamda bu sopa var, bilirsiniz, bir şey duyarsam yanımda taşırım çünkü burada tek başımayım ve her şeyim var. Aşağı indim, hava biraz pusluydu ve ön tarafta duran bir araba gördüm, sanırım bir gezgin belki de bir oda arıyordu. Başka kim olabilir ki? Ama bir adamdı ve arazinin yan tarafında, dışarıdaki eski ahırın kilidini açmaya çalışıyordu..." Nefes almak için duruyorum ve herkes, hatta hikayenin tamamını anlatmadığımı Vinny bile ağzını açmış, kıpırdamadan durmuş, bundan sonra ne olacağını dinliyor.

"*Sen kimsin?*" diye sordum ve arkasını döndü, şok olduğunu söyleyebilirim. Ön kapıya geldi ve gergindi, odamız olup olmadığını sordu ve onu şaşırttığımı söyleyebilirim. Oda için gelmemişi. Oda için gelmemişi.

Yakalandım," diyorum ve sonra hıçkırıklar boğazıma tırmanıyor ve devam sanmıyorum.

"Bunun babam olduğunu mu söylüyorsun? O adam bu mu?"

"Bunu şimdi biliyorum ama benden bir oda istediğinde, kapalı olduğumuzu söyledim. Rahatlamış görünüyordu, oda istemedi." Hıçkırarak ağlamamı durdurmaya çalışıyorum. Kira gelip yanıma oturuyor ve kolunu omzuma dolayarak boştaki eliyle ön kolumu ovuyor.

"yok. Hey, sorun yok. Ne oldu?" "Bir kız vardı, sanırım?"

"Ne? Öyle mi düşünüyorsun?" Aden söylüyor Kira durup beni dinlemesi için ona bir bakış atıyor.

"Biri arabasından kaçtı ve bir çığlık duydum ve hanın arkasındaki ormanda çıplak ayaklı ve üzerinde pek bir olmayan bir figür belirdi... Bunu söyleyebilirim. Sadece bir deri gördüm. Kim olduğunu görmedim ama sanırım Biri ondan kaçtı."

"Meryem Ana İsa," diyor Vinny, ayağa kalkıp avucuna yumruğunu vurarak.

"Seni inciten adamın bu olduğunu nasıl düşündüğünü hâlâ . Mesela... babam olduğunu bilemezsiniz."

"Başta bilmiyordum," diyorum, artık kendimi daha iyi kontrol edebiliyorum. Nefes ve kendimi sabitliyorum. "Sesinde ve kolonyasının kokusunda beni hemen etkileyen bir şey vardı. Tanıdık ve tedirgin edici, ama bir süre sonra

Sonra evlilik yüzüğünü gördüm. O zamanlar neredeyse her zaman eldiven giyerdi, ama bir gün bir an için eldivenlerini çıkarıp elinin tersiyle yüzünü sildi ve yüzüğü gördüm, alışılmadık bir şeydi; altın bir bant üzerinde elmas şeklinde mavi bir taş vardı. Bunu hiç unutmadım," diyorum ve gözyaşlarım yeniden akmaya başlıyor. Aden başını ellerinin arasına gömüyor ve ne düşündüğünü bilmiyorum.

"Donup kaldım. Bana teşekkür etti ve gitmeye başladı... ve arabasına giden yolu yarılادığında kendimi kaybettim. Ben sadece..." Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Kendimi tutamadığım için utanıyorum. Kira için zamanın hâlâ bir faktör olduğunu biliyorum, ama içimi döküyorum ve bunu herkesin içinde, muhtemelen şu anda benden nefret eden ama bana inanmak zorunda olan adamın oğluna yapıyorum.

"Sorun yok Grace. Sorun yok," diyor Kira, beni çekerek.

"Ben sadece. Ona bir kez vurdum, düştü ve ne yapacağımı bilemedim," diyorum, çiselemeye başlayan yağmuru ve tüm gücümü nasıl aldığını hatırlayarak

düşünüp bir plan yapabilmem için sabah olmadan onu ayaklarından mahzene çekmemi söyledi.

"Onu öldürdüğümü sandım ama uyandı. Polisi arayacaktım. Ertesi gün sen geldin ve ben hala polisi arayacaktım çünkü onun Martin olduğunu bilmiyordum. Benim için hala bir ismi yoktu, ama ben Onlara ne yaptığını söylesem, neden bana inanırlar ki? Kanıt mı? Özür dilerim. Bu kanıtı ihtiyacım vardı. Gecenin bir yarısı kilerin kapısını açtığımda serbest kalacağını düşündüğüm bir an vardı. Çünkü muhtemelen ona vuranın ben olduğumu bilmiyordu - arkadan aniden geldi. O da benim kim olduğumu bilmiyordu. Karanlıktı, yıllar geçmişti, beni gördüğünde gözlerinde hiçbir tanıma titreşimi yoktu, bu yüzden bunun bir çıkış yolu olduğunu düşündüm. Neredeyse yapıyordum, ama gitmesine nasıl izin verebilirdim?! Sonra bana diğer kızlardan bahsettin ve daha fazla insana zarar vermesine nasıl izin verebilirdim? Kimseye söyleyemezdim."

Aden elini sertçe ağzına siler ve boğazından küçük bir ses çıkarır. Kira'nın gözleri fal taşı gibi açılmış ve tüm bu olanlardan dolayı felç olmuş bir halde yere bakıyor.

Aden aniden, "Yanlış adamı yakaladınız, hepsi bu," dedi. "Brady... Yani, bunu bulduğumuzda çok şaşırdım. Ama en azından bu mantıklı! Ama...hayır. Bunu kabul etmiyorum, ben-"

"Beni diğer kızların kaçırıldığı uyurken kaçırdı," diyorum sesimi zorlayabildiğim kadar sakın bir şekilde. "Sağ tarafında oldukça büyük bir yara izi olduğunu tahmin ettiğim bir şey var. Değil mi? Çünkü beni böyle buldular. Kaçma ihtimalime karşı arazinin etrafına ayı tuzakları koymuştu ve ben de kaçtım. Bir gün o evde yokken kaçtım, muhtemelen siz evde yemek yerken falan, o geri döndüğünde elimde bir mutfak bıçağı vardı. Kaçmadan önce iyi bir darbe indirdim ve beni ondan önce bulmalarının tek nedeni peşimden koşamayacak kadar kötü kanamasıydı. Hayatta olmamın sebebi o yara izi. Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?"

gürültüsü dışında oda sessizdir. Ardından, Aden başını kollarının arasına almış, sırtı titrerken ve kimse ne yapacağını bilemezken yumuşak bir ağlama sesi duyulur.

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm."

"Üzgün olmana gerek yok İsa," diyor Kira, "Bunu tek başına yaşadığına inanmıyorum."

"Bunu bulursan," diyorum kutuyu göstererek, "ve ona gösterirsek, onu serbest bırakmamız karşılığında Brooke'un nerede olduğunu bize söyleyebilir." Kira kalbini tutuyor ve gözleri . Şiddetle başını sallıyor. Ama hepimiz bir an öylece kalakalıyoruz, üzerlerine atılan tüm bombalar içlerine işliyor.

Öldüğünü sandığım o gece arabasını nehre sürdüm. Bilmiyorum, sanırım artık travmayla başa çıkmaya daha yatkınım, bu yüzden hızlı hareket ettim ama büyük resmin bu küçük gerçeği şu anda kimsenin aklında değil ve kimse de bunu sormadı. Bu konuda ne düşündüklerini hayal bile edemiyorum. Şu anda beni.

"Polisleri arayamayız," diyor Kira, Aden'e bakarak. "Tek şansım polisleri aramayı koz olarak kullanmak. O haklı. Bana nerede olduğunu söylemesini sağlamalıyız." Sonra bana bakıyor.

"Sana ne diyor? Sana bir şey söyledi mi? Hiç mi?" Kira soruyor. "Onunla hiç konuşmadım," diyorum ve Aden yine mutlak bir ifadeyle bana bakıyor Şaşkınlık.

"Nerede o?" Aden gözlerinde ürkütücü bir gölge olduğunu söylüyor. O ayağa kalkar ve herkes onu takip eder. Vinny tüfeği omzuna geri asar ve arka bahçeye doğru ilerler.

OceanofPDF.com

36

ADEN

Grace zincirleri çözüp metal mahzen kapılarını açtığında Aden yerdeki deliğin üzerinde gezinmektedir. Tanımakta güçlük çektiği bitkin adam gözlerini ışığa kapatır ve inler, sonra yukarı bakar ve onu görür.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Martin. "Oğlum, beni buldun. Beni bulacağını biliyordum," der merdivenlerden sürünerek çıkarken.

Aden idrar, yıkanmamış vücut ve çürümüş yemek kokusuyla ağzını kapatıp öğürüyor ve bu koku midesine bir yumruk gibi iniyor. Sonra babasının yirmi yıldır giydiği kirli lastik bantlı Levi's'ı ve yüzündeki pisliği görünce Aden yakındaki çalılıklara koşup kusuyor.

"Aden!" diye bağırır babası, "Yardım et!" Sürünerek merdivenlerin tepesine çıkar ve Vinny'nin göğsüne doğrulttuğu tüfekte karşılaşır. "Aden," diye bağırır ama Aden başka tarafa bakmak zorunda kalır. "Neler oluyor? Polis çağırın! Ne yapıyorsunuz?" Ama Aden ona bakmaz.

Vinny, Martin'i arka kapıdan içeri sokar, Grace de kilerden aldığı bir kutu fermuarla orada durur. Bileklerini birbirine bağlar, sonra da bağları birleştirerek onu oturttukları mutfak sandalyesinin arkasındaki çitaya bağlar.

"Kızım nerede?" Kira ona bağırıyor. Plan bu değildi ama Vinny'nin üzerine atılarak neredeyse sandalyesini devirecek ve yüzüne pençelerini geçirerek "Kızım nerede?" diye bağıracaktı. Vinny zapt etmek ve mutfağa doğru çekmek zorunda kaldı. Saçları çözülüp yüzüne düşmüştü ve gözleri vahşiydi.

"Neden bu?" Martin sinerek, "Neler oluyor? Neden bana yardım etmiyorsun?"

"Baba," diyor Aden, babasına zar zor bakarak. "Her şeyi biliyoruz, bu yüzden bunun ne hakkında olduğunu bilmiyormuş gibi davranmayı bırakabilirsin. Lütfen. Biz biliyoruz." Duruyor ve sesindeki kırılmayı onarmaya çalışıyor.

"Neyi biliyor musun? Aden, saldırıya uğradım! İsteğim dışında alıkonuldum. Yapman gereken..."

"Ben Grace Holloway, baba. Her şey bitti. Ne yaptığını biliyorum," diyor ve mutfağın karşısındaki lavabonun önünde Kira'nın elini tutan Grace'e bakıyor.

"Onun kim olduğunu bilmiyorum! Sen neden ?" Martin böyle diyor ama Aden bunu görüyor - babasının gözlerindeki tanıma ve panik parıltısını.

"Onu incittiğini söylüyor... uzun zaman önce kaçırmışsın."

"O deli! Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yanlış kişiyi yakaladın, görmüyor musun? Seni bir şekilde bana düşman eden bu insanlar da kim? Onu daha önce hiç görmedim, hayatım boyunca!" Ve tüm bunların ortasında küçük bir şey ama gözlerinin arkasında da bir şey parlıyor ve yüzün altında farklı bir adamın ilk titreşimini görüyor - Grace'in o anda gördüğü adamı görmeye başlıyor.

Aden metal kutuyu alır ve babasının görmesi için açar ama ulaşamayacağı bir yerde tutar. Martin'in yüzünün değiştiğini görür. Panik görür. Gözleri kayar, ağzı bükülür.

"O da ne?" diyor sonunda ve Vinny arkasından tam olarak duyamadığı bir şeyler mırıldanıyor.

"Lanet olsun, baba. Neler olduğunu anlıyor musun? Her şey bitti. Bunu senin tezgahında kendim buldum, kendi gözlerimle gördüm. Bizim evimizde."

"Bu saçmalık. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Eğer bu doğru olsaydı, şimdiye kadar polisi arardın," der ve Aden onun ellerini büküğünü ve sandalyesinde kaydığını, bağların sıkılığını test ettiğini, kaçmaya hazır olduğunu görür.

"Kızımın nerede olduğunu söylersen belki onları aramayız," diyor Kira gergin, zoraki ve inanılmaz çaresiz bir sesle.

"Kızın kim?" diye tekrar soruyor ve Aden'in sabrı tükeniyor. Yumruğunu dolaba vurur ve gırtlaktan bir ses çıkarır. Grace sonuna kadar inkâr edeceğini ve muhtemelen paçayı kurtaracağını düşünmekte kesinlikle haklıydı.

"Eğer bunu evde bulduysan, o zaman kardeşin için polisleri aramalısın. Böyle bir şey yapabileceğini hep biliyordum," diyor Martin ve Grace'in keskin nefes alışını duyabiliyor. "Kutuyu teslim edersen, ortaya çıkan tek parmak izi Brady'ninki olacak," diyor kendini tebrik eden bir sırtışla.

"Ne? Sen ne..." diye sormaya başlar, bir an Brady'nin de bu işin içinde olduğunu düşünür ve sonra fark eder. "Ona tuzak mı kurdun?"

"O aptal, Aden, ama. Ona annen için bir hediye seçmeye çalıştığımı söyledim, o da kutudaki tüm parçaları elden geçirdi. Yüzüğü seçtim, bilsen mutlu olurdun," diyor Kira'ya bakarak ve Aden onun şok içinde donup kaldığını görüyor, Grace'in eli hâlâ koluna yapışmış durumda, böylece ona saldırmıyor. "Hatta gece kızları ziyarete gittiğimde telefonunu ödünç aldım ve o uyuyordu, telefonumu evde bıraktım... kayıtları kontrol ederlerse diye. Ben aptal değilim," dedi ama Aden başka bir şey söyleyemedi Vinny silahını Martin'in kafasına dayadı.

"Amelia benim arkadaşım, seni hasta herif. Brooke *onun* kızı-"
"-ve ben kafatasının içini duvarlara sıçratmadan önce bize onun nerede olduğunu söyleyeceksin." Martin nefesini tutar, sonra oynadığı oyunu daha da zorlamaya devam eder.

"Bunu yapmazsın..."

Aden, "Vinny," diye söze başlar ama Vinny onun yerine ve silahın namlusunu Martin'in yüzüne doğru iter.

"Dene beni, orospu çocuğu. Kaybedecek neyim var ki? Herkesin aradığı sapığı öldüren kahraman ben olacağım. Sen burada inkar etmesen de, kafanı haklı çıkaracak tüm kanıtlara sahibiz" diye tükürüyor. Sonra da Silahın horozunu çeker ve etrafta soluk soluğa bir sessizlik olur. Sessizlikte, herkes bir sonraki adımda ne yapacağını çalışırken sadece nefes alış verişler ve yutkunmalar duyuluyor.

"Tamam," diyor Martin sonunda. Kira göğsünü sıkıyor ve kendini tezgâha yaslayarak sabit tutuyor. Aden şaşkınlıktan donup kalmıştır ve Grace bayılmaya hazır görünmektedir. Martin sonunda gerçeği söylemeye başlayana kadar kimse konuşmuyor.

"Asla kimseyi incitmek istemedim, evlat. Lütfen, bana inanmalısın. Ben sadece... Benim bir hastalığım var."

"Tanrım," diye fısıldıyor Aden. Kendi kusmuğundan bir parça yutuyor ve masanın diğer tarafındaki mutfak sandalyesine oturuyor.

"Doğru olmayanın zihnini olduğunu ve yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorum, ama uzun süre dürtülerime yenik düşmeden yaşadım... ta ki aşağıda takılan keş çocuklar bana teklifte bulunmaya başlayana kadar... Doğru yolda kalmaya çalışıyordum, gerçekten çabalıyordum. O bölgedeydim - Strip - ama Tanrı'nın işini yapıyordum, ta ki o adamlar bana teklif edene kadar... Bir gece Rohypnol teklif ettiler,

ve bu bir işaret gibiydi. Bir hediye gibiydi. İhtiyaçlarımı karşılamak için Tanrı'dan izin aldığımı hissettim."

"da ne demek? Bu ne anlama geliyor?" Kira soruyor.

Vinny iğrenerek, "Bu bir uyuşturucu," der ve silahın namlusunu Martin'in kafasının yan tarafına daha sert iter.

"Sadece onlarla birlikte olmak istedim. Onlara dokunmam gerekiyordu, bu bir hastalık," diye inliyor. "Yapmak zorundaydım, onları incitmek istemedim. Söylerlerdi. Eğer yapmazsam... Bana başka seçenek bırakmadılar, başka seçeneğim yoktu."

"Tanrım, bu gerçekten oluyor olamaz," dedi Aden, ayağa Martin'den uzaklaşarak, şimdi sırtı ona dönük, yüzü kederden uyuşmuş bir halde.

"Yani..." Aden yavaşça, hâlâ tüm parçaları yerine oturtmaya çalışarak söylüyor. "Harry'nin bununla bir bağlantısı yok," diyor, anlamaya çalışarak.

"Sadece yanlış zamanda geldi," diyor Martin ve Aden parmak eklemleri bembeyaz olana kadar tezgahın kenarını kavıyor ama onunla yüzleşmek için arkasına bakmıyor. "Yemin ederim, ben de onu incitmek istemedim, hiç kimseyi. Beni Brooke'la arabada gördü. Arabayla gidiyordum..." Durdu, yeri söyleyemeyeceğini fark etti. "Harry Maypole Yolu'nda balık tutmaktan dönüyordu ve ben kızla kenara çekmişim, o da durdu. Onun geldiğini hiç duymadım ve kız yardım için ona bağırdı. Başka seçeneğim yoktu."

"Brooke!" Kira ağladı. "Onu nereye götürdün!? Bana nerede olduğunu söyle. Hâlâ orada mı? Ona ne yaptın? Lütfen. Hâlâ hayatta mı?" diye yalvarıyor.

Martin gözlerini Vinny'ye ve başının yanındaki silaha, sonra da Kira'ya çevirir.

"Belki," der ve Aden'in daha önce hiçbir insandan duymadığı bir ses çıkarır. Kira, Martin'in önünde dizlerinin üzerine çöküyor -kimsenin rahat edemeyeceği kadar yakın- ve yalvarıyor.

"Bana onun nerede olduğunu söylersen gitmene izin veririz" diyor, sanki hepsi aynı fikirdeymiş gibi arkasına bakıyor ama kimse konuşmuyor. O sadece yalvarmaya devam ediyor.

"Bu bir hastalık, haklısın ve bana onun nerede olduğunu söylersen, Aden seni ihbar etmek yerine ihtiyacın olan yardımı almanı sağlayacak. Hepimiz onun sana göz kulak olacağı ve bir daha böyle bir şey yapmayacağını konusunda hemfikir olacağız ve gitmene izin vereceğiz. Sadece git. Tek yapman gereken beni ona götürmek. Lütfen. Lütfen. Lütfen," diye yalvarır. Grace, Vinny'yle bakışıyor ve Kira yalvaran gözlerle Aden'e bakıyor. Aden neredeyse fark edilemeyecek bir şekilde başını sallar.

"Seni ihbar etmek istemiyorum baba. Eğer hastaysan sana yardım getireceğiz, Kira haklı. Bize nerede olduğunu söyle, biz de polise haber vermeyeceğimize söz verelim.

dışarı." Hava uğulduyor ve kimse nefes almıyor.

"Sana söyleyemem. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kilometrelerce sokak tabelası yok. Sana göstermek zorundayım."

OceanofPDF.com

Aden, Vinny ve silahı yolcu koltuğundayken arabasını sürerken, uzun ve ıssız arka yollar önümüzde uzanıyor.

Martin arkadaki yerinde. Grace ve ben de benim arabamla arkadan takip ediyoruz. Zaman esnek ve sanki günlerdir yoldaymışız gibi geliyor, ama saat bana bir saatten az olduğunu söylüyor.

Grace ve ben konuşmuyoruz. Medeniyetten uzaklaştıkça daha da kayalıklaşan arazide ilerlerken sadece gözlerimiz açık ve elimiz kolumuz bağlı kalıyoruz. Polise haber vermemenin çılgınca ve belki de umursamazca olduğunu biliyorum ama buraya kadar gelebilmemin tek yolu buydu. Ya o Burada mı? Ya gerçekten ?

Önümüzdeki Aden'in arabasının yavaşlamaya başladığını fark ettiğimde nefesimin altında dualar mırıldandığımı fark ediyorum. Camını indirdiğini ve el hareketleri yaptığını görüyorum - bana işaret ediyor gibi değil, ama bulması söylenen bir şeyi arıyor ve el hareketleri yapıyor, elleriyle bir o yana bir bu yana soruyor. Arka camı görmeye çalışıyorum ama çok renkli. Sonra arabası hafifçe kenara çekip durunca nefesim kesiliyor.

Ormanın derinliklerindeyiz. Bu patika asfalt yoldan en az sekiz ya da dokuz mil uzakta. Kemikli ağaçlar puslu gri gökyüzüne karşı sallanıyor. Yaprakların çoğu dökülmüş olsa da, ormanın yoğunluğu hala dikkat çekici ve kafa karıştırıcı. Bir yol olduğunu bilmeseydiniz buradan çıkış yolunu asla bulamazdınız ve üzerinde olmadığınız sürece yolu fark etmek kolay değil.

Aden dışarı çıkar, ardından Vinny arabadan birkaç adım uzaklaşıp silahını yanına alır ve Aden'in Martin'i dışarı çıkarmak için kapıyı açmasına izin verir. Elleri hâlâ bağlıdır ve başı öne eğiktir.

Arabanın kapısını çarpıyorum ve kandırıldığımızı düşünerek etrafa bakıyorum. Burada hiçbir şey yok, birinin saklanabileceği, hayatta kalabileceği hiçbir yer yok.

"Nerede o?" Martin'e çok yaklaşarak söylüyorum, bu yüzden Aden saldırmamı engellemek için kolunu kaldırmak zorunda kalıyor.

"Sürülebilir değil. Tepenin aşağısında bir yer var, terk edilmiş bir ev," diyor ve başıyla kuzeydoğuyu işaret ediyor. "Yürümek zorundayız." Böylece Martin önde, Vinny'nin silahı arkada, ağaçlık yokuştan aşağı inmeye başlıyoruz. Yürürken, bunların doğru olduğundan şüphe etmeye başlıyorum. Nasıl Onun yaşındaki bir adam böyle bir yolculuk yapabilir mi? Bizimle dalga geçildiği için paniğe kapıldım, ama neden? Amacı ne? Ne kazanacak?

Birkaç dakika yürüdükten sonra, alçak bir ağaç dalında kıvrılmış bir şey görüyorum; sarı bir şerit. Bileklerinde puantiyeler olan bir kazak. Brooke'un. Çığlık atarak sesleniyorum ve o anda Vinny içgüdüsel olarak dönüyor, belki de yaralandığımı, yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Bana doğru birkaç adım geri koşuyor, Aden bize doğru bağırmadan önce bir an için baktığım yöne bakıyor.

"Gitmiş!" Dönüp baktığımızda Martin'in kaçtığını ve ağaçların arasından muazzam sayılmayacak bir hızla ilerlediğini görüyoruz. Ormanın kalınlığı onu yutuyor. Onun gideceğini düşündüğüm yöne doğru ağaçların arasına doğru koşarken kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyor ama hiçbir şey göremiyorum. Aden peşimde, nefes nefese, benim gibi yönsüz koşuyor.

"Aman Tanrım," diyorum, şimdi diğer yöne doğru fırlıyorum. "Nerede o?" Başladığımız açıklığa geri koşuyoruz ve Grace ayakta duruyor, kendine sarılmış, ağaçların arasından çıkıp onu tekrar yakalarsa diye hareket etmekten korkuyor gibi görünüyor. Vinny silahını bir o tarafa bu tarafa doğrultmuş, pusuya düşmekten aynı derecede korkuyor.

"Kimse ne tarafa gittiğini görmedi mi?" diye soruyor boş yere, çünkü herkes bana bakıyordu. Sonra ağaç tepelerinde bir uluma yankılandı. Ormanın derinliklerinde bir yerden hayvani bir feryat geliyor. Elimden geldiğince güçlü bir şekilde koşuyorum, kollarım pompalanıyor, göğsüm yanıyor, sesin yöne doğru. Arkamdan ayak sesleri geliyor, daha fazla çığlık duyuyorum ve onu görene kadar koşmaya devam ediyorum.

Duruyorum, hareketsizim ve inanamıyorum. Aden ve Vinny yanımda beliriyor ve hepimiz dehşet içinde neye baktığımıza . Birkaç dakikalık şaşkın sessizlikten sonra Grace beliriyor, bacağı onu yavaşlatıyor ama yetişiyor ve bizimle birlikte durdu.

Martin Coleman kendi ayı tuzağına yakalandı.

Bacağı metal dişlere dolanmış, hayal bile edilemeyecek bir acı içinde kıvranarak yatıyor, ama bu bizden biri için hayal edilebilir bir şey.

Kimse ona yardım etmek için harekete geçmeden, az ilerideki küçük ağaçlık alanda bir şey görüyorum. Gözlerimi kısarak bakıyorum ve Grace de bakışlarımı takip ediyor.

"Ev bu," diyor şaşkın bir fısıltıyla.

"Aman Tanrım," diyorum sanırım yüksek sesle ama emin değilim. Çoktan oraya doğru koşmaya başladım bile, açıklığa varana kadar ellerimi sarmaşıkların ve görünmez örümcek ağlarının arasından geçiriyorum. Diğerleri Martin'i bırakıp beni takip ediyor. Aden, Grace'e yardım etmek için kolunu omzuna atıyor ve koşmaya başlıyorlar.

Yapının önünde durduğumda, çapraz kabloları ve soyulmuş boyasıyla eski bir Tudor tarzı görüyorum. Pencerelede hiç cam yok. Sanki siyah ölü gözler bana bakıyor. Onlarca yıldır boş duruyormuş gibi görünüyor. Ön kapıyı ittiğimde kolayca açılıyor ve yıkık dökük bir merdiveni ve kanıyor gibi görünen duvarları olan bir odada duruyorum.

"Brooooooke!" Çığlık atıyorum. "Bebeğim!" Sesim çığ ve boğuk. "!" Aden ve Grace ön kapıda belirdi, onları Vinny takip etti. "Bir kapı bul. Bodrumda olacak. Tüm kapıları kontrol edin!" Grace diyor ki, ve topallaya topallaya solundaki dolabın olduğu kapıya gitti. Vinny ön kapıda nöbet tutarken Aden ve ben koşup kapıları açmaya başladık.

"Brooke!" Tekrar tekrar bağıyorum. Ellerim o kadar şiddetli titriyor ki kapı kollarını zar zor tutabiliyorum ve sonra kilitli bir kapıya rastlıyorum.

"Oh, Tanrım. Oh, Tanrım," diye ağlıyorum.

"Vinny!" Aden bağıyor ve Vinny koşarak bizi bulmaya geliyor. "Vinny! Orada, mutfakın yanında," der. Vinny göründü ve Aden geri çekilip koşmaya başladı, kilidi kırmak için vücudunu kapıya çarptı ama

hiçbir şey olmaz. Vinny anlıyor ve yardım ediyor. Ayağının altıyla kapıya olabildiğince sert bir tekme atıyor. Grace arkamızdan ağzını kapatıyor ve onlara dikkatli olmalarını söylüyor. Vinny ve Aden tüm güçleriyle kapıyı tekmeliyor.

Aynı anda, ortasındaki tahta kırılır ve açılır.

"Brooke," diye sesleniyorum, karanlıkta dik beton merdivenden aşağıya doğru ilerliyorum. Aden telefonundaki el fenerini açıp aşağıya tutuyor, ki bunu yapacak gücüm yoktu. Ve, Tanrım. Tanrım, bir şey gördüm.

Odanın köşesine sıkışmış, yerdeki kirli çarşaf yığınının üzerinde kamburlaşmış küçük bir şekil var. "Hayır!" diye bağıriyorum. Şekil hareket etmiyor. "Lütfen, Tanrım, lütfen, Tanrım." Yaklaşıp diz çöküyorum ve elimi uzatıyorum. Nefesi hissediyorum. Hâlâ sıcak olan bir kol hissediyorum. Onu sallıyorum. Onu ters çeviriyorum ve yüzünü görüyorum.

"Anne," diyor kısık bir sesle ve zar zor hareket edebiliyor ama yüzünden bir damla gözyaşı süzüldüğünü görüyorum. "Anne," diyor ve sonra biraz doğruluyor

ve zayıf hıçkırıklar içinde kucığıma yığıldı.

Aden merdivenlerden ikişer ikişer iniyor ve sürekli "Geçti, geçti" diye tekrarlıyor.

"Onu dışarı çıkaralım. Vinny diğer taraftaki eve doğru giden bir yol görmüş. Arabayı almaya gitti," diyor Brooke'u yukarı taşıırken.

Ben arkasındayım, hala elini tutuyorum.

"Artık iyi olacaksın," diyorum tekrar tekrar.

Yukarı çıktığımızda Grace "Ambulans çağırmalıyız," diyor ve ben de yıkık dökük ön odanın zeminine oturup Brooke'u kollarıma alıyor, hafifçe sallıyor ve ona fısıldıyorum. Bodrumda bir lavabo ve paslanmış raflarda eski kavanozlar ve yiyecek kutuları vardı; tıpkı Aden'in Grace hakkında okuduklarından yola çıkarak anlattığı gibi ve ben buna inanamıyorum. Brooke'un hayatta kaldığına inanamıyorum; burada, kollarımda bilinci zar zor yerinde ama nefes alıyor. Adımı söyledi. O burada.

"Ambulans çağırmıyoruz," diyor Aden, üzerimizde gezinerek. "Kimse kimseyi aramayacak."

39

ADEN

Aden diz çöker ve Grace ile Kira'nın gözlerinin içine bakar.

"Polis yok, ambulans yok," diyor. "Kira sürerse daha hızlı olur, sağlık görevlileri burayı asla bulamaz."

"O haklı," diyor, "ama yine de bir doktor çağırmamız ..." Duruyor ve belli belirsiz dışarıyı işaret ediyor.

"Hayır . Polis de yok," diyor tekrar. "Sen neden bahsediyorsun?" Grace tersler.

"Bunu Brady'nin üzerine yıkacak. O bir kilise papazı, Brady ise iyileşmekte olan bir bağımlı... ve tuhaf. Kimse Martin Coleman'ın bunu yaptığına inanmayacak. Hiç kimse. Elimizdeki tek kanıt o kutu ve onu da Brady'nin odasında bulduk. Kendi ifadelerimiz olduğunu biliyorum ama Brady'yi suçlayabileceği bir şey dışında ne kanıtımız var? *Yanılmışız, yanlış yönlendirilmişiz, yanlış Coleman'ı bulmuşuz*, öyle diyecek. Brady'nin telefonu ve parmak izleri onu temize çıkaracak. Martin kafamızın karıştığını, ona karşı komplo kurduğumuzu ve yanıldığımızı söyleyecek. Brady kafasından yaralanmıştı.

o... o kendini savunamaz. Babam onu otobüsün altına attığında sistem tarafından canlı canlı yenecek" diyor, Kira'nın kollarındaki bir deri bir kemik kalmış çelimsiz kıza bakarken kendi kızını düşünüyor. "Ya serbest kalma ihtimali az da olsa varsa?" diyor, bu ihtimalin hangisini daha çok dehşete düşüreceğini bilmeden.

"Onu burada mı bırakalım diyorsun?" Vinny kapıdan geri dönerken Grace sorar.

", araba çalışıyor," diyor ve Kira'nın Brooke'u dışarı taşımasına ve çürük verandanın merdivenlerinden aşağı indirmesine yardım ediyor.

"Bu annemi öldürür, kelimenin tam anlamıyla. Brady'yi de rehabilitasyona geri gönderirdi elbette ama bundan daha fazlası... ya ," diyor Grace'le birlikte onları dışarıda takip ederken.

Vinny hikâyenin sadece yarısını dinledikten sonra, "Ben onu terk ediyorum," diyor.

"Peki ya diğerkurbanlar?" Kira gözyaşları tekrar akarken şöyle der Vinny'nin kızını yavaşça arka koltuğa indirmesini izliyor. "Bilmeyi hak ediyorlar. Kapanışa ihtiyaçları var."

"Heather'ın annesinin öldüğünü ve Amelia'nın annesinin bir canavar olduğunu söylemiştin," diyor Aden, "Harry'nin ailesi yok. Bütün gün bunları düşündüm zaten.

-Genel olarak onunla ne yapacağımız hakkında. Asla bilemeyeceğimiz başka kurbanlar da olabilir, ama şu anda sadece biz varız. Bu, herhangi bir gerçek için tek yol adalet."

Her biri bakar. Kira başını sallar.

"Kimseye söylemeyiz," diye devam ediyor Aden. "Sadece git ve onu başka bir yerde ararken bulduğunu söyle. Bilmediğini, tam olarak hatırlamadığını çünkü şokta olduğunu söyle. Burada milyonlarca kilometrelik bir hiçlik var. Asla bilemeyecekler," diyor. "Benim de bir kızım var." Aden'in sesi titriyor ve öksürüyor, gözyaşlarını uzak tutuyor.

"O zaman ," diyor Kira ve Grace'e bakıyor, o da başını sallıyor ve Vinny de Kira'nın sözlerini tekrarlıyor, "gidelim."

Ve sonra Kira ardında toz bukleleri bırakarak hızla uzaklaşıyor.

OceanofPDF.com

40

ADEN

ALTI HAFTA SONRA

Geyik avcıları Martin Coleman'ın kalıntılarına, onu ormanda bırakıp gittikleri günden neredeyse bir ay sonra rastladılar. Şimdi, Noel'den sadece birkaç gün önce, Aden kızının karşısında katlanır bir sandalyede oturuyor ve Babasının cenazesinde küçük bir kâğıt tabaktan bir dilim pasta yemiş.

Babasının hayatını anma töreni, eskiden kilise arkadaşlarıyla kâğıt oynadığı yerel bir İrlanda barında yapılır ve katılım oldukça yüksektir. Tavana renkli ışıklar dizilmiş ve duvara monte edilmiş plastik bir elf barın arkasından "Joy To The World" şarkısını söylüyor, sanki sıradaymış gibi İnsanlar gülerek birbirlerinin koluna dokunuyor ve bunun ne kadar yerinde olduğunu, çünkü onun İsa'ya çok benzediğini ve bayramları çok sevdiğini söylüyorlar.

Leah havuçlu kekinin kremasını kemiriyor ve parmağıyla atkuyruğunu büküyor, etrafta hiç tanımadığı insanlara bakıyor ve Aden'e yaklaşıyor, bu da kalbinin kabarmasına neden oluyor.

"İyi misin?" diye soruyor. "Ne zaman istersen gidebiliriz," diyor. "Bu kabalık olmaz mı?" diye soruyor ve o da omuz silkiyor.

"Sadece seni üzme istemiyorum," diyor.

"Ben iyiyim," diyor. Birlikte kalabalığı izliyorlar. Biralar kaldırılır ve odanın ortasında birlikte sallanan bir grup sarhoş adam tarafından bir İrlanda halk şarkısı söylenir.

"Tuhaf bir cenaze töreni" diyor.

"Bunu o istedi... Sanırım. Büyükkannen öyle diyor. Bu biraz tuhaf," diyor ve kadın gülümseyerek omzuyla onu itiyor.

"Eğer gidersek nereye gideriz?" sorar. "Uhhh. Eve mi?"

"Bu pek yaratıcı değil," der ve kadın oturup oyunu anlar.

"Oh! Dondurma. Bekle, hayır... Humane Society. Orada bir pug vardı web sitesi bugün. Adı Cheddar ve ben onu zaten seviyorum, bu yüzden..." Alkışlar ve sonra nerede olduğunun ve bir web sitesinin nerede olduğunun tekrar farkına vararak kendine gelir.

birkaç kişi ona baktı. Yüz hatlarını yeniden düzenliyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor.

"Yani, değil, ama hepsi bu ?" diyor ve kız ona sessizce kıkırdıyor.

"Bir pug'dan daha iyi ne olabilir?"

"Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?" diye sorar ve kız ona şakacı bir tokat atar.

"Florida'ya ne dersin?" diye sorar, sahille ilgili her şeye olan takıntısının dikkatini çekeceğini bilmektedir. Kadın krem peynirli kremanın ortasında durur ve başını adama çevirir. Sonra şaka yapıyormuş gibi etrafına bakınır.

"Uh, evet. Tamam mı?" Şüpheyile gülümsüyor.

"Gerçekten," diyor. "Gitmek ister misin?" diye soruyor ve kızın gözleri aniden ıslak ve utangaç görünüyor ve kandırılıp kandırılmadığına karar vermesinden ya da onu isteyip istemediğini ya da ne kadar istediğini sorgulamasından nefret ediyor.

onu seviyor. Dünyada babası gibi insanların olmasından ve hiç kimsenin onun gerçekte kim olduğunu bilmemesinden nefret ediyor.

tamamen sahte bir uyanış. Ama en çok, tanıdığı her kadın gibi onun da güvendiği bir çocuk tarafından incitilmiş olmasından nefret ediyor ve onu korumak için ne yaparsa yapsın tekrar incinecek olmasından ve onunla ilgili her şeyi ne kadar yanlış ele almış olmasından ediyor.

Ve şu anda, yaşadığı travmayı çözmeyeceğini biliyor ve belki de tamamen aşırıya kaçıyor, ama onu daha da çok sevmek istiyor. Amelia, Brooke, Grace ve hatta Shannon için. Doğru olan için şimdi, sadece ona dünyayı vermek istiyor.

"Sanki beni gerçekten Florida'ya götürüyorsun, baba. Tabii. On yaşımdan beri her yıl oraya tatile gideceğimizi söylemiştin. *Bir gün*. Sana inanmayı bıraktım," diyor, kek parçasına yeniden odaklanarak.

"Artık bir gün," diyor adam ve kadın plastik çatalını ısıırıp beklenti dolu gözlerle ona bakıyor.

"Tatil için değil ama," der ve koluna bir yumruk atar. "Evet, ha-ha," diyor.

"Temelli."

"Ciddiyim. Siz neden bahsediyorsunuz? Kurallarını bilmediğim bir oyun mu oynuyoruz?" diyor ve sanki başkaları da işin içindeymiş gibi etrafına bakınıyor.

"Lee," diyor, tabağını elinden alıp sandalyesini ona doğru çevirerek. "O okuldan nefret mi ediyorsun?"

"Evet," diyor biraz fazla hızlı bir şekilde.

"Özür dilerim. Başka ne yapacağımı bilemedim ve bu benim suçum. Gerçekten üzgünüm, bunun sana yardımcı olacağını düşünmüştüm. Tek yapmak istediğim yardım etmektir," diyor ve onun ses tonunda rahatsız edici bir yoğunluk olduğunu fark etmiş olmalı çünkü çok uyumlu hale geliyor.

"Biliyorum," diye mırıldanarak arkasını dönüyor ama adam eliyle yüzünü nazikçe geri çeviriyor.

"Sen ve ben. Gidiyoruz. Şuraya taşınırsınız... Hangisini seviyorsun?" diye soruyor gülümseyerek ve kadın küçük bir kahkaha patlatıp ağzını kapatıyor.

"Tampa?"

"Evet, Tampa. Ben ciddiyim. Sahilde küçük bir yer bulalım ve sevdiğin bir okul bulalım. Bir pug sözü veremem," diyor ve gözleri doluyor ve önce başka bir yere, sonra tekrar ona bakıyor.

"Ciddi misin sen?"

"Evet, öyleyim," diyor ve kolunu onun boynuna dolayarak daha önce hiç hatırlamadığı kadar sıkı sarılıyor.

Brady ve annesinin gelip yanlarındaki boş katlanır sandalyelere oturmasıyla sözünü keser.

"Git arkadaşlarını çağır," diyor içeriden sırtıyla, onu dürtüyor ve kız gıcırdayarak kaçıyor.

"Onlara neyi anlatayım?" diye sorar annesi.

"Yok bir şey anne. Sadece ergenlikle ilgili şeyler," diyor Aden. Brady O'Douls'undan bir yudum alır.

Gözleri kırmızı ve şiş.

Brady burnunu çekerek, "Tanrım, bütün bu insanlar babamı seviyordu," diyor. "O çok iyi bir adamdı, herkesin ortaya çıkmasına çok sevindim."

Brandi gelip ona bir tabak minyatür sosis uzatıyor, Brady reddediyor ama Brandi yanına oturup ona sarılıyor, başparmağıyla gözlerinin altını siliyor ve başını öpüyor, bu da Aden'in gülümsemesine neden oluyor.

"Viski ister misin anne?" Aden onu bara götürmek için elinden tutarak soruyor. Gözlerini bir mendille kapatır ve onu takip eder. Adam içkileri sipariş eder ve ona bir tane uzatır. Başını sallar ve onun bardağını tokuşturur. Kadın bardağını bir an onunkine tutuyor.

"Adalet neredeyse her zaman geç kalan bir tren gibidir" diyor ve adam içkisi boğazına kaçmasın diye öksürüyor.

"dilerim, neydi o?" diye sorar.

"Babanın en sevdiği söz. Eminim bunu biliyorsundur," diyor. "için uygun bir fırsat olduğunu düşündüm." Sonra içiyor ve Aden Gözlerinde daha önce hiç görmediği bir karanlık görür ve bunun sadece keder olduğundan emindir, ama bir an için onun gerçekte kim olduğunu bilip bilmediğini merak eder.

OceanofPDF.com

41

GRACE

ALTI HAFTA SONRA

Brooke iyileşirken Kira ve Brooke ile Boston'daki evlerinde kalıyorum. Basın onun kaçtığı ve yerini tespit edemediği bodrumdan ormanda mucizevi bir şekilde bulunmasını haber yaptı. Tıpkı benim hikayem gibiydi, ve sonra Medya, ülkenin dört bir yanındaki yeni kayıp kızlara ve o zamandan beri meydana gelen diğer tüm ünlü dedikodularına veya siyasi skandallara geçti ve Brooke unutuldu, bu da hepsine çok yakışıyor.

Bu da beni gördüğüm - gördüğüme eminim - gölgeli ağaçların arasında ay ışığında parlayan soluk tenli figürü merak etmeye itiyor. Martin'in başka bir kurbanı mı vardı? O kızla birlikte mahzene girmek için handa mıydı? Onun hayatını kurtardım mı? Olayla ilgili bir rapor yoktu ama bu beni şaşırtmadı. Pek çok kız hava karardıktan sonra, kaybolma saatinde kaybolur ve bazıları geri döner. Çoğunda yok. Eğer bir kız varsa, ben Umarım şimdi güvendedir.

Brooke ile oturup onun neler yaşadığını gerçekten anlayabilen biri olabildim ve bu beni değiştirdi. Şimdi Kira'nın oturma odasındaki kanepede oturuyorum, Brooke polar bir battaniyeye sarılmış ve televizyonda bir Hallmark Noel filmi oynuyor. Telefonunda geziniyor ve baktığı bir şeye gülümsüyor. Hastaneden çıkalı bir ay oldu ve artık gücünün çoğunu geri kazandı.

Duygusal ve zihinsel olarak üstesinden gelmek için hiç yapmadığım şekilde yardım. Ben ve tanıdığım en sert anneye sahip, bu yüzden gerçekten iyi olabileceğini ve sonunun benim gibi olmayacağını hissediyorum.

"Anne," diyor, Kira arkamızdaki mutfakta patlamış mısır hazırlarken, tıpkı aptal bir ergenin yapması gerektiği gibi dramatik bir şekilde kanepenin koluna yaslanıyor.

"Ne?" Kira soruyor, yüzünde haftalardır terk ettiğini görmediğim ışıltılı bir gülümseme var.

"Grace kelimenin tam anlamıyla hiç video oyunu oynamadı. Hem de hiç" diyor ve Kira içeri girip aramızdaki boşluğa bir kase patlamış mısır yerleştiriyor.

"Bana sorarsanız bu çok etkileyici," diyor Kira.

"Ve *Bridesmaids*'i hiç izlememiş. *Nedimeler!*" diye abartıyor ve dizimi itiyor çünkü Kira mutfaktayken, bu gece bir belgesel önerdiğinden beri birlikte bir plan yapmıştık.

"*Bridesmaids*'i izlemedin mi?" Kira daha sonra çok ciddi bir şekilde sorar. "Herkes *Bridesmaids*'i izledi."

Omuz silkip Brooke'un dizini geriye itiyorum ve Kira kumandayı alıp filmi bulana kadar abonelik kanallarını taramaya başlıyor. Sonra beş dakika içinde bana göz kırpmıyor, kandırıldığını biliyor.

Ertesi sabah, Rock Harbor'a dönmek için bir tren biletim vardı ve Kira Bana bir seyahat fincanı kahve yapıyor ve gitmeden önce bir dakika oturmamı istiyor.

Süslü mermer mutfak adasında oturuyoruz ve ellerimi arasına alıyor. Gözyaşlarını geri kırpmıyor ve parmaklarımı sıkıyor.

"Sana borcumu asla ödeyemem." Bir an başını öne eğdi ve toparlandı çünkü ikimiz de daha fazla gözyaşı dökmeyeceğimize söz vermiştik.

"Bunu söyleyip durmana gerek yok," diyorum usulca.

"Dinle, dinle," diyor, yüzünün önündeki havayı sallayarak tüm duygularını yok ediyor. "Matt geri kalan saçmalıklarını gelecek hafta toplar. Gel ve kal. Oradan defolup git. Bulana kadar istediğin kadar kal. Bilmiyorum, üniversite, sevdiğin bir iş ya da sonsuza dek kalmak. Ama sadece geri dön. Orada olmana gerek yok" dedi ve kalbimin yerinden fırlayacağını düşündüm. Gerçekten ciddi olduğundan emin olmak için tereddüt ettiğim bir an var, çünkü hayatımda daha önce hiç bir seçeneğim olmamıştı. Para. Gidecek bir yer. Ve ben gerçekten gitmek istiyorum, çok çaresizce.

"Evet, tamam, öyle düşünüyorsan," diyorum, kahve fincanımı parmağımla daire içine alıyorum çünkü yapmazsam, *Evet, lütfen, Tanrım diye bağıracağım. İstedğim hiçbir şey yok. daha fazla*, ama muhtemelen bunu zaten biliyordur.

"Orada işleri yoluna koyduğunda beni ara, seni alayım. Bütün eşyalarını bir trene sığdıramazsın. Ve kapa , zahmet olmaz," diyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum.

Sonra ön kapıya doğru yürüdüm ve onun Brooke'a bir fincan Kahve de içiyorlar, birlikte kanepenin battaniyesinin altında diz dize oturuyorlar ve kalbim mümkün olduğunu bilmediğim bir sevinçle doluyor.

42

KIRA

Wes'e yalan söylemek istemedim ama başka ne seçeneğim vardı ki? Her şeyin Aden'in söylediği gibi geliştiğini gördüm. Martin Brady'yi suçluyor, Grace'in Yanılıyordu; Brady'nin babası olduğu için onda tanıdık bir şeyler görmüştü ama buradaki asıl fail oğluydu. Grace sinirlenip ona saldırdı ve onu kendi isteği dışında günlerce bir mahzende esir tuttu. Hepimiz ona karşı birleştik ve itiraf etmezse onu öldürmekle tehdit ettik, bu yüzden başka seçeneği yoktu. Ve sonra Brady'nin parmak izleri ve telefon kayıtlarının anlaşmayı mühürlediğinden emin olmanın bir yolunu bulacak ve hiçbir kanıt olmadan sadece bizim sözümüze karşı onun sözü olacak.

Bence biz kazanırız. Bence hepimizin aynı hikayeye sahip olması kesinlikle yeterli olurdu, ama Aden haklı. Ya öyle olsaydı? Papaz yardımcısı uyuşturucu bağımlısına karşı. Yıllardır kurguladığı kurban rolüne karşı bizim histerik hikayemiz. Brooke ve Grace için, Brady için, dışarıdaki gelecek kızlar için bu riski göze alamam ve bu yüzden polisin hala bilinmeyen canavarı aramak için kaynaklarını kullanmaya devam edeceği gerçeğiyle barışmak zorundayım. Potansiyel olarak kaybedebileceğimiz uzun süreli bir dava için kullandıklarından daha mı az yoksa daha mı fazla? Bir noktada Brooke'un trajedisi faili meçhul dosyasına girecek ve bir gün ona gerçeği söyleyeceğim ama şu anda Wes Hendricks'in bunu yapan adamı bulmaya yemin ederek haftalarca ya da aylarca daha araması beni ilgilendiremez. Eninde sonunda çıkmaza girecekler.

Beacon Hill'deki kalabalık bir kafenin ön penceresindeki bir kabine geçip Wes'in gelmesini beklerken bir cappuccino üflüyorum. , gülümsemeyen üniformalı adamdan çok farklı görünüyor. Üzerinde kot pantolon ve yün bir palto var ve ön kapıdan girip ona el salladığımı görünce yüzü aydınlanıyor.

Masaya ulaştığında ayağa kalkıp ona sarılıyorum. Sarılma uzun , soğuk tenini ve gömleğinin yakasına sinmiş baharatlı kolonyanın kokusunu içime çekiyorum, ta ki ben uzaklaşıp karşılıklı oturana kadar.

"O nasıl?" diye soruyor hemen, garsonun yaklaştığını fark ediyorum ve sonra tereddüt ediyorum, bir şekilde önemli bir şeyi böldüğünü hissediyorum. Wes kahveme bakıyor.

"Benim için burbon," diyor. "Eğer varsa Woodford Reserve." Başını sallayıp kalabalık kafenin içinde kayboluyor ve ben de ona sırtıyıyorum.

"Ne? Görevden hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum ve Boston. Bir çeşit tatil gibi."

"Ben sadece kulağa ne kadar süslü geldiğine tepki veriyordum. Senin hakkında bunu bilmiyordum."

"bilmediğin çok şey var," diyor ve sesindeki utangaçlık ve kızarmış yanakları bunu bir flört girişimi gibi gösteriyor.

"Durumu iyi," diyorum konuyu değiştirerek. "Harika doktorları var ve en iyi terapiyi alıyor." Bu noktada rehabilitasyonun gerekli olup olmadığı konusunun ayrıntılarına girmiyorum, çünkü haftalardır ilaç kullanmıyor ve onlarla bir yaz boyunca kısa süreli bir ilişki yaşadı ve biz sadece adım adım iyileşmeyi ve her şeyi izlemeyi sürdürüyoruz. "Yakından izleniyor ve hala gelecek yıl üniversiteye gitmeyi düşünüyor, ama şu sadece zamana ihtiyacı var... ve ona verebileceğim tüm yardıma, ama o çok güçlü, bu yüzden umutluyum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Onunla son konuştuğumuzda pek bir şey hatırlamıyordu."

"Onu suçlamıyorum," diyorum.

"Bizimle konuşmaktan yorulduğunuzu biliyorum ama birkaç sorum daha var."

"Bunun iş değil, zevk olduğunu sanıyordum," diyorum, kazağımın altında soğuk terler oluşmaya başladığını hissederek.

"Öyle, öyle. Sadece bir şey var. Onu ormanda, Fog Creek'in doğusunda bulduğunuzu ve hastaneye gittiğinizi söylediniz. Mercy... ki orası derenin batısında."

"Tamam."

"Ama insanlar -siz aradıktan sonra ön tarafta bekleyen hemşireler- sizin batıdan koşarak geldiğinizi görmüşler. Doğudan hastanenin önüne doğru."

"Wes, bunu hallettik. Bu lanet yerin her santimini aradım. haftalarca. Sık bir orman. olabilirim. Ne dediğimi bile hatırlamıyorum."

"Hayır, anlıyorum. Yine de 911'i aramadın ve biliyorum ki..."

"Benim gitmem daha hızlıydı, bizi asla bulamazlardı."

"Doğru," diyor. "Sadece, ve beni dinle, Kira, ben senin tarafındayım. Sadece hikayeyi doğru anlamaya çalışıyorum. Tıbbi kayıtlar -hastanedeki doktorlar- ormanda koşmasının imkansız olduğunu söylüyor. Çok zayıflamış, susuz kalmış, yarı bilinçli bir haldeyken..."

"Ben koşmak mı dedim?"

"Dedin."

"Onu bulduğumda rahatlama, panik ve... şoktan aklımı kaçırdığımı anlıyorsunuz. Bulanıklığın senin için uygun olmadığını biliyorum ama durum bu. Ormanda göz gözü görmüyor, her şey aynı görünüyor. Sadece hatırlamıyorum."

"Tamam," diyor ve usulca masanın diğer tarafına uzanıp elini kısa bir süreliğine benimkinin üzerine koyuyor.

"Bu noktada elimizde rahatsız edici derecede az şey var ve bunu size söylemekten nefret ediyorum. DNA yok, gerçek şüpheli yok. Bu türden binlerce

Her yıl çözilemeyen davalar oluyor. Aramaya devam edeceğiz, ama ben sadece senin... Adamı bulamazsak yoluna devam edebilmeni istiyorum," diyor. "Diğer davalar gibi soğursa." Ama başını eğişinde, çenesinin eğiminde ve gözlerinde çözemediğim bir şey var ki, bir an için bilip bilmediğini merak etmeme neden oluyor. O değil

Ama bir şeyler sakladığımı, daha fazlasını bildiğimi hissediyorsa, bu imkansız.

"Şu anda tek umursadığım şey onun evde olması."

"Elbette," diyor. "Sadece... önümüzdeki birkaç hafta içinde bir noktada, artık daha fazla bilgiye sahip olduğumuza göre, gelip kayıtlar için bazı soruları yanıtlamanız gerekecek. Rock Harbor'dan nefret ettiğini biliyorum ama tüm resmi. Ve yardım etmek istediğini biliyorum."

"Evet. Tamam," diyorum.

"Tamam," diyor, sanki toplantının iş kısmını bitiriyormuş gibi ve içkisi önüne konduğunda ben de aynısından sipariş ediyorum. Yıllar önceki o yazdan bahsediyoruz ve ben onu hep böyle hatırlamak istiyorum - nehir kenarındaki kamyonetinin kasasında battaniye, Dairy Queen otoparkında külahta dondurma, hava karardıktan sonra futbol sahasındaki fiskeyelere yakalanmak, Haziran böcekleri ve iyi geceler öpücükleri, yanmış CD'ler ve şarap soğutucuları.

Sokakta arabamın yanında yanağımı öptüğünde ve kar yağmaya başladığında, bir ara gelip beni tekrar görüp göremeyeceğini soruyor. "Elbette" diyorum ama çok istememe rağmen bunun olmasına izin biliyorum.

Çünkü yalanlarım bir kanser gibi büyüyecekti. Sonra bir adamın neden olabileceği yıkımın dalga dalga yayılan etkilerine hayret ediyorum.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmaya başladığında eve dönerken bir an için kenara çekiyorum ve sonunda gerçekten ağlamama izin veriyorum. Kayıp aşk için, bir daha asla hissedemeyeceğim güven için, bizden çalınan hayat için, zarar görmüş çocuğum için, henüz işlemeye başlamadığım her şey için-önümüzdeki zorlu yol ve bir şekilde ortaya çıkarsak ne olacağı için.

Ve gözyaşı kalmadığında, duyabildiğim tek şey geçen trafiğin alçak uğultusu ve bir country radyo istasyonundaki aşk şarkısının mırıltısı oluyor, sonra telefonum çalıyor ve Brooke'un yüzü beliriyor - bir daha asla göremeyeceğimden bir şey ve kalbim kabarıyor. Ve sonra benim için planlar Eve dönerken brownie karışımı yemek ve Hobbes'u birlikte köpek parkına götürmek gerçekten dünyadaki tek önemli şey.

OceanofPDF.com

43

GRACE

Yılbaşından hemen sonra acı bir Ocak sabahı, iki haftalık iznim Haber verildi ve gitmek için hazırlandım. Lobide üç bavulun üzerinde oturmuş, Aden'in Kira beni almadan önce ısrarla yaptığı gibi uğrayıp veda etmesini beklerken Vinny aradı.

"Seni düşünüyordum," diyorum ve o da biraz gülüyor.

"Ben mi? Grace Holloway orada oturmuş düşünüyordu. Buna asla inanmayacağım," diyor ve kıkırdıyor.

"Sadece burayı her zaman sevdiğini biliyorum ve... Bilmiyorum. Sessiz, huzurlu bir yer istiyordun, şimdi ben haber verdim, ya sen devralırsan? Sahibine arayabileceğini söyledim bile. O kitabı yazmalısın, değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Ciddi misin? Bunu benim için mi yaptın?"

diyor. "Tabii ki. Yani, eğer istersen."

"Grace Holloway, seni özleyeceğimden eminim. Teşekkür . Bu muhtemelen birinin benim için yaptığı en güzel şey, ama yerimde kalmalıyım. Bu benim aile işim, her ne kadar berbat olsa da. Ayrıca, eve dönmeye ikna etmem gereken bir sürü kız var. Belki Amelia değil, ama ben Burada olduğum sürece yine de denemeliyim" diyor.

"Fikrini değiştirirsen," diyorum ve çayımı yudumluyorum ve süre dükkânı için turşu cipsi sipariş ettiğinden ve yetmiş beş çeyreklikle ödeme yapmaya çalışan bir müşteriden bahsediyoruz. Sonra ona Brooke'un iyi olduğunu ve evet kar tahminini bildiğimi söylüyorum ve o da bana gitmesi gerektiğini çünkü birinin sulu kar makinesine bebek bezi koyduğunu söylüyor ve vedalaşmadan önce ona diyorum ki...

"Bir yere yerleştiğimde gelip beni ziyaret etmelisin" dedim ve ciddiydim.

Bavullarımı lobi kapısının yanına sürüklüyorum ve dışarıda hafifçe yağan karı izliyorum. Aden yanaştığında arabada kızı vardı ve sadece bir dakikası vardı ve bu benim için sorun değildi. Arabayı çektiğinde şaşırdım.

Lobiye açılan kapıdan içeri giriyorum ve son bir kez genç kızın bakışlarından uzakta duruyoruz. Gözlerimiz buluştu.

"Merhaba," diyorum utangaçça.

"Merhaba. Gitmeden önce seni görebildiğime çok sevindim." Birbirimize bakıyoruz ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Florida, ha?"

"Evet, evet. Ve... sen. Gidip Kira'yla kalacaksın," diyor. "Bu
-"Bu harika, buradan çıkmaya çok ."

"Evet. Yeni bir başlangıç falan." Yere bakıyorum, nedense nasıl davranacağımı bilemiyorum. Ona veda etme düşüncesi içimde açıklayamadığım keskin bir keder yaratıyor.

"Senin adına sevindim," diyor ve gergin bir şekilde dışarıya, sonra da aceleyle bana bakıyor. "Ve Grace," diyor ve ben gözlerine bakıyorum, "keşke hep farklı koşullar altında tanışsaydık, gerçekten."

"Ben de," diyorum ve sonra elleriyle yüzümün kenarlarını kavıyor ve beni öpüyor, ben de onu öpüyorum, bunun ani mutluluğu kalbimde patlıyor ve beni nefessiz bırakıyor ve başka bir şey... Mutluluk. Mutluluk böyle bir şey işte. Gitmesini istemiyorum ama tabii ki gitmek zorunda. O uzaklaşıyor. Kapıda duraklıyor ve bir elini kaldırıp veda ediyor. Ben de aynısını yaptım ve gitti.

Arabayla uzaklaşırken gözyaşlarımı tutmak zorunda kalsam da, böylesinin daha iyi olduğunu biliyorum.

Bir ilk aşkım, bir kalp kırıklığım... ve her zaman dilediğim gibi bir arkadaşım oldu.

Bavulumun üstünde, üzerinde gümüş bir etiketle "Hobbes" yazan küçük mavi bir yaka fark ettiğimde. Ağlamam keskin, ani bir kahkahaya dönüşüyor ve kalbim doluyor. Tasmayı Hobbes'un küçük boynuna geçiriyorum ve ben dışarıya, dünyaya adım atarken o da beni takip ediyor.

* * * * *

Ayrıca Seraphina Nova Glass tarafından

*Sessiz Bir Sokakta
Biri Çok İyi Bir Eşi
Dinliyor*

Seraphina Nova Glass hakkında daha fazla bilgi edinmek için
www.seraphinanovaglass.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

ISBN-13: 9780369736345

Kaybolma Saati

Copyright © 2023 by Seraphina Nova Glass

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Graydon House
22 Adelaide St. West, 41. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada

www.GraydonHouseBooks.com

www.BookClubbish.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.